

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

age of
SHADE

TO ME, HE WAS INEVITABLE.

TO HIM, I WAS IMPOSSIBLE.

CLEO WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
Yazarın Notu	
İthaf Birinci	
Bölüm Not	
İkinci Bölüm	
Not	
Not	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Yedinci Beşinci	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Altıncı	
Sekizinci Not	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Bölüm Onüçüncü	
Bölüm Onikinci	
Not	
Not	
On Dördüncü	
Bölüm On	
Beşinci Bölüm	
On Altıncı	
Bölüm Not	
On Yedinci Bölüm	
On Sekizinci	
Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Not	
Not	
Yirminci Bölüm Yirmi	
Birinci Bölüm	
Teşekkür Yazar	
Hakkında Ayrıca	
yazan: Cleo White	

Gölge Çağı

Cleo White

Telif hakkı© 2024 by Cleo White

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [authorcleowhite@gmail.com] ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Jen Frost'un Kapak Resmi

Lauren tarafından düzenlenmiştir, Eklektik Editör

Bu kitap bazı okuyucular için uygun olmayabilecek temalar içermektedir. Lütfen dikkatle okuyunuz.

Tetikleyici Uyarılar: **Bir ebeveynin ölümü (sayfa dışı), uyuşturucu kullanımı ve aşırı dozdan bahsedilmesi, fiziksel istismar, ihmal, depresyon ve intihar düşünceleri ve şiddetli zorbalık (sayfa dışı).**

Sizce evren ruhların bir arada olması için savaşıyor mu? Bazı şeyler tesadüf olamayacak kadar garip ve güçlüdür.

- *Emery Allen*

BİRİNCİ BÖLÜM

ASHER

3 Yıl Önce

"Görüyor musun, tam burada?" Hastamın annesi, elimdeki küçük aynadaki yansımayı için gözlerini kısarak oğlunun ağzına bakabilirdi diye eğiliyorum.

"Bu bir *çürük* mü?" Yüzünü buruşturuyor, tebeşir beyazı bir yüzle aceleyle sandalyesine geri oturuyor.

Aletlerimi tepsinin üzerine koyarak sempatik bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Hem de oldukça kötü bir tane." Oğluna küçük bir kâğıt bardak su uzatıyorum, açgözlülükle geri yudumluyor ve artık ağzını kurcalamadığım için rahatlamış görünüyor. "Neyse ki sadece bir süt dişi. Önümüzdeki bir ya da iki yıl içinde zaten kaybedecekti, bu yüzden bu durumda çekilmesini tavsiye ederim. Doldurmaya değmez."

"Harika. Dişimi mi sökeceksin?" diye soruyor hastam Guillermo heyecanla. "Sonra alabilir miyim?"

Yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. "Elbette, diş perisine vermen için saklayacağım." Guillermo duraksıyor, düşünüyor. "Onun yerine köpekbalığı dişi gibi boynuma asabilir miyim? Bu *tamamen* korkutucu olur.

Jeremy ve Trey."

Eldivenlerimi çıkarıp çöpe doğru fırlatırken yüzündeki parlak ve umut dolu ifadeye kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Sanırım bunu annenle gerekecek." Ona baktığımda hâlâ solgun , yüzünün endişeyle birbirine yapıştığını görüyorum. "Bu çok küçük, güvenli bir işlem. Cuma öğleden sonra programımda yer var, bu yüzden okulu fazla kaçırmaması gerekmeyecek."

Yavaşça başını sallıyor, yanağının içini çiğniyor. "Ne kadara mal olacağını biliyor musun?"

Kalbim sıkışıyor. Şu anda bu mahalledeki tek pediatrik diş hekimi benim ve bunun nedeni bir sır değil. New York'un bu bölgesinde -Harlem'in işçi sınıfına ait bir köşesinde- hastalarımın neredeyse hiçbiri diş sigortası lüksüne ya da işten izin alıp ameliyatlar için binlerce dolar harcayabilecek ebeveynlere sahip değil. "Siz ayrılmadan önce ofis müdürüme sizin için bir hesap çıkarmasını söyleyeceğim. Aylık ödeme hizmeti veren bir şirketle ortaklık yapıyoruz."

Yine de başını sallamaya başlamış, yanaklarını boyayan utançla yere bakıyor. "Kredim bok gibi. Nasıl olduğunu bilirsin."

Evet, nasıl olduğunu çok iyi bilirim. Annem kardeşimi ve beni tek büyüttü, babamız olan erkeklerden hiçbir yardım almadan. Şimdi Florida'da yaşıyor, mutlu bir emekliliği var ve David'le birlikte birkaç yıl önce onun için satın aldığımız bir apartman dairesinde yaşıyor. Bunu başardık, ancak tek tam öğün yemeğimizi yediğimiz günleri ya da annemin bizim uyuduğumuzu düşünürken mutfak masasında bir yığın fatura için ağladığını duymanın bir şey olduğunu asla unutmayacağım.

Elimi uzatıp hızlıca sıkarken göğsüm sıkışıyor. "Şanslısınız. Pro bono prosedürler için bütçede yer ayırıyorum ve yıl sonundan önce bir tane daha yapmak için yeterli param var."

Çenesi gevşiyor ve bana bakıyor, sanki ona piyango kazandığını söylemişim gibi gözleri birden yaşlarla doluyor. "*Ciddi* misin?"

"Kalp krizi gibi." Guillermo'ya vurması için yumruğumu uzatıyorum.

Bana daha önce olduğundan biraz daha sıcak bakıyor. Onun yaşındaki çocuklar, on ya da on bir, muayene odasına kravat boyalı ve dans eden, gülümseyen dişler şeklinde düğmelerle süslenmiş bir laboratuvar önlüğüyle girdiğimde gözlerini devirmeye ve kollarını kavuşturmaya başlıyorlar. Onları kazanmak için biraz uğraşmak gerekiyor - ne de olsa onlar benden çok daha havalılar - ama her zaman bunu başarıyoruz.

Zafer tatlıdır.

Guillermo'dan çok kendi kendime sırtarak ayağa kalkıyorum ve koridoru işaret ediyorum. "Devam edin ve ön tarafa gidin. Lisa sizi çıkarma işlemi için programa alacak. Cuma günü görüşürüz çocuklar."

Guillermo'nun annesi kapı aralığında oyalanıyor, bana dönmeden önce oğlunun güvenli bir şekilde uzaklaşmasını bekliyor. Gözlerini siliyor. "Size ne kadar teşekkür etsem az, Doktor Roth. Yalan söylemeyeceğim, bırakın diş ameliyatını, bu hafta nasıl market alışverişi yapacağımı bile bilmiyordum." Bana sarılıyor ve o uzaklaştığında benim de gözlerim yanıyor. "Pişirdiğim *en iyi* tavuktan bir tabak alacaksın. Tartışmak yok."

Kıkırdıyorum, iki elimi de sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Buna cesaret edemem."

O gittiği anda tüm enerjim bir anda tükeniyor. Burnumun kemerini sıkarak malzeme istasyonuna yaslanıyorum. Teklif ettiğim için pişman olmak istiyorum, çünkü Aralık ayındayız ve Tanrı biliyor ki Şubat'ta ücretsiz bütçem bitmişti, ama annesi bunu düzeltemediği için kendinden nefret ederken çocuğun acı içinde dolaşmasına izin .

Finansal darbeden kurtulabilirim. Onlar yapamaz.

Başımı içi boş bir *gümbürtüyle* dolaplara çarpana kadar arkaya yatırarak kendime birkaç saniyelik yorgunluk izni veriyorum. Ne olduğunu biliyorum.

Yaptığım şey önemli. İnsanlara *yardım ediyorum*, *çocuklara yardım ediyorum*, ancak gerginlik hiç gibi görünüyor. Her gün sınırlı kaynaklarımın çözemediği yeni bir dizi sorun ortaya çıkarken, kişisel hayatımın durumu daha da kötüleşiyor.

Şu anda düşün çanlarına ve bebek bezlerine doğru hızla ilerlemesi gereken beş yıllık ilişkim, bunun yerine eğitilmiş bir danışmanın yardımıyla toplayarak .

Lindsey'i mutsuz olduğu için suçlayamam. Tanıştığımızda diş hekimliği fakültesinden mezun olmak üzereydim. Mezun olmadan önce eski mahallemdeki klinikte son bir staj yapmam gerekiyordu, o zaman nihayet finans bölgesindeki bir muayenehanede altı haneli iş teklifini kabul edebilecektim. Wall Street'teki kardeşlerime kaplama yaparak kazançlı bir kariyere adım , *ta ki aptal* kalbim için içine girene kadar.

Her nasılsa, kız arkadaşım kendini fakir, şehirli bir dişçiyle çıkarken buldu. Bir yıldan uzun bir süredir her gün verdiği devasa boyuttaki ipuçlarına rağmen hala ona evlenme teklif etmeyen fakir, şehirli bir dişçi. En son ne zaman *seks* yaptık? Hatırlamıyorum. Üç ay önce miydi? Ya da dört? Düşündükçe bileğimi büküyorum, yüzümü buruşturuyorum.

Yakında çift terapisine gideceğim ve bir saatin büyük bir kısmını kendime, Lindsey'e ve danışmana evlenme düşüncesinin beni neden kurdeşen dökmeye ittiğini açıklamaya çalışarak geçireceğim.

Nefesimin altında küfrederek enerjimin kalanını topluyorum ve duvarı itiyorum. Diş asistanları ve hijyenistlerin çoğu çoktan evlerine gitmişlerdi ama kışlık kıyafetlerini giyip gecenin karanlığında dışarı çıkan ofis çalışanlarından birkaç sıcak gülümseme ve el sallama alıyorum. Bir başka acı yorgunluk dalgasıyla savaşıyor sessiz binada ilerliyorum, ilerledikçe ışıkları ve makineleri kapatıyorum.

Henüz erken, ama ön kapıyı açtığımda şehir doğal olmayan bir şekilde karanlık görünüyor, buzuşgâr açıkta kalan tenimi ısıyor. Tahmin edilen fırtına esmeye başlıyor ve ben muayenehanenin anahtarlarını karıştırırken paltomun yakasını yukarı çekiyorum. Tam sokağa dönüyordum ki, gölgeli kapı aralığında duran bir farkındalık karıncalanması duraksamama neden oluyor. Sokağı tararken kış havasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgamda geziniyor, kapıldığım anı *yanlışlığın* kaynağını arıyorum.

Hiçbir şey yok. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor, ama sıra dışı hiçbir şey bulamadıktan sonra bile hareket etmiyorum. İşte orada, *huzursuzluk*. Doğru olmayan bir şeyler var. Göremiyor olabilirim ama bu onu daha az doğru yapmaz. Burada ne kadar uzun süre durursam o kadar emin oluyorum.

Yetişkin bir adam olmama rağmen -uzun boylu, yapılı ve kolay bir hedef sayılmam- silahlı bir savaşabileceğime inanacak kadar aptal değilim. Yine de bir soyguncu, gölgelerin arasında bana saldırma şansı kayıp giderken etrafta bekliyor olamaz. Kaldırımda evlerine giden insanlar var ve hepsi de hissettiğim habersiz görünüyor.

Kar taneleri sokak lambalarının yaydığı ışık huzmelerinin altında dönüyor, kış havasında milyonlarca altın benek gibi parlıyor. Manzaranın güzelliği paranoyamı daha da , sanki Doğa Ana beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklüyor.

Kendimi sarsıyorum. Bu çok saçma. Geç oluyor ve bütün gece burada kalıp Tanrı bilir neyi bekleyemem. gitmezsem Lindsey'le seansa geç kalacağım ve bunun sonucunda kaçınılmaz olan kavgayı kaldıramayacak kadar yıpranmış durumdayım.

Dişlerimi sıkarak ve göğsümdeki rahatsız edici sıkışmayı görmezden kendimi kaldırıma zorluyorum, hala yarı yarıya uğursuz bir şeyle karşılaşmayı bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. *Tabii ki* hiçbir şey olmuyor. Yine de kendimi gülünç hissederek arabama doğru döndüğümde, gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket adımlarımın yeniden duraksamasına neden oluyor. Dönüp o noktaya bakınca nabzım hızlanıyor. Orada, benimkine komşu binanın önündeki taşmış çöp kutularının arasına sıkışmış... canlı bir şey

Dikkatli bir şekilde, küçük alanı görebilmek için kaldırıma yeterince yaklaşıyorum. Nihayet , yine o yanlışlık hissine .

Orada, taşan çöp kutularının arasında ucuz battaniyelere sarılmış bir genç kız var.

On yedi ya da on sekiz yaşından büyük olamaz, ama yüzünde görebildiğim kadarıyla bu kadar genç bir insan için fazla sert. Ben izlerken bir araba geçiyor, kaldırıma ve kızın saklandığı yere gri çamur sıçratıyor ve kızın yetersiz sıcaklık kaynağını ısılatıyor. Yine de hareket etmiyorum.

Kararsızlıktan yerimde duramıyorum. Büyük bir fırtına esiyor. Belediye başkanı daha şimdiden yarın okulların ve işyerlerinin kapatılmasını istiyor. Parlak güneş ışığında bile, burası genç bir kadın için New York'taki en güvenli cadde .

Burada uyumayı mı planlıyor? Ailesi hangi cehennemde?

Midem düğümleniyor, saatime bakıyorum. Saat çoktan geç olmuş, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım ama yine de arkamı dönüp arabama gitmeyi ve kendi işime bakmayı kendime . Birçok insan onun yanından geçip gidiyor, kaldırımdaki bir başka kayıp, umutsuz ruh için endişelenemeyecek kadar kendi mücadelelerine dalmış durumdalar.

Onu burada bırakamam. O yaştaki bir çocuk başka seçeneği varsa sokağa düşmez. Her nereden geldiyse. Hayal bile edemiyorum.

Ah, lanet olsun.

"Affedersiniz!" Kendimi vazgeçirmeden sesleniyorum, biraz daha yaklaşıyorum

Omuzları geriliyor ama dönüp bana bakmıyor ya da çağırımı duyduğunu bile kabul etmiyor.

Yeterince adil. Ben bir yabancıyım ve belli ki hayatındaki yetişkinler onun buraya gelmesine neden olacak kadar başarısız olmuşlar. O

Cesurca. Onun yerinde , muhtemelen ters yöne koşardım.

Aramızda saygılı bir mesafe bırakmaya özen göstererek kaldırımın kenarına yanaşıyorum ve ona bir metre uzaktan bakıyorum. Yakından bakınca yanaklarının çukurunu görebiliyorum, kir lekeleri ya da gölgeler onu daha da zayıf gösteriyor. Sol gözünün etrafındaki deriyi korkunç, koyu bir morluk var ve dudağındaki yarık zar zor kabuk bağlamış görünüyor. Paltosunun kapüşonunun altında, kızın koyu renk saçları, sanki biri kesip koparmış gibi, düzensiz parçalar halinde kafa derisine kadar kesilmiş.

Midem çalkalanıyor. *Vay anasını.*

Sadece onu korkutacağım korkusu beni bunu ona kimin yaptığını öğrenmek istemekten alıkoyuyor. Şiddet yanlısı bir adam değilim, hiç kavgaya karışmadım ya da kimseye saldırmadım, ama kendimi bunu yapan kişiye bu kıza çektiği acının kısmını bile hissettirme şansına sahip olmayı hararetle dilerken buluyorum. Ellerim ceplerimde yumruk haline geliyor.

Işığa doğru kayarak ona kibar bir gülümseme sunuyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

"Öyleyse yapma." Sesi güçlü ve çenesi meydan okurcasına kalkıyor. Hâlâ kararlı şekilde bakışlarımı kaçırıyor, kirli kaldırıma boş boş bakıyor.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken uzun bir nefes alıyorum, buhar dondurucu gece havasında kıvrılıyor. Dışarı çıktığımdan bu yana geçen beş dakika içinde hava sıcaklığı düştü ve başının ciddi bir belaya girmesi uzun sürmeyecek. "Dinle," diyorum genç hastalarım için ayırdığım makul ve ikna edici sesimi takınarak, "Sadece burada ölmeni istemiyorum. Bu gece hava sıfırın altına düşecek."

Donarak ölme tehdidi onu uzaktan bile olsa endişelendiriyorsa, kız bunu belli etmiyor. "Ben iyi olacağım."

Tamam. Tamam. Yedek plana geçebiliriz. Elim cebimdeki cüzdanımı buluyor. "Birkaç blok ötede bir barınak var. Oraya giden otobüse binmen için sana para vermeme ne dersin?"

Sokağın iki yanındaki yüksek binalardan oluşan tünelde esen rüzgâr, örgü şapkasının altından kaçan birkaç tutam siyah saç karıştırırken bacaklarını göğsüne yaklaştırıyor. Yine de göz göze gelmiyoruz.

"Ben almayayım. Sen teklif , ahlaki görevini yaptın ya da her neyse. Gidebilirsin." Sesi çok güçlü, çok emin geliyor, ama tabii ki sokaklara düşmüş bir çocuk cesur bir yüz takınmakta iyi olacaktır. Aklını kaçırarak kadar korkmuş olmalı, herkes korkar.

Ne yapmam gerekiyor? burada kalmasına izin veremem, yarın sabah işe döndüğümde cesedini o çöp yaslanmış halde bulabileceğimi bile bile. Hâlâ reşit olmama ihtimali çok yüksek. Kendi isteğiyle gitmezse, koruyucu hizmetleri ya da polisi arayıp onunla ilgilenmelerini sağlayabilirim ama bu plan içime sinmiyor. Genç olabilir ama çocuk değil. Bir sığınağa ya da eve gitmektense sokakta donarak ölmeyi tercih ediyorsa, onu her neyse ya da her kimse geri göndermek benim haddime?

Buz gibi havayı ciğerlerime çekerek bir karar veriyorum. "Tamam, işte yapacağımız şey," diyorum hissetmediğim neşeli bir kabadayılıkla. "Ben bir diş hekimiyim. Muayenahanem hemen binada."

Cevap vermiyor, hâlâ önüne bakıyor ama beni duyabildiğini biliyorum.

"İçeride, tüm koltuklara ve prosedür odalarına giden bir koridor var. En sonunda sağda benim ofisim var. Kapıda 'Doktor Roth' yazıyor, o benim. İçeri girip kanepeye battaniye koyacağım. Tekrar , kodu ayarlamayı *unutacağım*. Temizlik ekibi umarım saat altıda gelir. Pek güvenilir sayılmazlar ama o zamana kadar ev kesinlikle boş olacak. Ön kapıda ve ofisimde sürgü var. Güvenli..."

Sözlerim kayboluyor ve bir kabul ya da onay işareti umuduyla kızın profiline bakıyorum. Bir yaş sonra, sertleşmiş yüz ifadesindeki bir şey çatlar gibi oluyor ve solgun yüzünü sardığı ince, keçe battaniyeye saklayarak benden uzaklaşıyor.

Tamam. Duydu.

İçeri girip tam olarak ona söylediğim şeyi . Güvenlik sistemini devre dışı sonra koridordaki ışıkları yaktım ve iyileşme sürecindeki hastalar için sakladığımız battaniyelerden bir yığın aldım. Yolun yarısına gelmiştim ki, muhtemelen aç olduğu aklıma geldi. Yiyecek olarak sunabileceğim pek bir şey yok ama masamın çekmecesinden birkaç granola bar ve bir kutu greyfurtlu maden suyu bulmayı başarıyorum.

Hiçbir şey bu durumu düzeltmeyecek ya da bu yabancı için içimi dolduran üzüntüyü silemeyecek ama o tehlikeden .

Tekrar dışarı çıktığımda, çöp tenekelerinin yanındaki yer artık sadece boş kaldırımın gölgeli bir parçasıydı. Boynumu eğerek karlı kaldırımda bir yerlerde onu görmeye çalışıyorum ama sokak tamamen ıssız. ya da bir arkadaşı onu almış olabilir - *Tanrım*, umarım kar fırtınası sırasında sokakta uyumadığından emin olacak kadar onu önemseyen biri vardır.

Yine de kapıyı kilitlemek için geri dönmüyorum.

Arabam köşeye park edilmişti. Randevuya doğru gitmek yerine, bloğun etrafından dolanıyorum ve muayenahanenin karşısındaki sokağa park ediyorum. Buradan ön kapıyı ve iki yanındaki boş kaldırıma net bir şekilde görebiliyorum.

Beş dakika geçiyor, sonra on ve neredeyse gidip kapıyı kilitlemeye karar vermiştim ki gölgelerdeki hareket kalbimin boğazıma neden oluyor.

Geri döndü.

Nabzım küt küt atarken kızın binanın kenarından ilerleyişini izliyorum, onu pusuya düşürmek için beklemediğimden emin olmak için dikkatle iki tarafa da bakıyor. *Akıllıca*. Kapıda uzun süre oyalanıyor, camdaki neşeli, parlak renkli logoya bakıyor. Sonunda, sokağın aşağısına ve son bir dikkatle bakarak, kapı koluna uzanıyor ve çekip açarak içeri giriyor.

kemiren korku ve panik biraz yatışıyor ve radyoda Noel müziği hafifçe çalarken koltuğuma geri yerleşiyorum. Kar daha sert yağmaya başlıyor ve arabamın kaputunun üzerinde birikiyor. O randevuya gitmem gerekiyor ama olduğum yerde kalıyorum. Evsiz bir kızı -olası bir kaçağı- muayenehaneme gözetimsiz bırakmak muhtemelen aptallığın da ötesinde bir şey. Uyuşturucular güvenli bir şekilde kilit ama hâlâ alabileceği pek çok şey var. Yarın sabah geldiğimde burayı soyulmuş bulabilirim.

Her ne sebeple olursa olsun, bu olasılık beni gerektiği kadar endişelendirmiyor. çok az konuştum ama ofisi açık bırakacağımı söyledikten sonra gözümün önüne gelen o duygu parıltısı yeterliydi.

Hiçbir şey çalmayacak.

Acımasız bir tatmin duygusuyla arabayı henüz vitese takmıştım ki ön camdaki hareket gözüme çarptı. Birkaç saniye öncesine kadar, bekleme odası çekilmiş panjurlarla gizlenmişti. Şimdi açıklar ve içeride gölgeli bir figür dolaşıyor.

O ne halt ediyor?

Kız pencerenin önüne dizilmiş sandalyelerin üzerinde durup elini camın üzerinde sabit daireler çizerek hareket ettirirken sorum neredeyse anında cevaplanıyor. Yüzünü ya da ne giydiğini göremiyorum ama hareketleri çok net.

Temizlik. Bekleme odasını temizliyor.

Boğazım düğümleniyor, arkama yaslanıp o camdan uzaklaşana ve panjurlar tekrar yerine oturana kadar izliyorum.

Telefonum çalıyor ve Lindsey'nin adını görünce irkilerek ekrana bakıyorum. Şimdiden on beş dakika geç kaldım ve danışmanın ofisine bir on dakika daha sürecek.

Kabul tuşuna bastım. "Özür dilerim. Yakında orada olacağım."

"Asher, biliyor musun-" Yine de onun hayal kırıklığını pek dinlemiyorum. Orta konsola uzanarak bir kalem ve kağıt çıkarıp yazmaya başlıyorum.

Lindsey nefes almak için ara verdiğinde, "Yakında orada olacağım," diye tekrarlıyorum. O tekrar başlayamadan kapatıyorum. Notu dikkatlice katlayıp dışarı çıkarken bardak tutucusundaki telefonumun zil sesini duymazdan geliyorum ve sessiz, karlı sokakta koşarak geri dönüyorum. Kâğıdı kapının altından itip arabama geri sadece birkaç saniyemi alıyor.

Zaten geç kaldım ve oldu ama pişman değilim. İlişkim bir kızın hayatından daha önemli değil. Oraya gittiğimde olanları açıklayacağım ve Lindsey anlayacaktır.

İyi olacağız.

ĜDktÛ fDH ÍDr SÍ'xDVt "it Q'ž: DI'Sc:. lí
iVAX4 "È ÜefieXXdry, buŸ I dppreridÈe /r
H DH'ž:ŁÜPÍcrSS. AS 1 tatc:HŁt "DHc:oÍ, iHe "V'x ÛDoÍ
Mevcut durumumuzla ilgili sorunlar
cleaning crew. If you're interested in
ĒDÍ-ŭYI Q Ēkl\$ jDb' fi-tl':?:DS\$ ÍădW'ă Æ'l#È'ă Oč'l Ht f

ÍrequenÍlç ax be, * scent rsă I // /eare raxù
fs f "iy &e3A d1 p4y/"iesr ÓOr dört'me.

Bu kelimeyi duymak istemezsiniz.

benim pro "Tic "im, ve ben üzerine inİri "nq "i n "v "r
edeceğim

ÿ'4U†* @f*İ*'œC/. 7'}S yœf" Æ4 /*H1 C4†1ćîC†*N6@,
OÜm3/eíe buzHezz saatz, Łhlz yer lS çour

1(~~gDkDca3pİn~~. ÉÜe" fiOÁ'x il

ćìP7Bć"

Tlj

-Doctor Roth

Doctor Roth,
Thank you very much for your kind offer.
I accept the job and I promise I won't let
you down.
-Allison

İKİNCİ BÖLÜM

ADINA

Günümüz

Çok yorgunum ve daha gözlerimi bile açmadım.

yerde duran telefonum yüksek sesle cıvıldıyor ve bitmek bilmeyen bir günün daha başladığını haber veriyor. Duvara fırlatmadığım için tür ödülü hak ettiğimi düşünüyorum (halsizce). Bu iyi hissettirirdi, hayal kırıklığımın bir kısmını dışarı atmanın uygun bir yolu olurdu, ama neyse ki değiştirmeye gücümün yetmeyeceği bir şeyi kırmamak için kendimi yeterince kontrol edebiliyorum.

Neyim var benim?

Yıllardır dört saat uykuyla idare . Dört yıllık üniversiteyi üç yıla sığdırmaya, iki işten kovulmamaya ve sağlam bir referansı garantilemek için bir stajda yeterince takdire şayan bir performans göstermeye çalışırken bu bir gereklilik. Teknik olarak, kafede daha az çalışabilir ve her gece birkaç saat daha fazla dinlenebilirdim. Ancak, hesap yaptım ve ekstra işten kazandığım para, beynimi çalışır durumda tutmak için gün boyunca içmem gereken altı ya da sekiz fincan kahveyi telafi ediyor.

Ne yazık ki, dörtten *azı* bir seçenek değil, çünkü işler kötüye gitme eğiliminde. Çabuk. Bir şeyleri düşürüyor, nereye gittiğimi unutuyor ve sabit nesnelere çarparak işe yaramaz bir su birikintisine dönüşüyorum. Geçen yaz yaşadığım büyük lamba direği çarpışmasının izleri hala duruyor ve patronum alnımda kocaman bir kabuk varken kahve ve bayat çörek servisi yapmama izin vermediği için bütün hafta işe gitmemek zorunda .

Yıllar süren deneme ve yanılmalarından sonra, dört saat kuralı iyice denendi, test edildi ve kanun haline getirildi. yarıyor, lanet olsun, ve neden birdenbire... *yaramadığını* anlayamıyorum. Bu şehirde zaman para demek ve ben beş parasızım. daha fazlasını uyku gibi verimsiz bir şeye feda edemem, bu da mevcut çıkmazımı daha da stresli hale getiriyor.

Dün gece, Doktor Roth'un muayenehanesindeki kanepeye önce muayenehanesini temizlemeyi bitirmek için yapabildiğim tek şey giyinmek oldu. Bu gece yarısından hemen önceydi, yani tam *altı* saat uyudum. Bu yeterli, haftalardır kendime izin verdiğimden daha fazla, ama hala dünkü kadar yorgunum.

Belki de hastalanıyorumdur?

Tanıdık bir endişe sızısı beni tek gözümü açmaya zorluyor ve her zamanki temizlik rutinimde bir şeyleri gözden kaçırdığıma dair işaretler bulmak için ofiste etrafıma bakıyorum. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor, ancak bugün için ayrılmadan önce binayı hızlı bir şekilde tarayacağım. Bu işi kaybedemem. Sadece paraya ihtiyacım olduğu için değil -ki üniversiteye gidebilmemin tek nedeni yatacak bedava bir yerimin olması- Doktor Roth'u hayal kırıklığına uğratma düşüncesi dayanılmaz olduğu için.

Taniştığımız gece benim kişisel olarak dibe vurduğum geceydi.

Nesnel olarak birbiri ardına gelen boktan olaylarla geçen bir çocukluktan sonra, benim için her şeyin yolunda gitmesini beklemeyi bırakmıştım. Henüz on yedi yaşındayken hayat beni o kadar yıpratmıştı ki soğuk ve karanlık bir sokakta tek başıma ölme ihtimali bana korkutucu gelmiyordu. Korkuyu *görmüş*, yaşamış ve solumuştum. Sessiz, isimsiz bir ölüm merhamet gibi görünüyordu.

Ölsem ne fark ederdi ki? Kimse beni tanıımıyordu, kimse beni aramıyordu ve kaybolursam beni özleyecek tek bir ruh bile yoktu. Tüm varlığım sadece... dağınıklığı: işe yaramaz, önemsiz ve başkası için kullanılabilecek bir yer kaplıyordu.

Ormanda bir ağaç devrilirse ve onu duyacak kimse yoksa, ses çıkarır mı? Elbette, ama *önemli değil*, ben de duymadım.

O kaldırımda ne kadar oturduğumu bilmiyorum, yanımdan geçen her bir kişi tarafından görmezden geliniyor ya da görmezden geliniyordum, New York sokaklarındaki evsiz gençlerden biri daha. Gözyaşlarım saatlerdir yanaklarımda kurumuştu ve göğsümü saran panik çoktan yerini ara sıra gelen donuk bir sancıya bırakmıştı. Aslında - ve hala soğuktan mı yoksa duygusal durumumdan mı emin değilim

-O anda pek bir şey hissetmedim.

Farkında değildim ama hayatımda ilk kez farkında olmadan tam olarak doğru zamanda tam olarak doğru yerde bulunmuştum.

Doktor Roth o gün sokaktaki diğer insanlar gibi geçip gitmedi.

Beni gördü.

Önemli olduğumu

düşündü. Bana bir

şans verdi.

İlk başta, benimle konuşan adamın üzerine işlemem için bana para teklif edeceğini falan düşündüm. Evsiz, on yedi yaşındaki kaçakları yaratıkların sayısı hiç az değil. Uyuşmuşum, yorgundum ve bir an donarak ölmeyi umuyordum çünkü bu iş oldukça sıkıcıydı ama kendimi idare etmek gibi bir kaygım yoktu. Cebimde beş inçlik bir bife bıçağı vardı ve yabancı adamın bana söylediği her kelimeyle birlikte elim bıçağın sapına sıkıca yapışmıştı.

İyi birine benziyordu ama o zamanlar bile bencil ve zalim insanlarla yeterince deneyimim olduğu için başlangıçta bencil ve zalim *görünmediklerini* biliyordum. Birinin gerçek bilemezsiniz ve sahip olmadığım her kuruşa bahse hazırdım ki adam benimle kalbinin iyiliğinden dolayı konuşmuyordu.

Gerçi o konuştuğça, kendime bunu söylemeye devam etmek daha da zorlaştı. Sesi nazik, kibar ve sonsuz sabırlıydı, ben biraz pislik gibi davrandığımda bile.

Sonra, her nasılsa, teklifi beni kendi duygularımdan koruyan hissizliği ve sessiz, acımasız kabullenışı etmeyi başardı. Derinlere gömdüğüm ve bir daha asla düşünmek istemediğim her şey su yüzüne çıktı ve bu korkunçtu. O ilk gece ofisinde kanepede uzanırken, yıllar sonra ilk kez ağlamak için kendime izin verdim. Büyük, iç burkan, nefes nefese hıçkırıklar, muhtemelen ölüyormuşum gibi geliyordu. ölmüyordum. Yaşıyordum. *Yaşıyordum* ve bu şekilde kalmak istediğimi fark etmek biraz korkutucuydu.

Kulağa çılgınca gelse de, tek bir kişinin bana insanmışım gibi davranması -hayatım kurtarılmaya değermiş gibi- her şeyin daha iyiye gidebileceğini ummaya başlamam için gereken tek şeydi. Belki iyi insanlar da vardı. Belki de dünya benim için her zaman olduğu korkunç bir yer değildi ve belki de -sadece *belki de- tüm* o boktan şans sonunda .

Yine de ona güvenmiyordum.

Haftalar boyunca bıçağı yastığımın altında tutarak uyudum ve her gece sokağın karşısındaki binaların gölgelerinde dikkatle onun gitmesini bekledim. Merak eder ve Adina Collier'ı eyaletin kayıp insanlar veri tabanında karar diye tüm iletişimleri sahte bir isim olan Allison ile imzaladım. Dışarıda beni kimse ama iyi niyetli bir diş hekimi beni nerede bulabileceklerini söylerse çocuk esirgeme kurumu kesinlikle gelip beni grup evine geri .

On sekizinci yaş gününe sadece altı ay vardı ve bu bir riskti.

Kendimden başka sırtımı dayayabileceğim kimse olmadan dibe yerden yukarı tırmanmak kolay olmadı ama başardım... Yani, başardım *sayılır*. Gelişigüzel, uykusuz, ne yaptığımı bilmediğim bir şekilde.

Buna devam eden bir çalışma diyelim.

Hayatım hala evsizlik ve istikrar arasında geliyor, kaç saat çalıştığıma bağlı olarak bir o tarafa bir tarafa sallanıp duruyor. Aklımın bir köşesinde her an bir iş kaybı ya da beklenmedik bir sağlık faturası ile bir iskambil destesi gibi inşa ettiğim hayatımın yıkılabileceği düşüncesi var. Tüm bunlara , benim durumumdaki bazı insanlardan çok daha şanslıyım. aldım, üniversiteye gidiyorum, iki işim ve uyuyacak güvenli bir yerim var.

Ortadan kaybolursam, insanlar fark eder.

Doktor Roth fark ederdi.

Patronumu düşündüğümde kalbim her zamanki taklasını atıyor ve kanepenin kenarına yuvarlanıp dün gece beni bulduğum küçük kâğıdı yokluyorum.

Muayenahanenin temizliğini üstlenmesi için kapının altından attığı ilk tekliften beri bunu yapıyoruz, küçük mektuplar gönderip duruyoruz. Bazıları tamamen işle ilgili, ben ona ofis müdürünün daha fazla tuvalet kağıdı sipariş etmeyi unuttuğunu ya da üçüncü muayene odasındaki radyatörün yine o garip tıngırdama sesini çıkardığını söylüyorum. Diğer zamanlarda bana üniversite hakkında sorular soruyor ya da ben ona fıkralar anlatıyorum.

Biz arkadaşız, eğer sadece bir kez tanışmış ve şimdi sadece yapışkan notlar aracılığıyla iletişim kuran iki kişiye arkadaş diyebilirsiniz.

Sadece bir dişiçi web sitesinde doğru düzgün gördüğüm, bana yanlış isimle hitap eden (gerçi bu benim hatam) ve muhtemelen yaşımın iki katı olan bir adamdan kadar etkilenmek oldukça saçma ama elimde değil. Asher Roth'a olan duygularım yıllar içinde hayranlık ve minnettarlık olarak başlayıp yetişkinlere özgü bir hal aldı.

Doktor Roth hakkındaki ilk izlenimim gerçeklerden daha farklı olamazdı. Benim için yaptığı her şeyin yanı sıra, tüm muayenehane onun ne kadar iyi bir insan olduğunun kanıtlarıyla dolu: minnettar ebeveynlerden gelen teşekkür notları ve dişiçinin beceriksizce çizilmiş pastel boya resimleri -çalışan dolaplarındaki isimlere bakılırsa- üç yıl önce muayenehaneyi temizlemeye başladığımda onun için çalışan aynı sadık personel.

Sessizce inleyerek, kıcımlı için kendime sessiz bir moral konuşması ve uygun bir utanç veriyorum. Bunu yapmakta zorlanmak dört saat kuralının yaygın bir yan etkisi ve yaptığım tüm pratikler bedenimi oturma pozisyonuna zorlamayı kolaylaştırmıyor.

Güneş ışığı, Doktor Roth'un masasının arkasındaki duvarın üstünden geçen küçük, dar pencereden içeri süzölmeye başlıyor ve tanıdık odayı tüm ihtişamıyla aydınlatıyor - solmuş muşamba, genel sanat eserleri ve hepsi. Tüm odanın en renkli yanı sağımdaki duvar. Yüzlerce teşekkür notu, Noel kartları ve pastel boya karalamalardan yırtık dosya kâğıdı üzerine özenle gölgelendirilmiş kurşun kalem şaheserlerine kadar değişen çizimlerle süslenmiş olmalı.

Gözlerim uzun boylu, çoğunlukla anatomik olarak düzgün, gözlüklü ve renkli bir laboratuvar önlüğü giyen birine takılıyor ve ayağa dudaklarımın kenarlarının seğirdiğini hissediyorum.

Ofisin köşesinde, Doktor Roth'un eşyalarımla dolu plastik bir saklama kutusu bulundurmama izin verdiği bir dolap var. içinde, tanıdık önlük çeşitlerini ve hastalarını güldürmek için tasarlandığı belli olan yaklaşık bir düzine laboratuvar önlüğünü görüyorum. Bazılarının aptalca düğmeleri var ve bir tanesi leopar desenli ve pembe kürkle süslenmiş. Geçen yıl Noel için el sanatları mağazasına gittim ve kocaman bir torba rengarenk yapay elmas aldım. Bir hafta sonunun büyük kısmını onları yakaya ve ön diş şekline dikerek geçirdim.

Bunu diğerlerinden daha çok giyiyor ve onu temizleyiciden her gördüğümde içimde bir sıcaklık oluşuyor.

Etrafımda büyüdüğüm erkekler her zaman sert ya da erkeksi görünmeye kendilerini adanmışlardı. Korkunç bir dişçinin muayenehanesinde bir çocuğu daha rahat ettirmek için pırıl pırıl bir önlük giyerken yakalanmazlardı ama Doktor Roth onlara hiç benzemiyor.

Yedek alarmım tehditkâr bir şekilde çalışıyor ve hızla giyinip dişlerimi fırçalamak ve parmaklarımı saçlarımda gezdirmek için çalışanlar tuvaletine gidiyorum. Uzun zamandır ofisi temizliyordum, dün gece otomatik pilotta hareket ediyor olmalıydım çünkü yorgunluk seviyeme rağmen her şey temizdi.

İşimin bittiğinden emin bir şekilde, battanierlerimi dikkatlice katlayıp çöp kutusuna geri koyuyorum ve sırt çantamı alıp, burada varlığıma dair hiçbir iz bırakmadığımdan emin olmak için ofisi hızlıca tarıyorum. Doktor Roth'un yerde kirli bir çorap bıraktığı için beni asla kovmayacağını biliyorum ama o korku kıymığı içime öyle bir gömüldü ki, onu çıkarabileceğimden bile şüpheliyim.

Teknik olarak bir gecekonducu olabilirim ama burası şimdiye kadar yaşadığım en güvenli, en mutlu yer. Burada kimse bana zarar vermedi ve bu durumdan duyduğum endişe tamamen kendimden kaynaklanıyor. Burası *benim evim*, ama ön kapıya doğru yöneldiğimde, korkunun tanıdık, hastalıklı çalkantısı hızımın neden oluyor. Elimizi uzatıp parmaklarımızı soğuk, metal sürgünün üzerine koyarak duraklıyorum. İşlerin iyi durumdan tam bir bok fırtınasına ne kadar hızlı dönebileceğini herkesten daha iyi biliyorum ve her gün küçük bir parçam Doktor Roth'un koltuğunun güvenliğine geri koşmak istiyor.

Meydan okurcasına camdan içeri bakıyorum ve uzun, yavaş bir nefes çekiyorum.

Geçmişimin beni korkutmasına izin vermek ve dünyadan kaçmak kolay. Başımı dik tutarak dışarı çıkmak, istediğim hayat için diş diş mücadele etmek ise zor. Ben korkak değilim ve dişime takarak çalışmaktan da korkmuyorum.

Bir saniye bile kaybetmeden kilidi çevirip dışarı çıkıyorum.

Allison,

ODA T ThihK I hDv "M "T ADfidcd you "rc avoi "ding We
question. Do books?

I'll keep pestering you until I get a straight
aHzWRr. "Çok teşekkürler, ThDuqh, yardımın için çok
~~mutluyum~~ I won't take money for nothing, but I've

b "i' n-eon/ng yo ge-r fhe re' rooo" poin?e4. hasta
gD ve of zupplI "#z şana ödeme yapabilirim N":TrzYTO ai4"
~~share of it for me?~~
Deal?

Oka/, qreaT. Pot "nT vtll be 'x-aif/sq [or ne"T

Bu paTicnTx için çalışıyordum. Dn a sdalc froim
1 J "o 10 ¢1 being fLio loa'cS I, 10 being ul-nra,
incrcdiblycool), where aim I siTTinq?

What did the dentist say to a golfer with a cavity

You have a hole in one!

ln\$U*"!Yi

</ie pain-in rhe-axe denTisT kim seninle ilgileniyor
education.

Øenr Q "in-in-JjieØenJis(--zÿo"res

About my

Education,

ÿivçEş, Č \$re's(tç "pprave of f(re n "me cÈ "nØe. 'Župer appropriate.

ÀeaonAl-y, ez everything is UNDER CONTROL with school. I swear. My second job is pretty much taking c "Pe of "Ğ fire oiz(-': -[acLe(e"fe nses that financial

aid doesn 'T co "ey. 'Žšÿ., /*, /B"Apğ to peînT/İie

both xooms, Tfa ueeÿ to pøş me ex/røj "t "S /İse Če "SĬ Ā can do.

Jliie-İıy, -İo m([eÛ "nyone fliĀ fike, 'lfo ii-İ un-İer flie age of eĥt/Ét/ knows anything about golf, and you will be mocked by anyone older. I'm doing you a favor here. It's a 2 out of 10.

Sincerely, The richest college student ever

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ADINA

Ruby Johnson ile üç yıl önce birinci sınıf oryantasyonu sırasında tanıştım.

Diğer herkes arkadaş bulma ve en iyi partileri keşfetme konusunda endişeli görünüyordu ama benim aklımda başka şeyler vardı. Kaptığım evde sağlık hizmeti işi suya düşmüştü ve üniversitedeki ilk dönemimde ihtiyaç duyacağım kitap ve diğer malzemeleri karşılayabilmek için çılgınca başka iş bulmaya çalışıyordum.

Tüm sosyal hizmet bölümleri, öğrenci merkezindeki etkinlik odalarından birinde öğretim üyeleriyle bir kaynaşma toplantısına davet edilmişti. Kimseyle "kaynaşmak" gibi özel bir arzum olmamasına rağmen, müstakbel hocalarıma yalakalık yapmak için gitmiş ve hemen pişman olmuşum.

Başka hiç kimse hiç tanımadığı insanlarla konuşmakta sorun gibiydi. Hepsi doğru şeyleri giyiyor ve aç bir rakun gibi atıştırmalık tepsisinin yanında gezinmiyordu. Yanlış bir şey söyleyeceklerinden ya da buraya ait olmadıklarını fark edeceklerinden endişe etseler de hiçbiri bunu belli etmiyordu. En iyi blazer ceketlerini giyen müstakbel sınıf arkadaşlarımdan sosyal hizmet bölümünü seçtiklerine dair sağlıklı anekdotlarla profesörlerimizi -geleceğin referans verenlerini- etkilemeye hazırdı.

Bu arada odanın kenarında kot pantolon, tişört ve parmak arası terliklerden daha güzel bir *şeyler* giymiş olmayı diledim.

Tekrar tekrar kendimi birileriyle konuşmaya ikna etmeye çalıştım. Üniversite, normal ve makul ölçüde mutlu bir hayat yaşama tutkumun ilk adımıydı, bu yüzden normal ve makul ölçüde mutlu olmaya çalışmam gerekmez miydi? Moda gafıma gülüp geçmek için bir düzine çekici ve kendini küçümseyen yol bulmuş olmalıyım, çünkü kesinlikle *o kadar* da önemli bir şey değildi. Olur böyle şeyler, değil mi?

Tekrar ve tekrar, cesaretimi kaybettim.

Geriye dönüp baktığımda, endişeli olduğum için eski halimi pek suçlayamıyorum. Ne de olsa o noktada kirli, tuhaf kokulu, lekeli kıyafetler giyen ve bazen haftalarca okula gelmeyen çocuk olma konusunda on sekiz yıllık bir deneyime . Sonra, tuvalet duvarlarına yazı yazan ve öğretmenleriyle ters konuşan bir gençtim. Ondan sonra, ailelerin çocuklarına iyi davranmalarını söylediği ama asla takılmalarını istemediği çocuktum. Nefret edilen. Acıman. *Diğerleri*.

Hayatım değişmişti ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Yoluma bakan herkes beni olduğum gibi görebilirdi.

Ruby birdenbire ortaya çıkmış gibiydi, bana karşılık vermediğim acı dolu, teselli edici bir gülümseme sunuyordu. Uzun boylu, sarışın ve mükemmel olan Ruby bana yırtık siyah kot pantolon ve death metal tişört giymiş bir Barbie bebeği anımsattı. Görünüşe göre benim içsel sarmalımdan habersiz, yanımdaki tepside aldığım peynir ve sucuk lokmaları arasında bana hayat hikayesinin her bir detayını anlatmaya devam etti. Onun çocukluğu da neredeyse benimki kadar boktan geçmişti ve sistemi içeriden değiştirmeye karar vermişti. Ya da bu işe yaramazsa, zengin biriyle evlenecek ve günlerini dudak halkaları tasarlayarak geçirecekti.

Arkadaşlık, , kendinizden bir parça sunmanızı gerektirir ama ben bunu tam olarak yapamadım ve Ruby de zorlamadı.

Tam olarak arkadaş sayılmayız. Bazen birlikte ders çalışıyoruz ve grup projeleri için birlikte çalışıyoruz. Bir ya da iki kez birlikte öğle yemeği yedik, ama hepsi bu. Ruby'nin travması hakkında konuşmakla ya da ideal olmayan yaşam tercihlerini kabullenmekle ilgili bir sorunu yok. Bunları bildiği için onun hakkında kesinlikle daha az şey düşünmüyorum ama aynı şefkati kendime gösteremiyorum.

Üç yıldan sonra, çok fazla soru sormaması gerektiğini biliyor.

Biz müttefikiz, yabancılar olarak birleştik ve böylesi daha iyi.

geldiğimi düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, ancak başka seçeneğim olmadığında, kendime her şeyin *o zaman* olduğunu söylemek kolay oluyor. *Şimdi* ise bu. değiştiremem, halde üzerinde durmanın ne anlamı var?

İnkâr mı ediyorum? Kesinlikle, ama şimdilik gayet iyi çalışıyor ve gün içinde uyumak için ancak yeterli saat var. Hayatımın ilk birkaç on yılında bana yaşatılan duygusal travmayı ele almak için ne zaman vaktim olacak? Yeterince var.

, etik seminerimde zar zor çalıştığım bir sınav var. Neyse ki Ruby de sınıfta ve sabahı kütüphanede birlikte geçirmeye itiraz etmiyor.

Geldiğimde çoktan oradaydı, uzun sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, mavi ışıklı gözlüklerini burnunun üzerine dayamış, bilgisayar ekranına bakıyordu. Eşyalarımı masaya koyup ona gülümsediğimde, sağımızdaki masada oturan birkaç arkadaş ona takdir dolu, umutlu bakışlar fırlatıyor ve bu bakışlar tamamen görmezden geliniyor. Onları suçlayamam; kız gülünç derecede muhteşem.

yazık ki hayranları için Ruby Johnson, onunla konuşacak cesareti bulsalar ruhlarını burunlarından kıvrıcık bir pipetle çekip çıkaracaktı. Çılgınca güzel ve zeki . İstenmeyen ilgiye karşı hoşgörülü değil.

"Hey! Teşekkür !" Masanın üzerinden bir fincan kahveyi bana doğru ittiğinde ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum. Benim teşekkürüm de en az okul kadar ilgi görüyor. Ruby bilgisayarıyla bakışmayı kesmeden mırıldanıyor.

"Bu tam bir saçmalık," diye mırıldanıyor öfkeyle, kaşları . "Hiç Profesör Meadows'la çalıştın mı? Bu aptal orospu çocuğu, sırf not verme kriterlerinin çok eski olduğunu söylediğim ödevime C verdi."

Ruby'yi uzun tanıdığım için, profesörüne yönelik bu yapıcı eleştirinin saygılı bir tavırla yapılmadığından oldukça eminim. "Bu berbat," diye diplomatik bir şekilde teklif ediyorum, hırpalanmış dizüstü bilgisayarımı ve şarj cihazımı çıkararak. "Onu hiç görmedim."

Ruby oflayıp puflayarak bilgisayarını kapatıyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var." Masanın üzerinden bana doğru eğiliyor ve aniden sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi sesi tatlı, gözleri geniş ve yalvaran bir hal alıyor.

Anında alarma geçiyorum. Ruby Johnson'la geçirdiğim bu üç yıllık deneyim bana, istediği her ne ise muhtemelen benim için hoş olmayan bir şey olacağını da öğretti. Çok sık iyilik istemez, ama istediğinde.

Ses tonunu duymayı beklemeden dikkatimi bilgisayarımı açmaya veriyorum. "Hayır."

"Ciddi misin? bile istemiyor musun? Spoiler uyarısı, *iyi kazandırıyor*." Son iki kelimeyi söylüyor ve tüm dikkatimi toplaması için gereken tek şeyin bunlar olmasından *nefret ediyorum*.

Yine de, kendime başlangıç ekranıma boş boş bakarak birkaç saniye daha veriyorum - çünkü biraz gururum var - tüm numaraları bırakmadan önce. "Peki. Bir dinleyeyim."

Ruby, yüzüme birkaç dolar sallandığında ahlaki değerlerimden ne kadar kolay vazgeçtiğime dikkat çekmiyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor, tıpkı benim mezun olup iyi bir iş bulduğumda onurlu bir yaşam sürebileceğimi bildiğim gibi. O zamana kadar, banka hesabımdan fazla para çekmeden veya hazır erişmeden daha besleyici bir şey yemeden haftayı atlatabilsem, buna bir kazanç diyeceğim.

"Şu görüştüğüm adamı tanıyor musun? Liam mı?"

Tasarımcı çantalarını almayı keserse onu sıcak patates gibi terk edecekken '*görmek*' biraz abartılı görünüyor. Duraksıyorum, bunun nereye gittiğinden hoşlanmıyorum. "Uh, evet. Tabii."

Ne kadar züğürt olursam olayım, Ruby'nin yemin şeker-bebek kervanına katılmayı asla hazmedemem. Onu yargılamıyorum; yapması gerekeni yapıyor ve bunu iyi yapıyor. Kendime karşı dürüst olursam, *keşke* ben de aynısını yapabilsem. Zengin bir adamın karşısında oturup söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yapmak, asgari ücret karşılığında çörek ve kahve dağıtmaktan, sonra da ağrıyan ayaklarımı şehrin öbür ucundaki Doktor Roth'un muayenehanesine sürükleyip ofisteki koltuğunda sızana kadar temizlik yapmaktan çok daha iyi geliyor.

Hayatımın büyük bir bölümünde tamamen etrafımdaki insanların merhametine kalmıştım ve bu pek de iyi gitmedi. Birine bağımlı olma ya da onlara böyle bir güç verme fikrine katlanamıyorum. Uyuyacak bir yer için temizlik ticareti yapmak bile kemiriyor. Hayatım boktan ve zor olabilir ama bu *benim*. Beni sadece yüzüm ya da vücudum için isteyen bir adama bel bağlama düşüncesi. Bunu yapamam.

Ruby duyma mesafesinde kimsenin olmadığından emin için etrafına bakınır, sonra eğilir ve komplocu bir şekilde fısıldar, " gece görüşmemiz gerekiyordu ama sanırım hafta sonu için eski bir arkadaşını ağırlıyor. Benimle gelebilecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Çifte randevu. Otelinin lounge'unda bir şeyler içeceğiz, sonra da şehir merkezindeki yeni açılan ve porterhouse'larına altın kaplama yaptıkları o havalı et lokantasına gideceğiz. *Sadece* yemek ve içki olacaktı Adina. Yemin ederim."

Ciğerlerim boşalıyor ve dizüstü bilgisayarımın çatlak ekranına boş boş . "İstesem bile, altın et servis eden bir restoranda giyecek hiçbir şeyim yok Ruby." Sahip olduğum her şey Doktor Roth'un ofis dolabında benim için tuttuğu kutuya sığabilir. Stajım için ofise uygun birkaç kıyafetim var ama onları da muayenehane kapanana kadar alamayacağım.

Ruby sırt çantasına uzanarak siyah bir kredi kartı çıkardı ve yüzüme doğru salladı. "Liam alışverişe gitmemi ve seni de söyledi! Kızım, o kadar zengin ki, ödmeden önce kontrol ettiğini bile sanmıyorum. Araba ister misin?"

"Ben almayayım." Elini geri itiyorum, göğsüm sıkışıyor. *Bunu gerçekten düşünüyor ?* Tecrübelerime göre, bir şey gerçek kadar iyi görünüyorsa, neredeyse kesinlikle öyledir. "Yani sadece arkadaşıyla çıkmam için bana para mı ödemek istiyor?" Şu anda ne kadar korkak görüldüğümden nefret ederek açıklıyorum.

Ruby, Liam'ın kredi kartını bir kenara koyarken, " bu," diye ısrar ediyor. "Sanırım adam kötü bir ayrılık falan yaşadı ve onun için üzülüyor."

Baştan çıktım.

Gerçekten cezbedici.

Sonuçta bu benim *işim* olmayacak. Sadece tek seferlik bir şey olacaktı ve gelecek hafta başlamasıyla daha az saat çalışmam gerekeceğini biliyorum. Ayrıca *yorgunum*. Yıllarca hiç ara vermeden çalışmaktan kaynaklanan türden bir yorgunluk. Kestirmeden çok mu yanlış olur? Sadece bu seferlik?

Yutkunuyorum. "Ne kadar ödeyeceksin?"

Sorduğumdan memnun olduğu belli olan Ruby'nin dudakları bir sırıtişla kıvrıldı. "Liam bin dolar teklif etmemi söyledi. Gerçi kadar emin olmadığını söylersem eminim iki katına . Adam şehrin en havalı otellerinden birinin sahibi, yani bunu karşılayabilir." Bana göz kırpmıyor. "Ona ne kadar zeki ve güzel olduğunu, sosyal hizmet uzmanı olacağını ve altın gibi bir kalbin olduğunu söyleyerek senden bahsettim. Tüm iyi şeyleri."

Sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi.

Ruby telefonunu eline alıyor ve ben onun başparmaklarının ekranda uçuşmasını izlerken zihnim de aynı hızla koşuyor.

Sadece birkaç saat için *bin* dolar mı? Normalde bu kadar para kazanmam haftalarımı alırdı. Stajımla birlikte, yakında işler daha da zorlaşacak. *Paraya ihtiyacım var.*

Bunu yapmamak aptallık olurdu, değil mi? Yani, kıyafetlerimi çıkarmam ya da bir adamın ayaklarımın fotoğrafını çekmesine izin vermem gerekmez. Sadece yeni bir elbise giymem ve yalnız bir adamla sohbet etmem gerekir ki arkadaşı üzerine salyalarını akıtılsın. Halka bir yerde olacağız, bu yüzden öldürülme riski çok az görünüyor ve yarın kafedeki çift vardiyama kadar planım yok. Bu hafta sonu Doktor Roth'un tuvaletlerini boyamam gerekiyordu ama çift vardiyamdan sonra geç saate kadar kalırsam-

"Oh, ." Ruby kıkırdıyor, telefonunu yüzüme doğru itiyor.

Selam yakışıklı. Arkadaşım bu gece için uygun mu bilmiyorum. O çok tatlı ve patronunu bu kadar kısa hayal kırıklığına uğratmak istemiyor!

Anlaşmayı tatlandırmak için ona 3 bin dolar teklif et, bebeğim. Arkadaşımın tam ihtiyacı olan şeye benziyor.

Neredeyse dilimde boğuluyordum. *Üç bin dolar mı?*

Ruby beklentiyle bana bakıyor ve tüm makul itirazları unutarak başımı sallıyorum.

Üç bin dolar, stajımda geçireceğim tüm zamanın gelir kaybını karşılamaya yeterken, bir daire para biriktirmeye başlamak üzere elimde bol miktarda para kalmasını sağlayacak.

Doktor Roth'tan başka bir not bulamayacağımı düşününce çok da küçük olmayan bir sızı hissediyorum, ama zaten orada çok uzun süre kaldım.

Bu anlaşmayı devam ettirmek için çok nazik davrandı, ama ben bunu çok zorlamak istemiyorum. Aniden anlaşmamızdan bıktığına karar verirse bana ne olacağı endişesi olmadan bir yerde uyumanın güzel olacağından bahsetmiyorum bile.

Onu özleyeceğim ama zamanının geldiğini biliyorum. Tek yapmam gereken inatçı özgüvenimi birkaç saatliğine terk etmek.

Ayrıca, bu benim son dönemim. Her şeye rağmen üniversite kariyerimin son dönemecine geldim. Mezun olmadan ve gerçekten anlamlı bir iş bulmadan önce sadece birkaç ay daha dersler, staj saatleri ve iki işte çalışmam gerekiyor.

Hayalimde tanıdık bir fantezi yeşeriyor; daha yaşlı, daha güzel ve daha sofistike olduğum bir fantezi. Doktor Roth'a benim için yaptığı her şey için teşekkür etmek üzere muayenehaneye geri döndüm, belki o zaman beni konuşmak için yemeğe davet ederdi ve bu bir başlangıç olurdu. Benden daha yaşlı ve daha başarılı olduğunu biliyorum, ama belki de kanepesinde uyuyan yirmi bir yaşında evsiz bir genç olmadığım zamanlarda tanışsaydık...

"Eğlenceli olacak," diye söz veriyor Ruby, muhtemelen şeker babasına iyi haberi iletmek için bir mesaj gönderirken. "Testten sonra alışverişe çıkıp sana giyecek güzel bir şeyler bulabiliriz."

"Tamam," diye uyuşukça kabul ediyorum, elim göğsümün ortasındaki ani ağrı noktasının üzerine bastırıyor. Sadece bir kez yüz yüze görüştüğünüz ve size en ufak bir romantik ilgi bile göstermemiş bir adama ihanet ediyormuş gibi hissetmek çok saçma.

Sadece akşam yemeği. *Bunu yapabilirim.*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHER

The Witt Hotel, New Yorkun ebedi vasiyetlerinden biridir. En gösterişli ya da modern bina değildir; mermer dış cephesi eskidir ve kapıcılar bir asır önce Witt kapılarını ilk açtığında giydikleri aynı orman yeşili üniformaları giyerler. Tüm bunlara rağmen, burası eski paralı gezginler için bir mabettir ve göze çarpmadan bir açıklama yapmak isteyen müşteri türünü güvenilir bir şekilde .

Başka bir deyişle, ben değilim.

On sekiz yaşındayken burslu bir öğrenciyi Witt Hotel hanedanının varisiyle aynı üniversite yurduna yerleştiren kaderin komik bir cilvesi , buraya asla adım atamazdım. Liam Witt ve ben zamanlar tuhaf bir çifttik, şimdi de öyleyiz. Neredeyse hiçbir ortak noktamız yok ve çoğu zaman beni çıldırtıyor ama yine de yirmi yılı aşkın süredir en yakın arkadaşım.

Herkes onun hedonist davranışlarına şimdiye kadar alışmış olacağını düşünürdü, ama bu pislik beni hala şaşırtmayı başarıyor.

"Memnun olacağını !" Liam'ın kahkahası, Witt'in salonunda etrafımızda oturan diğer konukların meraklı bakışlarını üzerimize çekiyor. Burada, onunla birlikte olmak bana her zaman kendimi bir akvaryumun içindeymişim gibi hissettiriyor. İnsanlar her zaman bakıyor, konaklamalarından otelin kötü şöhretli sahibi hakkında bir anekdotla ayrılmaya hevesliler.

Liam bu hafta başında beni arayıp hafta sonunu geçirme teklifinde bulunduğunda, bu teklif bana cazip . Muayenehane normalde Cumartesi sabahları açıktır ve ben genellikle Pazar günü evrak işlerini bitirmek için giderim, ancak hijyenistlerimden birinin düğünü nedeniyle çalışanlarımın çoğu şehir dışına çıktı. Liam'ın parasıyla şehir merkezinde birkaç gün geçirmek ve eski dostumla hasret gidermek eğlenceli olurdu. En azından, berbat dairemde saklanmaktan ya da çalışanlarımdan başka kimseyi tanımadığım bir düğüne gitmekten daha iyi olurdu.

Daha iyi bilmeliydim.

Dişlerimi sıkarak, alçak salon masasının üzerinden ona bakıyorum ve sesimin düzgün çıkmasını istiyorum. "Hiç memnun değilim."

Muhtemelen arabamdan daha pahalı olan bir kadeh viskiyi yudumlayan Liam, sandalyesinde yaslanmış, alametifarikası olan çıldırtıcı sırtışıyla beni inceliyor. "Yeniden çıkmaya başlamak istediğini sanıyordum."

Bu adama bir şey söylemek büyük bir hata. O bunu defalarca kanıtladı ama ben asla öğrenemedim. Ben aptal mıyım? Aptal olabilirim.

İçkimi sağımdaki antika sehpanın üzerine bırakıp öne doğru eğildim ve duyulmaması için sesimi "Beni dört bardak eski viskiyle sarhoş ettikten sonra yeniden birileriyle çıkmaya başlamak istediğimi söyledim. Hangi dünyada bunu genç bir kadına benimle ilgileniyormuş gibi yapması için *para ödemeye* davet olarak kabul ?" Bunu düşününce ağızma ekşi bir tat doluyor.

Liam'ın "çıkıttığı" türden kadınlarla yılların deneyimine sahibim. Çekici, ve müstehcen derecede varlıklı olan bu adam, her gün hevesle kendisini ona atan dizi kadına sahip. Yine de asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, kız arkadaşlarını işe almayı tercih ediyor.

Liam ağır bir iç çekerek bana acıyarak bakıyor. "İşte bu yüzden buna ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sen kırk yaşındasın, altmış beş değil, Asher.

Hiçbir bekar, başarılı, kırk yaşındaki erkek, taş gibi üniversiteli bir kızdan *genç bir kadın* olarak bahsetmez."

Kendime başarılı demek biraz zorlama gibi görünüyor. Muayenehanem faturalandırdığından daha fazla işlem yapıyor ve yasal olarak adımın önüne eklememe izin verilen *Doktor* unvanı benimle ilgili en prestijli şey. Şehirdeki herhangi bir diş kliniğinde çalışarak daha fazla para kazanabilirim, ancak bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Tanrım. Ben gerçekten bir aptalım.

"Liam," diye yalvarıyorum, birden midem bulanıyor. "İptal et."

Uzun bir sessizce bana bakıyor, belli ki düşünüyor. Sonra, paniğimden etkilenmeden ve etkilenmeden, neşeyle başını sallıyor. "Talep reddedildi. Bu senin için *iyi* olacak, Asher. Şeker baba olayını neden yaptığımı biliyor musun?" Beklentiyle kaşlarını kaldırıyor, ama ben ağızımı açmaya fırsat bulamadan -duygusal olgunlaşmamışlığına atıfta bulunmak niyetiyle- kendini beğenmiş herif kendi sorusunu yanıtlıyor. "Çünkü bu *dürüstçe*. Onun maaş çeki için bu işin içinde olduğunu biliyorum, o da benim bir ilişki içinde olmak zorunda kalmadan ilişkinin avantajlarından faydalanmak için bu işin içinde olduğumu biliyor. Bu bir iş anlaşması. Sürdüğü sürece birlikte harika vakit geçiririz, sonra da yaygara koparmadan yollarımızı ayırırız. Bence bu tür *bir düzenleme* şu anda sizin için çok faydalı olacaktır."

Ağızım kurudu ama bu konuşmaya yarım yamalak bir karşılık vermeyi başardım. "Senin terapiye ihtiyacın var."

Liam'ın gözleri eğlenceyle parlıyor, beni sinirlendirdiği için kendinden iğrenç bir şekilde memnun. "Muhtemelen. Yine de *düzenli* olarak seks yapıyorum. Hem iyi seks. Biriniz telefonunuza bakarken karanlıkta misyoner pozisyonunda değil. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Bu konuda yalan söyleyerek paçayı kurtarabilmeyi çok isterdim ama yapamayacağımı biliyorum. Hayatımın çeşitli iniş ve çıkışları boyunca

Lindsey ile olan ilişkimizde iyi seks, herhangi bir güvenilirlikle menüde yer almıyordu. Son yıllarımızda birkaç gönülsüz "" girişimi oldu ama hiçbir kalıcı olmadı.

Cevap vermemem her şeyi açıklıyor.

Liam'a tekrar çıkma arzumu ilgili sarhoşken yaptığım saçmalıklara rağmen, bir flört uygulaması bile indirmedim. Bu sadece *yanlış* geliyor. Eski ilişkimdeki sorunlar neredeyse tamamen benim hatamdı: bağlanma korkum, işle meşguliyetim, zayıf iletişim becerilerim. Böyle bir şey yapmamam gerektiğinin tamamen bilincindeyken birileriyle çıkmaya devam etmek ve zavallı, masum bir kadını duygusal olgunlaşmamışlığımla yüzleştirmek bana yanlış geliyor.

Bekâr seks benim tek gerçekçi seçeneğim ama kırk yaşında ve neredeyse yedi yıllık bir ilişkiden yeni çıkmış biri olarak böyle bir şeyi nasıl düzenleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Liam'ın parlak mavi gözleri yüzümü tarıyor, orada gördüğü şey karşısında kaygısız gülümsemesi soluyor. "Yara bandını söküp atmalısın. Bu geceyi alıştırma olarak düşün. O Ruby'nin bir arkadaşı. Sinirlenmene gerek yok Asher. Bu sadece bir akşam yemeği. Seni becermesi için ona para vermiyorum. Yani, *yapabilirim*."

Şakaklarım acıyla zonkluyor. Bundan nasıl kurtulacağım? Duygusal açıdan güdük bir şekilde iyi bir arkadaş olmaya çalışıyor. Çabasını takdir ; ancak, bu geceki randevum olması için en son uydurduğu sözde kız yapmacık bir konuşma yapmaktan daha az yapmak bir şey yok.

Kendimi küçümseyen bir gülümseme deniyorum. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama..." Düşüncelerimi toplamak için salonun diğer tarafına bakarken kelimeler uçup gidiyor ve bakışlarım cilalı ahşap kapılardan odaya adım atan bir kadına takılıyor.

İşte böyle, burada olmamak için sahip olduğum tüm bahaneler ve gerekçeler beynimden silindi.

Düşünemiyorum ve nefes alıp almadığımdan bile emin değilim çünkü bu kadın... Büyüleyici kelimesi bunu anlatmaya . Büyüledim.

Yirmili başında mümkün değil, ilgilenmem için en az bir on yaş fazla genç, yine de vicdanım hiçbir yerde bulunmuyor. Bakmadan duramıyorum, gözlerim ağgözlülükle onun üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı toplamak için çaresizce. Kıvrımlı bir vücudu var, ince beli yuvarlak kalçalarına uzanıyor, kum saati figürü giydiği ipeksi siyah elbiseyle vurgulanıyor. Zengin kahverengi saçları gevşek bukleler halinde omuzlarına dökülüyor ve zevkli, loş ışık altında fildişi teni parlıyor gibi görünüyor.

Yine de en dikkat çekici şey, kalp şeklindeki güzel yüzü. Ben izlerken hafifçe bize doğru dönüyor ve geniş gözleriyle odayı süzüyor.

Gergin.

bunu anlayabiliyorum, omuzları çökmüş ve elleri önünde sıkıca kenetlenmiş, sanki kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışıyor. Ben bakarken, arkasından bir çift salona giriyor ve geçmelerine izin vermek için neredeyse yolundan atlıyor. Dünyaya aitmiş gibi hareket eden mavi kanlı sosyete kızlarıyla dolu odada, bu yabancı daha büyüleyici ve duvarların arasında kaybolmak istiyor.

O zaman ortak bir noktamız var. İkimiz de buraya ait değiliz.

Cupid'in yay dudakları ayrılıyor ve yanında bir kadının durduğunu, gizemli kadının ne dediğini duymak için ona doğru eğildiğini fark ediyorum. Arkadaşı da aynı derecede çarpıcı olabilir, ama ona tüm dikkatimi vermeme rağmen, o da bar taburelerinden biri olabilir.

Bu kadın her ... Ona bakmak bile dışarı çıkmışım ve kar yerine parlak güneş ışığı bulmuşum gibi hissettiriyor. Tüm vücudum ısındı, gerildi ve heyecanla uğulduyor. Bu otenen ayrılmak için sahip olduğum tüm nedenler yok oldu ve şimdi düşünebildiğim tek şey onunla ne kadar çok istediğim -*ihtiyacım* olduğu-.

Liam ayağa kalkıyor, birinin dikkatini çekmek için elini kaldırıyor ve omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Kalıyor musun o zaman?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "I..." Ama iki kadın bize doğru döndüğünde kelimelerim tekrar kayboluyor. Uzun boylu sarışının arkadaşına neşeyle el salladığını belli belirsiz fark ediyorum. Ne kadar şaşkın ve şehvet sarhoşu olsam da durumu kavramam bir anımı alıyor.

Sonra aklıma geldi.

Bu akşamki randevum için ayarladığı kadın bu mu? O mu?

Panik yapacak zamanım yok. Liam'ın el salladığı uzun boylu sarışın masaların arasında dolambaçlı yollardan ilerliyor, iyi giyimli müşterilerin arasında evindeymiş gibi görünüyor, koyu renk saçlı arkadaşı ise ona kıyasla far ışıkları altındaki bir geyik gibi onu takip ediyor. Birkaç erkeğin iki kadının geçişini izlemek için başlarını çevirdiğini görüyorum ve mantıksız, bölgesel bir içgüdüyle ben de ayağa kalkıyorum.

"Ruby." Liam, yanında duran sarışının yanağını öpüyor, eli tanıdık bir şekilde kolunun üzerinde kıvrılıyor. "Gelebilmene sevindim." Liam arkasına yaslanıp utanmaz bir onaylayıcılıkla ona yukarıdan aşağıya bakarken Ruby gururlanıyor.

"Bu benim arkadaşım, Adina." Esmer kıza eliyle işaret ediyor ve kız utangaç bir şekilde gözlerini benimkilerle buluştururken nabzım hızla atıyor.

Adina.

Bu isimde biriyle hiç tanışmadım ama ona yakışıyor. Gizemli, kadınsı ve ölçülemeyecek kadar sevimli.

Liam bana eliyle işaret ediyor. "Sonunda seninle tanışmak harika, Adina. Ruby bana pek çok harika şey anlattı. Bu benim üniversite günlerimden bir arkadaşım, Asher Roth. Şehirdeyken ona Büyük Elma'nın tüm harikalarını söz verdim." Masanın üzerindeki şişeden kızlara birer kadeh şarap dolduruyormuş gibi yaparak bana göz kırıyor ve ben şoktan ne yaptığını

anlayamayacak kadar sersemlemişken çok geç oluyor.

Liam bana istediğimi düşündüğü çıkış yolunu veriyor, Adina'yla baskısız, bağısız bir akşam geçirmemi sağlıyor.

O kadar hızlı ki hayal edip etmediğimden emin değilim, gözleri vücudumdan aşağı iniyor ve benimkilerle buluşmak için geri çıkıyor. Şok olmuş gibi görünüyor.

Liam'ın doldurduğu bardaklardan birini alıp masanın etrafından dolaşarak Adina'ya uzatırken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Parmaklarımız zar zor birbirine değiyor ama bu temas kolumdan yayılan elektriğin yükselmesine ve vücudumdaki her sinirin alarma geçmesine yetiyor. Bakıyorum ama değil. *Kahretsin*, o kadar güzel ki. Hayatımda hiçbir kadına karşı böyle bir tepki vermemiştim. Liam'ı düzeltmeliyim, çok geç değil-

"Tanıştığımıza oldum," diyor Adina, o kadar alçak sesle söylüyor ki komşu masalardan duymak ve dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ve sen." Arkasındaki kulüp sandalyesini işaret ediyorum ve hemen oturuyor, ayak bileklerini zarifçe altından geçiriyor.

Karşımızda Ruby kıkırdayarak Liam'göğsüne şakacı bir şekilde vururken, Liam kulağına duymak istemediğimden emin olduğum bir şeyler fısıldıyor. Kendini onun kurtaran Ruby arkadaşının yanına yerleşiyor ve , şakacı bir sırıtışla bana bakıyor.

"Peki, sen ne *iş yapıyorsun* Ash? Liam bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi." Masadan kendi bardağını ve arkadaşşıma bir kez daha ateşli bir bakış fırlatıyor.

Uzun boylu, sarışın ve zayıf, Liam'ın neden ondan etkilendiğini anlayabiliyorum, ama Ruby'nin güzelliği Adina'nınki gibi lanet bir kamyon gibi çarpmıyor bana.

Hazin bir şekilde, şu anda birlikte oturmayı tercih edeceğim tek bir çocukluk aşkı, eski kız arkadaş ya da uluslararası ünlü düşünmeye çalışıyorum. Hiçbir şey bulamadım.

İsa.

"Asher iş dünyasında. *Çok* başarılı bir sağlık tesisleri zincirinin sahibi," diyor Liam, yalana olan güveni bir an bile sarsılmıyor ve midem bulanıyor. Erkekler bunu nasıl yapıyor bilmiyorum; kadınları etkilemek için kendileriyle övünüyor ya da yalanlar uyduruyorlar. Bu saçmalığı söyleyen ben bile değilim ve bu dayanılmaz bir şey. Adina da etkilenmedi. Aksine, onun sözleri karşısında içine kapanıyor, sanki onu arzulu bulacakmışım gibi bakışlarımdan kaçıyor.

Ha. Zavallının, omzuma atıp üst kattaki odama götürmem ve artık dayanamayacak kadar şişip hassaslaşana kadar büyük cam pencerelere karşı amını yememden daha iyi şanssı var.

Kendimi hiçbir zaman teşhirci biri olarak görmedim, ama bu melek o kalçaların arasına girmeme izin verseydi, bunu tüm şehrin bilmesini isterdim.

Ruby öne doğru eğilir ve parlak kırmızı dudakları pratik bir gülümsemeyle kıvrılır. "*Çok* etkileyici, Bay Roth. Liam'ın bu kadar etkileyici arkadaşları olduğunu bilmiyordum."

"I-" Kelimelerim titriyor ve boğazımı temizliyorum, içimde canlanan sahiplenme içgüdüğü beni şaşırtıyor. Bu an, Liam'ın beni olduğumdan daha önemli göstermeye çalıştığına dair gönülsüzce bir şaka yapacağım ve ona gerçeği söyleyeceğim an... Agresif bir orta sınıf diş hekimi olduğumu. Ama *lanet olsun*, en yakın arkadaşım bile gerçek hayatımın kayda değer olmadığını düşünüyorsa, Adina da düşünmeyecektir.

Benim ligimin o dışındayım ki bu oldukça gülünç. Hem gördüğüm en seksi kadın, hem de benim yarı yaşımda, ama görünüşe göre maddi durumu onu para için zengin erkeklerle çıkmaya itiyor. Ona olan vahşi çekimime rağmen, bu iş bir yere varmayacak.

Felç anım Ruby ve Liam'ın bize olan ilgisini kaybetmesine yetecek kadar uzun sürdü, Liam eğilip kulağına şüphesiz pis bir şeyler eli Ruby'nin kalçasını buldu. İrkiliyorum, bakışlarımı umutsuzca Adina'ya çeviriyorum ve onu bana bakarken bulduğumda şaşkınlıkla başlıyorum.

Bu kadar yakından bakınca gözlerinin yeşil ve altın sarısı olduğunu görebiliyorum, o kadar canlılar ki Witt'in salonunun loş ışığında bile göze çarpıyorlar. Sinirli bir şekilde alt dudağını kemiriyor ve onu bakarken yakaladığımda yanakları pembeleşiyor ama dönmüyor.

İçimde bir şeyler gevşiyor gibi.

"Özür dilerim. Hakkında..." Başımı hafifçe iki dayanılmaz arkadaşımıza doğru eğiyorum, yüzümü buruşturuyorum.

"Umarım bu ikinci el utançtan kurtuluruz," diye cevap veriyor Adina alaycı bir gülümsemeyle ve kadehini dudaklarına götürüyor.

Kıkırdıyorum ve kendi içkimden bir yudum alabilecek kadar rahatladığımı fark ediyorum. Restoran, her masanın üzerine asılmış antika fener kümeleri tarafından aydınlatılıyor. Odanın her tarafına sıcak ışık huzmeleri yayıyorlar, ne yaptığınızı görebilecek kadar parlak ama samimi, baştan çıkarıcı bir atmosfer yaratacak kadar alçak.

Bir dakika geçiyor, sonra iki. Liam ve Ruby kendi dünyalarında kaybolurken Adina ve ben birbirimize gizlice bakıyoruz.

Yıllardır biriyle çıkmamış olabilirim ama bunu bir önce çözsem iyi olacak. O odaya girdiği anda tüm gitme düşünceleri buharlaştı ve şimdi kendimi umutsuzca geceyi nasıl daha uzun sürebilirim diye düşünürken buluyorum.

Onunla konuşmak iyi bir başlangıç olur.

Boğazımı temizliyorum. "Bana kendinden bahset, Adina." Kelimeleri söylediğim anda, keşke geri alabilseydim diyorum.

Hiç kimse bu kadar genel, yaratıcı olmayan bir sohbet başlatıcı teklif etmemişti. Tanrı aşkına, geçen yıl işe aldığım diş hekimi asistanı Rob'a da iş görüşmesinin başında aynı şeyi sorduğuma eminim.

Adina bana bakıyor, dudaklarının bir köşesi utangaç bir şekilde kalkıyor. "*Çok* heyecan verici değilim."

Bundan şüpheliyim. Hayatımda hiç olmadığım kadar heyecanlıyım ve o benimle sadece üç cümle konuştu. Cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum, yüzüm ona dönük olacak şekilde kayıyorum. "*Çalışıyor musun?*"

"Öğrenciyim," diye cevap veriyor nazikçe, bardağının sapıyla oynayarak. "Ayrıca bir kafede çalışıyorum ve bir temizlik işim var."

gig."

Üniversitede ve iki işte mi çalışıyorsun? "Etkileyici."

Burnu kırışıyor ve bence bu hayatımda gördüğüm en sevimli şey. "Sen öyle diyorsan."

"" İçkimi masaya koydum ve tüm dikkatimi ona verdim. "Okuldayken ben de aynısını yaptım. Bu yüzden iltifatımı kabul edersen egoma gerçekten yardımcı olursun." O yeşil gözler benimkilerle buluşuyor ve dudaklarından dökülen müzikal küçük kıkırdama beni bir metre boyunda hissettiriyor.

"Bu durumda, iltifat kabul edildi. Ne iş yapıyordunuz? Üniversite işlerini ."

"Bir huzurevinde yerleri paspasladım ve okul kafeteryasında çalıştım. Sınıfa ızgara peynir ve paspas suyu gibi kokarak giderdim."

Adina'nın kahkahasının dünyada en sevdiğim ses haline gelmesi için sadece bir kez duymam yeterli. Bu... özgür. Benimle dalga geçmiyor ya da dikkat çekmeye çalışmıyor ama çevredeki masalardan gözler yine de ona kayıyor, bazıları onaylamıyor, diğerleri kıskanıyor.

Adina bunların hiçbirini fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü bana bakmayı bırakmadı.

"Senin için işe yaradı." Sinsice gülümsüyor, gözleri hala parlıyor. "Gerçi sen benim planladığımdan daha kârlı bir kariyer yolu seçtin, bu yüzden yargılamayı saklı tutacağım."

"Ne okuyorsun?" Bu kadının kim olduğunu çözmeye bu kadar hevesli olduğum için hazırlıksız yakalandım. Ona bütün gece soru sorabilirim ve daha fazlasını da sorabilirim.

"Sosyal hizmet. Çocuk gelişimi ve refahı üzerine yoğunlaştım." Şarabını yudumluyor ışıktan mı yoksa benim hayal gücümünden mi emin değilim, ama yemin ederim onun çarpıcı yüzünde küçük bir gölge görüyorum.

Bir an için ona gerçekte ne yaptığımı söylemeyi düşünüyorum, çünkü bilmesini *istiyorum*.

Yine de bu geçici bir dürtü ve çabucak yok sayıyorum. Benimle ilgilenmiyor. Liam ona zaman ayırması için para ödedi, muhtemelen arkadaşıyla eğlenirken beni meşgul etmeyi umuyordu. Karşımızda sarmaş dolaş duran çifte hızlı bir bakış şüphelerimi doğruluyor. Ondan etkilendim. beri sikim fermuarıma karşı şiddetle zonklarken başka türlü davranmak aptalca olurdu ama bu bir randevu değil. Gerçek bir randevu değil.

Gecenin sonunda o kendi hayatına geri dönecek, ben de kendi hayatıma. Mesajlaşmak ya da aramak yok, ikinci randevu yok, ve kesinlikle üçüncü yok. Adina, eğer gerçek adı buysa, bir aktris. Bir gösteri yapıyor ve görünüşe göre ben de bunu kadar çaresizim. Kendimden öğrenerek, gözlerimi etrafımdaki odaya çeviriyorum, gözlerinin üzerimdeki ağırlığını görmezden .

"Peki işletme mi okudun yoksa..." Sesi uzaklaşıyor, kararsız, emin değil ve *samimi*.

Kahretsin. Kendime engel olamayıp dönüyorum ve kaşlarının arasındaki endişeli küçük kırışıklığı görünce içim burkuluyor. Soğuk davranıyorum, bu zavallı kadına kırbaç veriyorum ve *keşke umursamasaydım*. Bütün bu durum çok berbat-

"*Açlıktan* ölüyorum." Ruby inliyor ve tüm gözleri çekiyor.

Liam mecburen başını sallıyor ve ev sahibesine işaret etmek için elini kaldırıyor. "Hadi hep birlikte caddenin aşağısındaki Claremont'a yemeğe gidelim. Buradaki yemeklerden sıkıldım. Şefle konuşmam gerekecek."

"Hayır." Birdenbire tüm gözler üzerime çevriliyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Utanç göğsümü sıkıyor ve ne bilemiyorum. Bu geceki planımız önce bir şeyler içmek, sonra da akşam yemeği yemektir ama şimdi tek istediğim Adina'yı Liam ve Ruby'den uzaklaştırmak. Bunu istemeyebilir, akşam yemeği yemeyi ve benimle yalnız kalmamayı tercih edebilir ama şu anda bunu kontrol etmenin bir yolu yok. Tek yapabileceğim teklif etmek ve ona kolay bir çıkış yolu sunmaya çalışmak.

Cesaretimi toplayıp Adina'ya bakıyorum. "Neden önden gitmelerine izin vermiyoruz? Tartışmamıza devam etmek isterim. Tabii aç değilseniz."

Ben daha konuşmamı bitirmeden o başıyla onaylıyor.

"Gerçekten . Özür dilerim Ruby. Sorun olur mu?" Arkadaşına özür dilercesine gülümsüyor ama Ruby olayların bu şekilde gelişmesinden açıkça memnun.

"Tabii ki." Ayağa kalktıklarında mükemmel manikürlü bir elini Liam'ın koluna bize bakıyor ve yüzünde aynı eğlence ifadesi beliriyor. "İkinize de iyi eğlenceler."

BEŞİNCİ BÖLÜM

ADINA

Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim.

Bunun öncesinde tüm öğleden sonra endişeliydim, Ruby'nin bize sunduğu spa gününün ya da bana "seçenekler için" almakta ısrar ettiği yeni kıyafetlerin tadını zar zor çıkarabildim. Sadece *Liam Baba*'nın kredi kartının ciddi şekilde suistimal edildiğini varsayabilirim, çünkü ağda, cımbız, peeling ve makyaj için saatler harcadım. İşimiz bittiğinde aynadaki kadını zar zor tanıyabildim.

Ne yazık ki, dışarıdan hayatımda hiç olmadığım kadar iyi görüldüğümünden emin olsam da, içten içe tam bir karmaşa içindeyim.

Ya da, etkileniyormuş gibi yapmam gereken adamı görene kadar berbat bir haldeydim. Evet... Rol yapmak gerekli değildir.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama Doktor Asher Roth ile yüz yüze gelmek kesinlikle beklediğim değildi.

O anda bayılmadığım için kendimle gurur duyuyorum. Yani, *ne şansım var ki?* Bu şehirde milyonlarca erkek olmalı ve ben kendimi üç yıldır aşık ikna etmeye çalıştığım kişinin yanında otururken buluyorum.

İlk başta bunun garip, yorgunluktan kaynaklanan bir halüsinasyon olduğunu düşündüm. Tanıştığımız gece dışında yüzünü gördüğüm tek zaman, internette hafif bir takip sırasında olmuştu. Muayenehanenin web sitesinde bir fotoğrafı vardı, beyaz fonda parlak mavi gözleri ıslık ıslık parlarken kameraya sırtıyordu. Yakışıklı olduğunu biliyordum elbette ama profesyonel bir vesikalık fotoğrafın Asher Roth'un hakkını veremeyeceğini bilmeme imkân *yoktu*.

Saçları açık çok gridir ve burnunun üzerinde dengede duran tel çerçeveli gözlükleri moda sayılamayacak kadar büyüktür.

Giydiği kıyafetler bile, yelege ve papyonundan aşınmış elbise ayakkabılarına kadar, dügmeli ve pratik. Daha iyi bilmesem, onu bir lise kimya öğretmeni ya da bir kitapçı dükkânı sahibi olarak düşünebilirdim. O... inek. Ve bu çok sevimli.

Sevimli doğru kelime mi?

Muhtemelen hayır, ona karşı hissettiklerimin *agresif* bir şekilde platonik olmadığını düşünürsek.

Vay anasını. Bunun gerçekten inanmıyorum.

Kendimi bileli, her türlü romantik ilişkiyle arama üç metrelik beton duvar örmeye özen gösterdim.

Sevilmek için duyduğum sürekli, içi boş özlemin kendimle ilgili en tehlikeli şey olduğunu bilecek kadar öz farkındalığa sahibim. Bunun nedenini anlamak ya da bunu unutmama izin verirsem başıma neler gelebileceğini bilmek için bir terapist olmaya da gerek yok: Göz ardı edilen ve çocukluğu boyunca kayıp bir oyuncak gibi savrulan hasarlı, unutulmuş kız büyür ve her yerde istikrara tutunur... Zehirli olsa bile. Kötü niyetli olsa bile. İsteddiği her şeyin tam tersi olsa bile.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Hayatım vurursa inebileceğim güvenli bir yer yok. Birinin hayatıma girmesine izin vermek, tüm geleceğimi gümüş bir tepside etmek ve ona körü körüne güvenmekle eşdeğer olacaktır. Şu anda aşık olmak alabileceğim bir risk değil.

Gezegende güvendiğim tek adama, kibar, yakışıklı patronuma -ki kendisi benimle hiç de komik olmayacak kadar zıt bir karaktere sahip ve adımın Allison olduğunu düşünüyor- beni güvende hissettirdi. O bir diş hekimi, kendi işinin sahibi olan ve her şeyini yoluna koymuş gerçek bir profesyonel. Bu arada ben sadece başımı suyun üstünde tutmak ve yorgunluktan ve/veya aşırı kafein tüketiminden ölmek için mücadele ediyorum.

Asher hiçbir zaman bana karşı bir şeyler hissetmeyecekti, o halde uzaktan özlem duymamın ne önemi vardı?

Onunla tanışmakla ilgili kurduğum tüm o hayaller çok gerilerde kalmıştı. Eşit olmamızı istedim. Onunla gerçekten bir şansım olsun istedim. Milyon yıl geçse de şu anda benimle ilgilenmesini beklemezdim ve en çılgın rüyalarım da bile ona çekimimin bu kadar yoğun olacağını düşünmemiştim.

Daha çok erken. Buna hazır değilim.

Asher Roth üç yıldır kalbimin bir parçasına sahipti, masasında beni beklerken bulduğum her dağınık notla daha da büyüyen bir parçaya. Yanındaki güzel, zarif giyimli kadının üç yıl önce neredeyse çöpten çıkardığı kız olduğunu bilseydi ne derdi?

Hâlâ sadece hafta sonu için buradaymış gibi davranmak ister ?

Dehşete düşer miydi?

Bizi sadece bir kez değil, iki kez bir araya getiren bu inanılmaz tesadüf karşısında şaşkına dönecek miydi?

Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum ama uzaklaşmak bir seçenek değil. Onu odanın diğer ucunda gördüğüm andan itibaren kalbim sanki bir ipe bağlıymış ve diğer ucu da Asher Roth'a bağlıymış gibi hissediyorum. Hissedebiliyorum, ne zaman utanmaya çalışsam hafifçe çekiştiriyor.

ya da şarap kadehime dalmış gibi yapıyorum. Beni sadece bu gece için istiyor olsa bile, bu *bir gün için* beslediğim zayıf umutları mahvetse bile... Gidemem.

Şarap kadehimin üzerinden oturan güzel adama bakıyorum. İçkisine her uzandığında, birkaç santim daha zayıf, kaslı ön kolunu ortaya çıkarıyor, kalçalarını birbirine biraz daha sıkı bastırıyor. Ne zaman bana hafifçe eğilse, düğmeli gömleği geniş omuzlarına doğru ve artık yalnız olduğumuz için tenimin altında bir sıcaklık hissediyorum.

Onlar ayrılmadan önce Ruby'nin gözleri benimkileri bulmuş, Ash'in önerdiği plan değişikliği hakkında ne düşündüğümü sessizce sorguluyordu. Hafifçe gülümsemem ve başımı sallamam belli ki onu şaşırtmıştı. Ne de olsa bunu yapmak ve beni onunla bir dakika bile yalnız bırakmasının yasak olduğunu sır olarak saklamamıştım. Yine de Asher iyi adam enerjisi yayıyor ve eminim ki tanımasam ve aktif olarak aletini emme fantezisi kurmasam bile de kendimi rahat hissederdim.

Daha önce bu akşamın maaş dışında tek artışı olduğuna inandığım gurme akşam yemeğini, randevumla konuşurken şarap yudumlamak için geri ironi gözünden kaçmadı.

Onlar gittiği anda midemden gelen gürültünün restoranın gürültüsünden duyulacak kadar yüksek olması oldukça talihsiz bir zamanlama. Mahcup bir şekilde Asher'a bakıyorum, yakalamadığından emin olmak için ama onu bana bakarken buluyorum, gözleri eğlenerek parlıyor. "Acıkmış olabilirim," diye itiraf ediyorum, yanaklarım kızarıyor. Bütün gün yediğim tek şey kahve ve karton gibi tadı olan iki günlük bir kepekli çörek.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyor kalbimi mahcup, çarpık bir sırıtişla. Aramızda sessiz bir anlayış geçiyor, onun benimle yalnız kalmak istediği ve benim de onunla yalnız kalmak istediğime dair bir onay. O ilgileniyor, ben ilgileniyorum ve şimdi Ruby Liam gittiler. Bu gece bizim.

Sanki o da benimle aynı şeyi gibi Asher boğazını temizliyor ve hafifçe kıpırdanıyor. "Ne tür yemeklerden hoşlanırsın?"

"Herhangi bir şey. Seçici değilim," diyorum, muhtemelen çok hızlı bir şekilde. Para ödemesini ummak pek feministçe değil ama bunu hayal bile edemiyorum.

Asher'ın muhtemelen sık sık gittiği türden restoranlara param yetiyor. Ruby ve ben metrodan indiğimizde köşede gördüğüm sosisli sandviç standı muhtemelen şu anda en iyi yemek mekanı.

Tereddüt ediyor, sanki söylemek istediği şey için kendini hazırlıyor. "Sana yemek ısmarlamak istiyorum. Seveceğin bir şey."

Oh.

Hiç kimse bana böyle bir şey söyledi mi? Hiç mi? Cevabın kesin *hayır* olduğunu bilmek için çok düşünmememe gerek yok, ama bu onun bunu söylemesinin neden nefes almayı biraz zorlaştırdığını açıklamıyor.

Dudağımı ısıriyorum, bu soruya az da olsa kültürlü bir cevap bulmaya çalışıyorum. Seçici olmadığımı söylerken yalan ; hayatım etrafta ne varsa onunla yaşadım. Üniversiteye kadar fast-food hamburgerlerin ya da dondurulmuş lazanyanın kaliteli yemek sayılmadığını bilmiyordum. Çok çatallı ve gerçek masa örtüleri olan yerler sadece filmlerde varmış gibi görünüyordu ve ben-

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum cevap vermeyi daha fazla erteleyemeyince. "Pek bir şey denemedim. Mısır gevreği dışında sevdiğim bir yiyecek olduğundan bile emin değilim. Ben büyürken ailemin parası yoktu ve şimdi kendimi okula veriyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin." Asher utancımı sertçe silip atıyor. Ayağa dudaklarının kenarlarında muzip bir sırıtiş beliriyor ve başka bir şey söylemeden bana elini uzatıyor. Elini tutmak neredeyse istemsiz bir tepkiydi ve ayağa kalkmama yardım etmesine ve bir kez bile açıklama yapmak için yavaşlamadan bana salonda rehberlik etmesine izin vermek de öyle. Tenimizin temas ettiği yerden koluma bir sıcaklık yayılıyor ve bana dönüp baktığında nefesimin kesildiğini hissediyorum.

Kendinden çok memnun görünüyor, genişçe sırıtiyor ve çocuksu bir coşkuyla dolu.

"Nereye gidiyoruz?" Sonunda sormayı başarıyorum, paltolarımızı aldıktan ve Asher tekrar elimi tuttuktan sonra - vestiyerdeki kadının ona uzattığı bir çift deri eldivenle uğraşmadan - The Witt'in zengin lobisinden geçip soğuk sokağa çıkıyoruz.

New York'ta Ocak ayı, tüm şehrin çamur veya kirli karla kaplı görüldüğü sefil, dondurucu bir ay.

Yine de burada olduğum için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Günün kaç saatini sadece... *var olarak* geçiriyorum? Ruby ile bir kahve içmek için zaman ayırmak bile kafamın arkasındaki dırdırcı işkolığın huzursuzca kıpırdanmasına neden oluyor ve suçluluk duygusu güzel bir zaman olması gereken şeyi bozuyor. bu gece ne suçluluk duygusu ne de dırdırcı bir ses var ve gülümsemeden duramıyorum.

Asher, The Witt'in parlak ışıklı tabelasının altında duraksayıp bana bakıyor ve konuşmak üzere olduğu kelimelerin izliyorum. Sonunda gözlerinin rengini seçebiliyorum. Parlak, soluk bir maviler ve dudaklarıma doğru inip tekrar yukarı çıktıklarında nabzımın teklediğini hissediyorum.

Karnımın alt kısmındaki kaslar geriliyor. Beni öpecek mi? Şu anda mı?

Bu plana karşı değilim. Aslında bu konuda oldukça heyecanlıyım ve elimi kavrayışı sıkılaştıkça kalbim pır pır ediyor. kadar yakın duruyoruz ki nefeslerimizden çıkan buhar dondurucu havada birbirine karışıyor ve kolonyasının baş döndürücü, erkeksi kokusu karnımın en alt kısmında ısı neden oluyor.

Vay canına, çok güzel kokuyor. Erkek parfümünün dizlerini yanı nedir?

Geçici olarak kilitlendiğimiz trans kendini ilk çıkaran Asher oldu. "Özür dilerim." Başımı hafifçe sallıyor. "Çok güzelsin, sana bakmadan duramıyorum."

Oh. Vay canına. Tamam o zaman.

Elimi kaydırıp tekrar yola koyulurken parmaklarımızı birbirine doladığımda cevap kahkaham belli belirsiz geliyor. Neredeyse bir yabancıyla el ele tutuşmak tuhaf olmalı ama değil. Onun liderlik etmesine izin vermek, beynimi birkaç değerli an için kafatasımdan çıkarmak ve hayatımın tadını çıkarmak iyi hissettiriyor. Fiziksel olarak, onun daha iri ve sert parmaklarının benimkilerin arasında dolaşması garip bir şekilde samimi ve şehvetli. Teninin sıcaklığı damarlarımda dolaşarak beni içten dışa doğru ısıtıyor.

Variş noktamız beklediğimden çok daha yakın çıktı. Asher beni bir İtalyan şarküterisinin kapısından içeri çekmeden önce Witt'i ancak yirmi adım geçmiştik. Tezgâhtan kâğıt bir menü almak için elimi bırakıyor. "Tamam." yaklaşıp kâğıttaki bir şeyi gösteriyor.

"Tamam mı?" Nefes nefese .

"Buraya birkaç kez geldim. Amatör biri köfteli sandviçi seçer ve . Mükemmel bir sandviçtir." Asher parmağıyla menüde başka bir satıra ilerliyor, aslında bana söylediklerine odaklanmam gerekiyor ama onun *lanet olası kolonyasının* kokusu dağıtıyor. Her gün kendine testosteron mu sıkıyor ve feromonların duyarlı, bakire kızları seks delisi iblislere mi bekliyor?

Herhalde bu restoranda papyonunu koparma hayaliyle savaşıyor tek kadın ben değilimdir. Nasıl da bir insan bu adamdan etkilenmez?

Gözlerimi kaldırdığımda bana bakmaya başladığını ve aynı sevimli, çarpık gülümsemenin geri dönüşüyle midem bulanıyor. "Burada bu sos var, bana güven. Harika bir şey."

Sandviçlerden bahsettiğimizi hatırlamam utanç verici bir zaman alıyor.

Tezgâhın arkasındaki adamın ne istediğimizi sorması için tam zamanında başımı sallıyorum. Asher sipariş veriyor, kolumu onunkine bastırıyorum ve kışlık paltolarımızın arasından bile vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Benden çok daha iri. Bunu seksi bulmak garip mi?

Muhtemelen hayır, ama *her yerde* bu kadar büyük olup olmadığını merak etmek garip *olabilir ve-Vay canına*. Tamamen kontrolden çıktım.

Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki nerede yemek yiyeceğimizi düşünmüyorum bile, ta ki Asher yiyeceklerimizi bir poşete doldurup kasadaki adama parasını ödeyene kadar. ", " diye mırıldanıyor, bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni dışarıya doğru yönlendiriyor.

Yine, bir taco dükkanına girip birkaç kişinin arkasında sıraya girmeden önce birkaç adım atmayı zar zor başarıyoruz. Burada menü yok, sadece kasanın üzerinde mekanın sunduklarını listeleyen büyük bir kara tahta var. Asher'a soru sorarcasına bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "Her şeyi deneyeceğiz."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "*Her şey* mi?"

"Şey, *her şey* değil," diye mahcup bir şekilde düzeltiyor. "Ne yazık ki insan midesinde sadece sınırlı miktarda yer var.

Ama bence en azından altı farklı mutfağın bakarak seçenekleri daraltmaya başlayabiliriz." "Neyi daraltmaya?"

İri bir el belime ve kulağıma konuşmak için öne doğru eğildiğinde dizlerimin bağı çözülüyor, saat beş yönündeki kirli sakalı yanağıma tırmalıyor. "En sevdiğin yemek."

Ölene kadar, eriyip bir su birikintisine dönüşmemek için kendimi nasıl tuttuğumu asla bilemeyeceğim.

Bu adama karşı hissettiğim çekimin seviyesi korkutucu sınırdadır. "Hep böyle misin?" Kendimi sorarken buluyorum, kendime engel olamıyorum. Kariyer sahibi bir fuckboy'un pratik rutinine kapılmaktan biraz korkuyorum. Ona zaten çok fazla değer veriyorum ve işi hakkında yalan söylemesi de pek umut verici değil. Aramızdaki bu şey gerçek gibi geliyor, ama ya ben sadece deneyimsiz ve safsam? Ya bunu her zaman yapıyorsa? Doktor Roth'un özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve şimdi boğazıma kadar batmış durumdayım.

Asher'in kafası sorgulayıcı bir şekilde yana eğiliyor. Kendi küçük dünyamızda o kadar kaybolmuşuz ki, arkamızdaki adam önümüzdekini öne geçtiğini fark etmemiz için yüksek sesle boğazını temizlemek zorunda kalıyor. Ayaklarımızı sürüyerek ilerliyoruz ve Asher sessizce soruyor, "Ne gibi?"

"Çok tatlı," diye cevap veriyorum hemen, sesim fısıltıyı ancak geçiyor. "Komik. Büyüleyici. *Bilirsiniz* işte, çok fazla kadınla çıkıyor olmalısınız." Son kısmı utanarak söylüyorum, çünkü buraya sadece iyi vakit geçirmek için geldiği belli olan bu adama flört alışkanlıkları hakkında soru sormaya kesinlikle hakkım yok. Evlilik yüzüğü takmıyor ve ofisinin etrafında bir eşi olduğuna dair hiçbir kanıt görmedim... İyi bir adam olduğuna dair içgüdülerimin tamamen yanlış olmadığına güvenmek ama de. Tüm bu durum erkeklerin de tehlikeli kanıtıyor.

Aslında, benim için iyi adamlar en tehlikeli olanlar olabilir.

Asher beni daha yakına çekiyor. "Hayır, pek kimseyle çıkmıyorum," diye sakince açıklıyor ve başparmağı belimin kıvrımları üzerinde ileri geri hareket etmeye başladığında derin bir nefes alıyorum. "Bir süre önce biten uzun süreli bir ilişkim vardı ve o zamandan beri kimse olmadı."

Göbeğimde ısı birikiyor ve hafifçe kayarak yeni dantel külotumun üzerine yayılan ıslaklığı hissedebiliyorum. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşacak cesareti bulduğumda, o soluk mavi gözler birkaç dakika öncesine göre daha koyu görünüyor. "Burnumu sokmaya çalışmıyordum."

Sorduğum soruyu olduğundan başka bir şeymiş gibi gösterme çabamı görmezden geliyor. "Muhtemelen senin için tatlı, komik ya da çekici olamayacak kadar yaşlıyım." Sesinde iç çamaşırı durumuna yardımcı *olmayan* alçak bir uyarı var. Bu onun suları test , bunun platonik bir sohbet olmadığını açıkça belirtme ve yaş farkından rahatsız olup olmadığını görme yoludur.

Karnımda bir şey , sanki bir kanca beni ona doğru çekmeye çalışıyor.

Evet, hayır. Rahatsız olmadım.

Kirpiklerimin altından ona bakarak hırıltılı bir şekilde nefes veriyorum. Burada boyumu aşan bir durumdayım. Dokuzuncu sınıftaki özensiz, rahatsız edici ilk öpücüğüm dışında, dudaklarımı bir erkeğinkine değdirmedim bile. Kimse yırtık pırtık giysili ve saçları bit şampuanı kokan bir kıza çıkma teklif etmek istemez. Erkekler bana daha önce çıkma teklif etti, çoğunlukla son bir yıl içinde, ama genellikle o kadar şaşıyorum ki, doğru dürüst düşünmeden hayır diyorum.

Bu ve şu yanımda duran adam için yıllardır sessizce özlem duyuyorum. Buradan bir metro yolculuğu uzakta yaşamıyormuş gibi davrandığı için uzun vadeli bir şey aramayan bir adam.

Tüm bu durum kalp kırıklığı için bir reçete, ancak vücudum benim geri kalanımla aynı endişelere sahip gibi görünmüyor. İlk fırsatta, içimde biriktirdiğim tüm o hormonlar yüzeye çıkıyor. durumdayım. Eğer , muhtemelen çırlıçıplak soyunur ve paket servis tezgahının üstüne uzanırdım.

Şu anda Ruby bana susamış sürtük derdi ve haksız da sayılmazdı. Cesaretimi toplayarak ona daha da yaklaştım ve kendimi onun yanına bastırdım. "Benim için sakıncası yok. Senin için var mı?"

Asher'ın gözlerinde alevlenen sıcaklık ne yaptığımı çok iyi bildiğini gösteriyor. Önümüzde sıra ilerliyor ve siparişimizi alan kadınla alçak sesle konuşurken, belime sarılı el saniye bile gevşemiyor.

Tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor ve dışarı çıkana kadar doğru düzgün nefes aldığımı sanmıyorum. Soğuk hava, Asher'ın vücudunun sıcaklığı içime işlerken, sıcacık, inanılmaz kokulu restoranın içinde yaşadığım sersemliği üzerimden atmamı sağlıyor. Üşüdüğünüzde her şey çok daha gerçekçi geliyor.

Sessizce konuşmak için eğildiğinde Asher'ın kirli sakalı kulağımın yanındaki hassas deriyi sıyrıyor, sesinde bir gerginlik var. "İkisi gitti." Kar taneleri düşmeye başlayıp sokak lambalarının altında altın yıldızlar gibi dönerken tekrar yola koyuluyoruz. "Dört tane kaldı."

Muhtemelen ortamdan kaynaklanıyor - New York'ta karanlık sokak, ciğerlerimi dolduran fırtına kokusu ve yanaklarımı ısıran buzgibi hava - ama bir an için aklım tanıştığımız geceye gidiyor. Yıllar boyunca, ne zaman şans eseri karşılaşmamızın imkansızlığını düşünmek için dursam, bu beni evren hakkında biraz iyimser hissettirdi. Belki de yine olan budur ve hayatımda ikinci kez içgüdülerime güvenip teslim olmalıyım. Belki de -sadece belki *de*- Asher Roth'la tanışmak her şeyi ikinci kez değiştirecek.

ASHER

Bunu iyice düşünmedim.

Bunu iyice düşünmedim.

Bunu gerçekten düşünmemiştim.

Bu kadın inanılmaz. Birlikte daha birkaç saat geçirdik ama onunla daha fazla vakit geçirebilmek için azı dişlerimi bile sökebilirim.

Benim için *çok* genç, hem de çok genç ama bana bakarken yüzünde beliren o küçük gülümsemeyi her gördüğümde bunu hatırlamak daha da zorlaşıyor. Mesele sadece fiziksel çekicilik de değil, gerçi bu kesinlikle bolca mevcut. O... alışılmadık derecede nazik. Korunaklı, kesinlikle, ama bazı şeyler saklanamaz. İyiliği, onu inciten her ne ya da her kim olursa olsun yayılıyor ve temas ettiğimiz her bir kişiyi ısıtıyor.

Pad thai siparişimizi alan kadın, Adina saçına iltifat edince gülümsedi.

Barbekü için sırada beklerken, arkamızdaki sırada iki küçük çocuğu olan stresli görünümlü anne, güzel flörtüm onun önce gitmesi için kenara çekilmeyi teklif ettiğinde rahatlayarak sarktı. Birkaç dakika sonra Adina diz çocuklarını eğlendirmek için bir ördek hakkında şarkı söylediğinde gözyaşlarına boğuldu ve böylece kesintisiz yemek siparişi verebildi.

Bu bir gece, *öyle olmak zorunda*, ama onu becermeyi düşünmüyorum. Ya da, en azından, *sadece* onu becermeyi düşünmüyorum. O muhteşem, bir kadında en çekici bulduğum tüm fiziksel özelliklerin mucizevi bir birleşimi, ama bu sadece işin yarısı. Kendimi nazik ve elinin elime oturuşuna takıntılı buluyorum.

O mükemmel.

Sınırlı deneyimime rağmen, böyle bir çekimin her gün yaşanmadığını biliyorum. Bütün akşam kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim, bir şekilde normalde üzerime çöken milyonlarca kiloluk suçluluk duygusundan ve baskıdan kurtulabildim. Bir kez olsun antrenmanı, Lindsey'den ayrılışımı ya da kendime suçluluk yüklemek için bulduğum diğer şeyleri düşünmüyorum. Eğleniyorum ve bu şimdiye kadar karşı cinsten yaşadığım en zahmetsiz etkileşim.

Bar ve ızgaradaki hostes bize altıncı uzatırken, kendimi aniden ve acımasızca Dünya'ya geri düşerken buluyorum.

"Bu çok fazla yemek." Adina, benim ani paniğimden habersiz sokağa çekilirken gülüyor. İkimizin de elinde, yanından geçtiğimiz rastgele restoranlardan ikişer yemek içeren karmakarışık poşetler varBar ve ızgaranın parlak neon ışıklı penceresinin hemen dışında durup birbirimize bakıyoruz.

Şimdi ne olacak?

Onu yemek için otel odama davet ileriye dönük görünüyor ama bu havada bir bankta oturamayız. Gerçek işimi bile bilmiyor. Bu "hareket" Liam tarafından düşük hissettirdi. Onu düzeltmeliydim, kötü bir şaka olarak ama yanımda oturan melek beni o kadar şaşırtmıştı ki o an kayıp gitmişti. Bu ve her ne kadar kendime itiraf etmekten utansam da, başka biri olma fikri hoşuma gitmişti. *Daha iyi biri.*

Asher Roth'un bu versiyonu kendine güvenen ve eğlenceli, genç ve güzel bir kadının dikkatini çekebilecek bir adam. Vasat bir kariyeri ve bağlanma korkusu yok. Bir kadının içinde olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutacak kadar uzun süredir bekâr değil.

Bu gecenin hiçbirini beklediğim gibi değil. Sadece birkaç saat oldu ama içimde bir şeyler değişti, nihai sonuçları henüz bilinmeyen kozmik bir olay harekete geçti. Elbette bundan bir şey çıkmaz. benim yarı yaşımda ve hakkımda bildiklerinin çoğu yalan.

Ondan hoşlanabilirim, onu isteyebilirim ama bundan fazlasını teklif edemem.

Ayrılmamızdan bu yana geçen onca zamana rağmen, otelden hâlâ bir blok uzaktayız. "Odamda bir masa var." Sesim gergin ve emin değil. Tabii ki onu oraya geri götürmek istiyorum. Elbette onunla yalnız kalmak, onunla başa kalmak istiyorum ama sanırım onu rahatsız etmektense ölmeyi tercih ederim.

Yine de Adina rahatsız olmuş gibi *görünmüyor*. Aksine, dudakları hafifçe aralanıyor. Bana doğru bastırıldığında, vücudundan geçen hafif titremeyi fark etmiyorum. İçgüdüsel olarak soğukla ilgisi olmadığını bildiğim bir titreme, yavaşça, utangaçça başını sallıyor.

Onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek sarhoş edici; beni cesaretlendiriyor.

Vay anasını. Tamam. Evet.

Bana yakın duruyor, yürürken kollarımız birbirine değiyor, ta ki The Witt'in dışındaki tanıdık parlak ışıklı tabelaya geri dönene kadar. Kapıcının gözleri müstahcen paket servis poşetlerine takılıyor, kaşları ilgiyle kalkıyor. Adina bunu kaçırmıyor ve müzikal bir kahkahayla elindeki poşetlerden rastgele birini alıp ona uzatıyor. "Çok fazla var. İzin verir misiniz?"

O aldırılmaz.

Lobinin arka tarafındaki pırıl pırıl pirinç asansör kapılarına doğru ilerlerken kalbim göğüs kafesimde gümbür atıyor, çantaları bir elime alıp diğer elimi onun sırtına dayıyorum.

"Burası harika bir yer," fısıldıyor Adina, sonra sanki daha önce hiç beş yıldızlı bir otele gitmemiş olması utanç vericiymiş gibi kızarıyor. Geçmişinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve istediğimden de emin değilim. Bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek tehlikeli geliyor.

Dilim tutulmuş bir halde onu açılan ilk asansöre yönlendiriyorum, Liam ve Ruby ile karşılaşacağımızdan ve büyüün bozulacağından endişeleniyorum. Ona dokunmak bir uyuşturucu gibi; ilk darbeyi aldığımdan beri, kendimi mümkün olduğunca şımartmaktan alıkoyamıyorum. "Söylentilere göre burası periliymiş. Eğer böyle şeylere inanıyorsanız." Bulduğum katın düğmesine basıyorum ve kapılar kayarak kapanıyor.

Bunu yaptıkları anda, sanki küçük odanın tüm havası çekilmiş gibi oluyor. İlk kez yalnız - *gerçekten* yalnız. Bu Adina'nın da kafasına dank olmalı, çünkü başımızın üzerinde çalan sessiz klasik müzik eşliğinde titreyerek nefes verdiğini duyuyorum.

Gözleri kararlı bir şekilde kapıların arkasına sabitlenmiş, ben de bakışlarını takip ediyorum ve o ürkütücü yeşil gözlerle karşılaşıyorum.

aynalı yüzey. Bütün gece birbirimize doğrudan uzun süre bakmaktan kaçındık, aceleci bakışlarla yetindik ve diğerinin baktığını fark gibi davrandık.

Bu kadından neredeyse yirmi yıl daha yaşıyım. Saçlarım ağarıyor ve gözlerimin kenarlarında çizgiler var. Liam'ın nefretinin şerefine, bu gece lanet bir *papyon* taktım. Ne düşünüyordum ki? Bu arada, Adina bir tanrıça gibi görünüyor, neredeyse güzellik ve gençlikle parlıyor. Onun babası olacak yaştayım. Birlikte gülünç görünmeliyiz.

Yine de bu güvensizlikler aynalı kapılarda gördüklerimle kaybolup gidiyor. Orada yansıyan çift... *uyuyor. Vay anasını.*

Küçük oda etrafımda dönüyor, ama yine de o geniş, yeşil gözlerden başka bir yere bakamıyorum. bağ çatırdayarak canlanıyor. Kendimi daha fazla tutamayarak dönüyorum ve onu en yakın duvara doğru itiyorum.

Kendimi ona doğru bastırıp bedenlerimizi birbirine kenetlerken Adina'nın yumuşak şaşkınlık nefesi doğrudan sikime gidiyor. Çantalar kırılıyor, nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor ve aklımın bir köşesinde hâlâ üstümüzde çalan sessiz, yavan klasik müziği duyabiliyorum. Bunların hiçbiri önemli değil.

Adina'sivri küçük çenesi kalkıyor, dudakları sessiz bir teklifle ayrılıyor.

Kabul etmemek için dünyanın en büyük aptalı olmam gereken bir teklif.

Sessizce inleyerek öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Bir öpücük hayaleti. İffetli ve neredeyse utangaç, acı verici bir şekilde sertleşmiş aletimin utanmazca karnına bastırıldığı gerçeğiyle tuhaf bir yan yana. Tanrım, onu çok fena istiyorum. Bu düşünceyi hiç hatırlamıyorum; suçluluk duygusu, üzerinde yüzdüğüm kör şehvet bulutunu bozuyor.

Adina'nın boştaki eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni tekrar dudaklarıyla buluşmam için aşağı çekiyor.

Bu öpücük öncekinden daha derin ama bir o kadar da yavaş. İkimiz de beceriksiz ve kararsız ama ritmimizi bulmamız uzun sürmüyor, birbirimizin içinde öyle doğal eriyoruz ki sanki bunu dakikalardır değil de yıllardır yapıyormuşuz gibi. Bütün gece, onu salonda gördüğüm ilk andan sonraki her ana kadar... Her şey buna doğru geliyordu. Daha önce takıntılıysam bile, şimdi yüzeye tırmanan sahiplenici hayvanla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Lindsey ile ayrıldığımızdan beri ve muhtemelen ondan çok daha önce ilk kez bencil olmama izin veriyorum.

Sonra tekrar, *izin vermek* bunu bir seçim gibi gösteriyor. Asansör duvarına sarmaş geçirdiğimiz her saniye, bunun isteğe bağlı bir şey olmadığını daha da netleştiriyor. Hiç kimseye şu anda ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım ve kendi suçluluğumun bunun herhangi bir parçasını mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Adina vücudunu benimkine eğerek inliyor.

İpucunu aldım.

Bir bacağına kalçalarının arasına kaydırarak, gırtlaktan gelen bir iniltiyle bana karşı eriyor, sıcak küçük amını sürüyor.

Aramızda malzeme var ama ne kadar ıslak olduğunu anlayabiliyorum. Neredeyse aynı , paket servis poşetleri yanlarımızda yere düşüyor. Ellerimiz artık serbest ve hangisinin daha iyi hissettirdiğini bilmiyorum: onun bana dokunması mı yoksa benim ona dokunmam mı?

hareket eden zeminin sadece belli belirsiz farkındayım; çok önemsiz bir ayrıntı gibi görünüyor. Ya da asansörün zili çalıp başka bir kata geldiğimizi işaret edene kadar öyle.

Lanet olsun.

Yaşlı bir adam asansöre attığında, Adina ve ben düşen çantaları aceleyle topluyoruz, yüzü alev alev yanıyor. Burada ne yaptığımız daha açık olamazdı, özellikle de kendi katımın düğmesine tekrar basmak için onun yanından uzanmak zorunda kaldığımda. Her geçen saniye, içimdeki ağgözlü, sahiplenici duygu daha da sıkışıyor. Sessiz yol arkadaşımız nihayet , ben kendimi Adina'ya doğru fırlatmadan önce kapılar ancak yeniden kapanmıştı.

Tam , ben onu duvara yaslayıp çılgınca öperken ağzımın inliyor. Onun sikiinin tadı.

O çok tatlı. Onun içinde kaybolmak, saatlerce burada durmak, bedenlerimizi sınıksız birbirine bastırmak çok kolay . Yine de aklım başımda olmalı, çünkü asansör kapıları bu kez benim katımda açıldığında, kendimi geri çekiyorum ve tekrar kapanmalarını önlemek için boştaki elimi tokatlıyorum.

Adina bana bakıyor, gözbebekleri kocaman. Nefes nefese çantasını karıştırıyor ve ben asansörden çıkarken peşimden geliyor, gözlerimizi bir saniye bile birbirimizden ayırmıyoruz.

Liam'ın bu gece için bana verdiği oda koridorun yarısında, normalde bir servete mal olması gereken zengin bir süit. Liam'ın ona

söylediği başarılı iş adamına yakışır bir şekilde, ama kapıdan içeri girdiğimiz anda Adina bocalar gibi oldu. O

Kendini duvara yaslıyor, ben kapıyı kapatıp aceleyle oturma ışıklarını yakarken sessizce izliyor. Sadece birkaç saniye önce o kadar şiddetli bir şekilde yanan tüm tutku soğumuştı.

"Şurada bir hamamböceği gördüm, et," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama aldığım tek yanıt, odayı tararken dudaklarının köşesinin sıkı bir gülümsemeye dönüşmesi oluyor. " " Tekrar hareket etmeye başlamak için çaba sarf ve küçük yemek alanına doğru ilerlerken kendimi doğal olmayan mahcup hissediyorum. Süit o kadar sessiz ki çantaların masaya bırakılma sesi bile doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyor.

Adina yaklaşırken dudağını ısıyor, gözleri hâlâ içinde bulunduğumuz odada geziniyor. Bunun olduğunu görebiliyorum - içine kapanıyor, tıpkı onu alt kattaki salonda ilk gördüğümde olduğu gibi kaybolmaya çalışıyor ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Adina." Adını duyunca başını kaldırıp özür dilercesine yüzünü buruşturuyor.

"Özür dilerim." Elleri ceketinin düğmeleri ve çantasının askısıyla uğraşırken onları kenara benimkinin karşısındaki sandalyeye kaydı. Topladığımız tabakları açmakla meşgul olurken gözlerini yere indiriyor. Hiçbir zaman kendi kendine yemek pişirecek kadar yeterli olmayı başaramamış biri olarak, New York'taki mutfak çeşitliliği konusunda oldukça bilgiliyim. Bu kadar sınırlı coğrafi alanda etkileyici bir kesit oluşturduk, ancak ses ona tattırmak istediğim diğer şeyleri düşündükçe çimdikiyor.

Bir gece, Adina geçici olarak bir sokak taco'suna uzanırken kendime neredeyse acımasızca hatırlatıyorum. Bunun lanet bir olması gerekiyordu. Para için zengin adamlarla çıkıyor; ısıtılı bir laboratuvar önlüğü giydiğimi ve fatura ettiğimden daha fazla prosedür verdiğimi bilse benimle ilgilenmezdi.

"Bekle." Kendimi silkeliyorum, sonra bir sos paketi çıkarmak için geldiği kağıt torbaya uzanıyorum.

Birinin taco'suna acı sos sıkma eğlenceli bir örtmece olabilir ya da tüm zamanların en az seksi centilmenlik hareketi olabilir. En azından bu durumda, Adina'nın gerginliğini kırmak gibi bir faydası var. Sos bir yerden düzensiz bir şekilde çıkıp başparmağına damlarken isteksiz kıkırdama çıkarıyor.

Pembe dilinin yalamak için dışarı fırladığını görmek bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

Ağzım kuru, arkama yaslanıyorum, bir ısırik alıp usulca inlemesini, gözlerinin zevkle kapanmasını izliyorum.

Tanrım, onu parçalamadan bunu nasıl atlatacağım? Bu kadının yaptığı her şey sikimi daha da sertleştiriyor ve hayal gücüm onu iyi hissettirmek için milyonlarca yol buluyor. Çok uzun zaman oldu ve kesinlikle daha önce hiç bu kadar kemirici, kemik derinliğinde bir ihtiyaç hissetmemiştim.

"Bunların herhangi biri bunu nasıl açacak bilmiyorum." Adina mutlu şekilde iç çekerek odadaki ani gerginliği hafifletmeyi başarıyor.

Üçüncü ısırıktan sonra taco'yu bırakıyor ve diğer kutuları dikkatle inceliyor.

İzlerken benim de yüzümde bir gülümseme beliriyor. Daha önce bu konuda tereddütlüydü, belki de her şeyin çekiniyordu, ama şimdi coşkusunun arttığını hissedebiliyorum.

Bu kadını şımartmak kadar keyif aldığım son şeyi .

Adina gözlerimi üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve dudağını dişlerinin arasına alırken sikim seğiriyor. "Değil mi- Yani. Hiçbir şey yemeyecek misin?"

Anında, onun dar, benim için fazla genç amcığ aklıma geliyor.

Başımı salladım. "Evet." Masanın onun tarafına uzanarak yarısı bitmiş taco'yu alıyorum ve dudaklarının dokunduğu tarafı tereddüt etmeden ısırıyorum. Güzel ama ondan istediğim kadar güzel değil.

Sessiz oda etrafımızı sarıyor. Pencerenin hemen dışında havai fişekler patlayabilirdi ve ben hiçbir şey fark etmezdim. İkimiz de konuşmuyoruz, sessizce her şeyden biraz yiyerek yolumuza devam ediyoruz, sonunda Adina son paket servis kutusunu kapatıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bana bakıyor.

"Bana çok bakıyorsun." Sessiz, alaycı yorumu beni kıkırdatıyor. Ne bekliyor ki?

Masadan uzaklaşırken sandalyem ahşap zemine sürtünüyor. Sikerim böyle işi. O benden etkileniyor ve ben de ona , bu yüzden ediyorum. "Buraya gel."

Bir an için yapmayacağını düşündüm. Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki gerginlik havada çatırdıyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dolaşiyor, benim önüme gelene kadar durmuyor. "Asher..."

Kendini mahcup hissetmesi için ona zaman tanımıyorum. Ellerim dışarı çıkıyor ve onu cesurca kucağıma çekiyorum. Adina şaşkınlıkla sessizce nefes alıyor, elleri omuzlarıma iniyor. Vücudu kollarımda sıcak ve yumuşak, çok güzel kokuyor; temiz tatlı. Üzerime oturmasını seviyorum; küçük, sıkı ve zarif bir kadınsılık. Kollarım sıkılaşıyor, onu daha da yakınlaştırıyor ve duyduğum her küçük giysi hışırtısı ya da düzensiz nefes alış veriş, beni içten dışa yakan ateşe atılan bir başka benzin kutusu.

Adina etmiyor, sanki bu her *zaman-her* zaman-olacak bir şeymiş gibi beni öpmek için başını geriye yatırıyor.

Beni istiyor.

Bu son öpüşmemizden daha yavaş ama daha ateşli. Saniyeler içinde dudakları aralandı, iniltisi dilimle boğuldu. Geçici keşfin ardında, geri durmanın ikimize de ne kadar çabaya mal olduğuna dair baş döndürücü ve yoğun bir şey var.

Adina'nın sessiz, muhtaç iniltisi kendimi kontrol etmemden geriye ne kaldıysa koparıyor.

Hırslayarak vücudumu onunkinin üzerine doğru eğiyorum, onu o kadar geriye yatırıyorum ki düşmemek için bana tutunmak zorunda kalıyor. Ellerim onu buluyor

Mükemmel, yuvarlak bir kış ve çıkardığım ses hırlamaya benzer bir şey. Bu kadının beni etmek için özel olarak tek bir santimi var mı? İnanılmaz hissediyor, ağzını yutarken ve sıkı, üniversiteli kız kışını okşarken dayanmaktan başka bir şey yapamıyor.

Bahse girerim elimi o güzel kalçaların arasına , onu kaygan, şişmiş ve ilgim için damlarken bulacağım. Bunu yapmak için harekete geçtiğimde, Adina sertleşti.

Sanki biri bir kova buzlu su atmış gibi. "Bir sorun mu var?" Yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum.

Hâlâ nefes nefese. "Bu biraz utanç verici." Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Sadece... Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Bunu yaptı" derken, çıkması için para aldığı bir adamla seks yapmasını mı kastediyorsun? Ya da *sikişmek*.

Taş gibi sertleşmiş ve kalçasının altına bastırılmış olan sikim seğiriyor. İçimde bir şeyler yükseliyor, vahşi bir uyarılma ve sahiplenme, *sahiplenme* dürtüsü. Onun deneyimsizliğinden tahrik olmak ya da kalınlığının içine kaydığını görmenin nasıl görüneceğini hayal etmek çok yaşıyım.

Benim -kuşkusuz hırpalanmış- vicdanım bu fantezilere hemen bir son . Ya da çalışır.

Ben daha buna nasıl cevap vereceğimi düşünmeden Adina devam ediyor, gözleri utanç ve endişe içinde büyüyor. "Ciddi bir şey istemediğini biliyorum! Ben sadece- Tanrım. Bunu sana neden söyledim bilmiyorum." Yanakları neredeyse parlıyor, pespembe. Eğer içim bu kadar olsaydı, ondan daha da çok etkilenirdim.

O çok tatlı.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-" Şu anki pozisyonumuza bakıyorum, vücutlar sandalyenin üzerinde birbirine dolanmış, ereksiyonum hala kışına baskı yapıyor.

Adina'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Kucağına oturdum! Neye bulaştığımı biliyordum ve her şeye tamamen hazırdım. Hoşuma gitti. Sanırım sadece ihtiyacım olan..." Sözüünü kesiyor, mahcup görünüyor.

"Neye ihtiyacın var?" Omzunu öpmek için başımı eğiyorum, hala bir şekilde acı verici ve aynı sarhoş edici olan bu bilgiyle sarsılıyorum. O bir bakire. Sevmediği bir adamla bir otel odasında geçireceği tek bir gece için ondan bundan vazgeçmesini nasıl isteyebilirim?

Bütün gece ona yalan söyleyen bir adam.

Adina'nın içimde beklenmedik bir şekilde ortaya çıkardığı vahşi, sahiplenici içgüdülere rağmen, bundan daha fazlasını alırsam kendimle yaşayamayacağımı da biliyorum. Ondan uzaklaşmak çok zor. Ona dokunmak nefes almak kadar kolay gelirken, aramıza mesafe koymamı protesto etmek için tüm vücudum geriliyor.

"Özür dilerim." Kendi sesimi zar zor tanıyorum, çok sert. "Bir geceden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Adina kucağımda kaldı, ama sözlerim üzerine dengesizce ayağa kalktı.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyor, ceketini ve çantasını almak için masanın etrafında dolanırken gözlerini yerden ayırmıyor. "Her şey için teşekkür ederim. Seni tanımak çok güzeldi." Her kelimesi acı verecek resmi ve yakın zamanda aramızda var olan o sıcak yakınlık yok oldu. Ölçülü tonuna rağmen, kolunu montunun kolundan geçirmek için en az üç kez denemek zorunda kaldı.

O da en az kadar sarsılmış durumda.

Ben de ayağa kalkıyorum, içime soğuk bir korku sızarken onun profiline bakıyorum. Onu istemediğimi mi sanıyor? "İstiyor musun..." Öksürüyorum, durumu doğru okumak için çabalıyorum. "Kalmak *ister misin?*"

Adina hemen başını sallıyor ve ceketini karıştırıyor. "Hayır! Yani, bu eğlenceliydi. Tanrım, çok tuhaf davranıyorum." Duraksayarak uzun bir nefes alıyor ve sonunda bana dönüyor. "Özür dilerim. Tamamen haklısın. Çoğu insan ilk seferinde tek gecelik . *çok fazla*, kesinlikle anlıyorum. Tüm bunları isteyen birini beklemeliyim."

Midem bulanıyor çünkü *tüm bunları* istiyorum ve yüzü olmayan bir yabancının Adina'ya elini sürmesi düşüncesi beni tiksindiriyor. Bu kadar etkilenmeye yok ama etkileniyorum.

Gitmesine izin vermeliyim ama bu şekilde bırakmak istemiyorum.

Arkasında belirip dirseğini elimle yakaladığımda kapıya dönüyordu. "Adina." Yüzündeki sevimli, şaşkın bakıyorum ve göğsümde bir şeyin beni ona doğru çektiğini hissediyorum. Görmezden çalışarak yutkunuyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kalmanı istiyorum. Her şeyden çok. Ben sadece... Bundan pişman olmanı istemem."

Benimle. Benden pişman olmasını istemiyorum.

Adina'nın dudakları nazik, hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. Lanet olası kalbime dokunuyor. Öne doğru çekilerek elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koyuyor. Yanağını öptüğünde ritmi duruyor, saçlarının kokusunu ilk kez içime çekmeme yetecek kadar uzun sürüyor.

Bal ve kır çiçekleri gibi kokuyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

ADINA

Topuğumda bir su toplaması var, kalbim kaldırımda kusmaktan kaçınmaya çalışırken yuvarladığım bileğimden daha çok ağrıyor ve peri masalı gerçekten de sona erdi.

Sindirella baloda eğlendi ve şimdi iki işte çalışan evsiz bir üniversite öğrencisine dönüşme zamanı.

Eminim o da tam olarak böyle hissedirdi - takip edilmiş ve hayal kırıklığına uğramış, tüm bu büyülü gecenin bir tür ateş rüyası olup olmadığını merak ediyor. Perdenin arkasına kez göz attıktan sonra tuvalet temizlemeye ve hayatınızın nasıl olacağına dair hayaller kurmaya geri dönmek çok daha zor.

Mezun olduğumda hayatımın bu geceki gibi olmasını beklediğimden değil. Kimse The Witt gibi yerlerde kalmayı ya da sırf denemiş olmak için altı farklı restorandan yemek sipariş etmeyi karşılayabileceğini düşünerek sosyal hizmet uzmanı olmaz. Ayrıca, pahalı elbiseye, topuklu ayakkabılara, süslü yemeklere ve göz alıcı otele veda etmek zorunda olduğum için böyle hissetmiyorum.

Asher'a veda etmek ve neden kalmadığımı da tam olarak çözebilmiş değilim.

İstemediğimden değil. *Gerçekten* istiyordum. Vücudumdaki her bir hormonlu hücre elbisemi yukarı çekmem, masanın üzerine eğilmem ve Asher Roth'un bana istediğini yapmasına izin vermem için çılgılık atıyordu. Asansörde, ereksiyonunun karnıma baskı hissettiğimde, sanki bir büyünün etkisi altına girmiş gibiydim. Ona ihtiyacım vardı. Sanki kendimi adamın her yerine sürtmek kalbimin atmasını sağlamak kadar önemliydi.

Onu sertleştirdiğimi fark etmek hayatımın en ateşli anıydı ve kendimi her tarafına sürtmeme izin verdiğinde hayatımın yeni bir en ateşli anı tarafından gölgede bırakıldı. Daha önce *hiç* böyle hissetmemiştim ve külotumdaki kalıcı nemlilik, onun ellerinin üzerimde ne kadar iyi hissettirdiğinin acımasız bir hatırlatıcısı.

Şimdi bile, saatler sonra, hala çok... huzursuz hissediyorum.

Bekaretim çok bağlı olduğum bir şey değil ama seks yapmayı hep o soyut, uzak şeylerden biri olarak hayal ettim. Her şeye yaklaşıyordum ama acelem yoktu. Tamamen masum değilim; kendi payıma düşen baharatlı kitapları okudum ve birkaç kez porno izledim. Asher'ın ofisindeki kanepede uyuyakaldım ve uzun boylu, yakışıklı patronumun içeri girip kafasını bacaklarımın arasına sokarak beni uyandırdığını hayal ettim... Yine de bunu gerçekten yaşama şansım olduğunda, tepelere doğru koşmaya başladım.

Metro istasyonuna inen merdivenlerin başında duraklıyorum, ellerim metal korkuluğun üzerinde sıkıca kıvrılıyor.

çocukluktan sonra temkinli olmak artık neredeyse istemsiz bir tepki. Cesur olduğum tek zamanlar, kesinlikle zorunda olduğum zamanlardı. Başımı , çok çalışmak ve doğru yolda kalmak güvenlidir. Doktor Roth'un ofisine geri dönmek ve onunla seks yapmamak güvenlidir. Ciddi bir şey istemiyordu, bu çok açıktı ve kalbim tam olarak *yatırımsız* değildi.

Ayaklarım ağırlaşarak metro istasyonuna doğru inmeye başlıyorum. Köhne merdiven boşluğundaki her adım biraz daha zorlaşıyor gibi. Sadece... devam etmem çok mu yanlış olur?

Beni istiyordu, en azından bu gece için. Doktor Asher Roth bana asla aşık olmayacak, geldiğime dair gerçeği -ya da gerçeğin bir kısmını- öğrendiğinde değil. Adam beni çöpte saçsız ve kanlı bir suratla kucaklanmış olarak gördü. Muayenehanesindeki tuvaletleri temizlemem için bana para ödüyor ve okul kitaplarımı alabilmem için notlar yazıyor. Allison onun gözünde bir kurban ve bu geceden sonra Adina bir .

Platforma ulaştığımda otomatik pilotta koşuyorum. Kışlık kıyafetlerini giymiş birkaç düzine insan bekliyor. Kirli fayans duvara yaslanırken kimse bana bakmıyor, zihnimde bu gecenin anıları canlanıyor.

Asher'ı Witt'in salonunda ilk kez görmek ve içimde sıcak ve tehlikeli bir şeyin yükseldiğini hissetmek.

İtalyan yemeklerini beklerken onun yanına kıvrıldık, birbirimize o kadar dalmıştık ki ev sahibesinin üç kez adını söylediğini fark etmedik.

Benimkini asansörün duvarına bastırırken vücudunun sıcaklığı.

Kararsız bir nefes çekerek, istasyon duvarına boş boş bakıyorum. Zihnimin gözünde bir başka keşkeler slayt gösterisi oynarken külotumun üzerine taze bir ıslaklık yayılıyor. Korktuğum için, onunla yattığıma pişman olacağımı düşündüğüm için ayrıldım. Onunla yatmadığım için pişman olabileceğim nasıl *gelmezdi*?

Sonsuza dek böyle mi olacağım? Beni kıçımdan ısıracağından korktuğum için gerçekten istediğim şeyden saklanacak mıyım? Yakınlaşmaktan korktuğum için kendimi insanlardan uzak mı tutuyorum?

Bu düşünce içimde meydan okuyan bir şeylerin yükselmesine neden oluyor. *Hayır.* Hayır, bunu istemiyorum. Bana zarar veren insanlara hayatımın daha fazla kısmını feda etmek istemiyorum. Üç yıl önce, en zor ve cesur şeyi yaptım... Kaçtım. Kaçtım ve asla geri dönmedim. İmkânsız gibi görüldüğünde, ölmenin yaşamaktan daha iyi olacağını ve hiç kimse için bir olmayacağını düşündüğümde bile *geri dönmedim*.

Bu, hisler beslediğim bir adamla birlikte olmak için tek şansım olabilirdi. Gideli 30 dakika bile olmadı ve

şimdiden cesur olmadığım için pişmanım. Yine de bu gece bitmek zorunda değil. Çok geç değil. Şu anda yapmam gereken şeyin güvenliğinden ve aşinalığından uzaklaşabilirsem, belki bir pişmanlığım daha az olur.

Belki de Külkedisi tüm kıyafetlerini çıkarırsa prens onun hizmetçi olduğunu fark etmez?

Trenim yaşıyor ve kıpırdamadan durup inen yolcuları izliyorum. Diğerleri biniyor ve ben , damarlarımda heyecan uğulduyor.

Kapılar kapanırken ben çoktan istasyonun girişine doğru dönmüş, caddeye çıkan küçük insan kalabalığını takip ediyordum.

Cehenneme kadar yolun var. Evet. Bunu yapıyorum. Cidden yapıyorum. Vay anasını.

Witt'e geri dönmek metro istasyonuna kadar yürümekten çok daha kısa sürüyor. Ayak bileğimdeki ağrıyı ya da topuğumdaki su toplamasını fark etmiyorum, heyecanlı mıyım yoksa dehşete mi kapıldığımı anlamaya çalışmakla meşgulüm.

İlk seferimin böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti. Kendimi Doktor Roth'un masasının üzerine yayılmış, o da beni parlak laboratuvar önlüğüyle sikerken hayal etmiş miydim? Evet. Birçok kez. Birçok kez. Belli ki sorunlarım var.

Kendimi New York'un en pahalı caddelerinden birinde, muhtemelen bir haftada kazandığımdan daha pahalı bir elbise -Ruby bana elbiseyi denettiğinde fiyat etiketine bakmaya cesaret edemedim- aynı dışının otel odasının kapısını çalmaya hazırlanırken kesinlikle hayal etmemiştim. Asher bana karşı bir şey hissetmiyor. Bir randevu için para alacak kadar çaresiz olan beş parasız üniversiteli kızla bir ilişki aramıyor ve kesinlikle ofisini süpüren kıza aşık olmayacak.

Bu sadece *bir gece* ve ben onu buna geçecek kadar istiyorum.

Otelin dışında duran kapıcı, neyse ki daha bir saat önce yemek verdiğim kişi. Bana kapıyı açıyor neşeli bir baş hareketiyle arkamda duruyor.

Başımı sallayarak karşılık veriyorum, lobide aceleyle yürüyen asansörlere doğru kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyorum. Burada bulunarak yanlış bir şey yaptığım, sanki bir şekilde izinsiz girdiğim endişesinden kurtulamıyorum. Böyle yerler bana ay kadar yabancı. Kimsenin beni durdurmaması *daha da* tuhaf. Bana bakıp buraya ait olmadığımı anlayamazlar mı?

Görünüşe göre öyle değil.

Asansörün kapıları tam arkamdan kapanırken bir otel çalışanı yaklaşıyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Yine de tek yaptığı saygıyla gülümsemek oluyor ve asansörü bırakmak için geri çekiliyor. Kapılar kapandığı anda arka duvara doğru yığılıyorum. Her şey çok hızlı ilerliyor gibi görünüyor ve sekizinci kata çıkış sadece saniyeler sürüyor. Sonra koridordayım ve Ash'in kapısının önünde duruyorum, beni bilinmeyenden koruyan son bariyer.

Hemen şimdi gidebilirim. O asla bilmeyecekti, *ama* lanet olsun, ben bilecektim! İsteddiği şeyden bir değil, iki kez vazgeçen koca bir tavuk olduğumu bilirdim.

adım atmak için kendime zaman tanımadan yumruğumu kaldırıp kapıyı vuruyorum.

Derimin her santimi aniden uğulduyor, kan dolaşımdan akan adrenalinle canlanıyor. Bu vahşi, huzursuz *his bana ait değil*. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey yaşamamıştım ama kilidin yerinden kaydığını ve kapının açıldığını duyduğumda, neyin ben *olup olmadığıyla* ilgili tüm endişelerim buharlaşıyor.

Vay anasını.

Duştan yeni çıktı. Saçları nemli ve , teni kızarmış ve üzerinde kalçalarına kadar sarkan bir havludan başka bir şey yok. Gözlerim onun geniş, belirgin göğsünü ve düz, sert karnını . Göbek deliğinin altından havlunun altında kaybolduğu yere kadar koyu kahverengi izini takip ediyorlar.

Nabzım fırlıyor. Bir kancanın altından yakalayıp beni Asher'a doğru sürüklediği hissi o kadar yoğun ki, elim üzerine bastırıyor.

"Adina." Adımı söyleme şekli... *Tanrım.*

Ağzım kurudu, gözleriyle buluşmak için yukarı bakıyorum ve hatırladığımdan çok daha karanlık görünüyorlar. Duşun sıcaklığı teninden yayılıyor ve iki adım ötemde durmama rağmen beni ısıtıyor gibi görünüyor. Tenindeki taze, temiz sabun kokusunu alabiliyorum ve saçlarından düşmüş gereken küçük damlacıkları görebiliyorum.

Yutkunuyorum, elimi göbek deliğimin altındaki çekiştirmeye karşı daha sıkı bastırıyorum. Daha önce aramızdaki ilişkinin gergin olduğunu düşünmüştüm ama şimdi hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Sanki yörüngede kilitlenmişiz, aramızdaki hava bile bizi birbirimize çekiyor.

O kadar gerginim ki, yakında bana dokunmazsa paramparça olacağımı düşünüyorum.

"Adina," diye tekrarlıyor Asher, artık ısrarla ve benim ondan kaçtığım kadar o da benden kaçamıyor gibi görünüyor. Öne doğru eğilip ön kolunu kapı aralığına inlememek için kendimi zor tutuyorum. "Burada ne işin var?" Yine de beni gördüğü için mutsuz görünmüyor ve bu bana ona tam olarak neden geri geldiğimi söylemek için ihtiyacım olan güven atışını veriyor.

"Merak ediyordum... benimle seks yapıp yapmayacağını merak ediyordum." Vay be. Bu kelimelerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum. Ash'in çenesi şoktan gevşedi, sanki o da inanamıyormuş gibiydi. Yine de utanacak zamanım yok. Koridorun sonunda asansörün zili çalıyor ve o yöne bakarken eli benimkini buluyor. Beni içeri çekip kapıyı kapatıyor.

Kuşkusuz, çok fazla süslü otel odasında kalmadım, ancak bu oda hala ne kadar güzel olduğu konusunda biraz saçma görünüyor. Bu

Yine de şok beni geçen seferki gibi etkilemiyor, çünkü aklımda daha büyük ve daha iyi şeyler var. önemlisi de, arkasındaki pencerelerde New York andıran neredeyse çıplak vücudunun .

Buraya gelmek için topladığım tüm yeni cesaretimi toplayarak öne çıkıyorum ve elimi onun sıcak, çıplak göğsünün üzerine koyuyorum. Kalbi elimin altında düzensiz bir şekilde atıyor "*Adina*." Asher uyarırcasına homurdanıyor, nabızı avucumun altında düzensiz bir şekilde atıyor. "Bu geceden sonra sana hiçbir şey için söz veremem. *Ben-oh siktir*. Benden ne istiyorsun meleğim?"

Angel.

Bunu neden bu kadar çok seviyorum?

Uzun bir nefes üfleyerek yaklaşıyorum, temiz teninin kokusunu açgözlülükle çekiyorum. "Umurumda değil." Sesim kabadayılığının bir kısmını kaybetti. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, daha önce *hiçbir şey* yapmamıştım ve gerçek şu ki Asher'in bana ne yapmasını istediğime dair sadece en belirsiz fikirlere sahibim. Tek bildiğim onu istediğim, hatta *ona* ihtiyacım olduğu ve yalvarmaya hazır olduğum. "Lütfen?"

O kadar yakınız ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. *Çok sıcak*, ceketimin ve elbisemin kalın kumaşından beni kavuruyor. Aramızdaki son birkaç santimi de kapatıp kendimi ona doğru bastırdığımda şehvetten başım dönüyor, bayılabiliyorum. Daha önce asansörde olduğu gibi, göğüslerim onun göğsüne değiyor ve sertliği karnıma sürtünüyor.

Ama şimdi yalnızız. Önümüzde saatler ve saatler var ve bununla istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Asher sert, çaresiz bir ses çıkarıyor. "Sen gittin, Adina."

"Geri geldim," diyorum, kaslı bir kalça benimkinin arasından kayarak doğrudan zonklayan seksime bastırırken inlememek için kendimi zor tutuyorum. Asansörde de aynı pozisyondaydık ama bu çok daha iyi. Ona karşı sallanma dürtüsü çok fazla ve birazcık kıvranmaktan kendimi alamıyorum. "oldum ve geri döndüm. Bunu istiyorum -seni- sadece bu seferlik olsa bile."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni daha da yaklaştırıyor ve ben inliyorum, klitorisim yeni baskıya karşı titreşiyor.

Tam öne eğilip boğazının çukurunu öpmek üzereydim ki iri bir el çenemi yukarı itip beni gözleriyle buluşmaya zorladı. Ben ayrılmadan önce bulunduğumuz konumun neredeyse aynısı. Yeniden yapıyoruz ve-

"Sana bundan fazlasını veremem, tatlı kız," diye uyarıyor beni, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Seni randevulara götürmeyeceğim ya da Liam'ın arkadaşına yaptığı gibi sana güzel şeyler almayacağım. Bu geceden sonra birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz. *Öyle mi? Emin misin? Emin misin?*"

Sözleri içimde bir şeyleri acıtıyor ve uyarı zilleri çalıyor ama yine de kararımda tereddüt etmiyorum. "*Evet*."

Asher'in elleri belimi buluyor, beni neredeyse acı verecek kadar sert tutuyor ve kapıyı açtığından beri tuttuğum inilti sonunda dudaklarımdan kaçıyor. o kadar dalmışız ki, başımızın üstünde yangın alarmı çalıyor olabilir ve ikimizin de bunu fark edeceğinden şüpheliyim. Tenimin onunkine değdiği yerlerden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Umutsuz, aptalca bir şehvetle beni saniyeler içinde tüketmesini bekliyorum ama Asher öyle yapmıyor. Bana uzaklaşmam için her şansı taniyormuş gibi, yabancım beni o kadar yoğun öpüyor ki ciğerlerimdeki tüm hava yok oluyor. Dudaklarım içgüdüsel olarak ayrılıyor, kendimi ona ve o hiç tereddüt etmiyor.

Dişleri alt dudağımın üzerinde geziniyor ve elleri paltomun açıklığını bulup omuzlarımdan iterken ona daha da yaklaşıyorum. Kumaşın yere çarpma sesi, hareketsiz odada doğal olmayan bir şekilde yüksek görünüyor.

Zaman normalden çok daha hızlı akıyor. Daha birkaç saat önce kütüphanede oturmuş, bu geceyle ilgili gerginlikten midem çalkalanırken şimdi kendimi yepyeni biri gibi hissediyorum. Ellerini Asher'in çıplak karnına, onun inlemesine neden olacak kadar aşağıya indirmekten ve göğsünde gezdirip geniş omuzlarına yerleştirmekten çekinmeyen biri. Boynumu ısırarak ve emmek için öne eğildiğinde kulağına düzensiz bir şekilde fısıldayan biri, "Bana seni nasıl iyi hissettireceğimi göster."

Sözlerim onun içinde bir şeyleri tetikliyor. Asher homurdanarak kendini benden uzaklaştırıyor ve parmağını sinsi bir sırtıyla bükerek küçük oturma odasına doğru geri adım . Hemen peşinden gidiyorum, çok yüksek topuklu ayakkabılarımla neredeyse kendi ayaklarımdan üzerinde tökezliyordum.

"Dur," diye sertçe emrediyor, deri bir koltuğa gömülüyor. Birbirimizden metre uzaktayız, vücudunu bedenime bastırıldığını hissettikten sonra dayanılmaz bir mesafe. "Benim için kıyafetlerini çıkar, Adina. Bütün gece hayalini kurduğum şeyi göster bana."

Karnım şişiyor ama ellerim hâlâ titriyor, kolumun altına uzanıp elbisenin yan tarafına dikilmiş gizli fermuarın küçük çekişini buluyorum. Kendimi hiç şu anki kadar seksi, arzulu hissetmemiştim. Asher öne eğiliyor, ben elbisenin düşmesine izin verirken ateşli bakışları vücudumda geziniyor, elleri kendini zapt etmeye çalışır gibi sandalyenin kollarını ısırtıyor.

Yapmasa da olur.

Daldırma yaka sutyene yer bırakmamıştı, bu yüzden elbisenin altında sadece küçük siyah bir tanga giyiyorum, şimdi o kadar ıslak ki tenime yapışıyor ve ten rengi yapışkan kaplar göğüslerimi sarıyor. Onları çekip çıkarmak istiyorum ama Asher başını sallıyor. "Bırak onları."

Devam ediyorum. Başparmaklarımı külotumun bantlarının altından geçirerek yavaşça kalçalarımın üzerinden geçiriyorum ve onların da düşmesine izin veriyorum. Topuklu ayakkabılarımdan soğuk zemine adımımı attığımda Asher'in yüz ifadesindeki açlığı görmemek mümkün değil. Odadaki tek ışık pencerelerden dışarıdaki sokaktan geliyor, ama yine de ne kadar gülünç, utanmazca ıslak fark edeceğinden şüpheliyim. Kalçalarımın içi bile kapının önündeki öpüşme seansımızdan ve kendimi ona açmanın heyecanından yapış yapış. Asher' eli havlusunun kenarını bulup çekerken dudaklarımdan sessiz bir nefes kaçıyor.

Lanet olsun.

"Çiğneyebileceğinden fazlasını ısırarak" deyimini kim bulduysa muhtemelen aklında tam da bu durum vardı. Asher'ın siki *büyük*. Uzun ve korkutucu derecede kalın, şaftının ipeksi derisi, yarığındaki beyaz pre-cum boncuklarından parlayan koyu mor kafaya yol veriyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak birbirine bastırıyor, içim ya ihtiyaçtan ya da korkudan sıkılıyor. Muhtemelen ikisinden de biraz.

Asher ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi sırtıyor. "Sen akıllı bir kızsın, Adina. Eminim iyi iş çıkaracaksın." Ses tonu alaycı, ama gözlerinde yanan karanlık bir ateş var ve bu da beni bu işin içinde olduğumdan oldukça emin kılıyor. "Buraya gel." Kalçasına vuruyor ve sanki bedenimin olduğu kadar zihnimin de kontrolünü ele geçirmiş gibi itaat ediyorum.

Tam önünde duruyorum ve Ash'in elleri uzanıp kalçalarımın üzerinden saygıyla geçerek belime yerleşiyor. Titriyorum. "Sen o kapıyı çalmadan yaklaşık altmış saniye önce sikimi yumrukluyor ve seni düşünerek duş duvarına boşalıyordum."

Yere yığılmamam bir mucize. Asher'ı böyle düşününce -kendini okşarken- güzel yüzü zevkten buruşuyor... İnliyorum.

Başparmaklarını leğen kemiklerimin üzerinde gezdiriyor ve dikkati dağılmış bir şekilde hafifçe başını sallıyor. "İçine girmenin ne kadar iyi yüzünde belirecek ifadeyi, çıkaracağın sesleri hayal ettim."

Aramıza bakarken, göbeğindeki kaslar kasılıyor.

"Bunun içime sığmayacağından oldukça eminim." Nefes nefese kıkırdıyorum. Cinsel bir durumda bir erkeğin aletine bakmak ayıp bir şey mi?

Çünkü bakmak istiyorum. Peki ya resimler? Hafızamın bunun hakkını verecek kadar iyi olmadığından eminim.

"Bu mu?" Asher kaşlarını kaldırarak alay ediyor. Ellerini dizlerimin arkasına koyarak beni öne doğru yönlendiriyor, ben ona binene kadar, kığım bacaklarına yerleşene ve amımın ayrık dudakları şaftından sadece birkaç santim uzakta olana kadar. "Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin."

Odaklanmaya çalışıyorum ama bacakları o kadar açık ki, klitorisimin neredeyse dayanılmaz zonklamasını için vücuduma oranla daha da büyük görünen devasa şey dışında sürtünebileceğim ya da bastırabileceğim hiçbir şey yok. Yutkunuyorum. "Senin, senin penisin." Bu kelime bu bağlamda kulağa saçma geliyor, klinik ve çocukça.

Asher'ın da aynı fikirde olduğu belli, çünkü kıkırdıyor ve ellerini çıplak kalçalarımın üzerinde gezdirerek kığımın şakacı bir şekilde sıkıyor. "Tekrar dene."

Karşı koyamayarak öne doğru eğildim ve yarığımı tam boyunun üzerine bastırdım. Rahatlamış bir şekilde inleyerek ona doğru sallanıyorum, gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Seni sik." İç çekiyorum ve Asher onaylarcasına homurdanıyor, artık uyarılmamla kayganlaşan *sikin* üzerinde yönlendiriyor. çok daha sertti ve şaftındaki her damarın öne çıktığını hissedebiliyordum.

"İyi kız. Kahretsin, inanılmazsın. Şu haline bak." Bana dokunmadan duramıyor, göğüslerimin yarısını kaplayan yapışkan kaplara ulaşana kadar ellerini tenimin her santiminde gezdiriyor. Bu seksi olmamalı ama yüzündeki aç ve sahiplenici ifade içimdeki ısının daha da artmasına neden oluyor. Silikonu tenimden çekip çıkardığında nefesim kesiliyor ve o da onayını tıslıyor.

Bedenimi geriye yatırarak meme uçlarımdan birine yapışıyor, eli diğerini bulurken onu ağzına çekiyor, alay ediyor ve kabaca çekiyor. "Oh." Dudaklarım inleme ile ağlama arasında bir sesle ayrılıyor. Kalçalarımı çılgınca yuvarlıyorum, artık o kadar ıslak ki şaftının üzerinde kolayca kayıyorum ve Ash'in serbest eli hareketlerimi yavaşlatmak için kalçamı kazıyor.

"İşte bu kadar." Meme ucumu ıslak bir sesle çekerken homurdanıyor, sesi her zamankinden daha alçak ve sert. Şimdi titriyorum, orgazmım yaklaştıkça nefeslerim düzensiz pantolonlarla geliyor. "İhtiyacın olanı al meleğim. Vücudunu dinle. *İşte bu kadar*. Seni yakaladım."

Başım düşerken gözlerim kapanıyor, saçlarımdan uçları belimi gıcıkıyor. Daha sert öğütüyorum ve ilk kez ne kadar boş hissettiğimi fark ediyorum. Baş döndürücü, şehvet sarhoşu bir netlik patlamasıyla, Ash'in horozunun heybetli uzunluğunun artık o kadar da korkutucu olmadığını anlıyorum. Bu... heyecan verici. "Becer beni," diye yalvarıyorum, bacaklarım doğru ilerlediğim orgazmın gücüyle titriyor. yanıyor ama çok yakınım. "Lütfen Ash. *Lütfen!*"

Büyük bir el kığımın altına iniyor, beni öyle sert tokatlıyor ki ciyaklıyorum ve sesi kulağımda alçak bir hırıltıya benziyor. "İyi bir kız ol ve babana gel, sonra "

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHER

Baba?

Siktiğimin *babası* mı?

Bu da çıktı şimdi? Adina'nın babası olacak yaşta olduğumu düşünürsek, bu biraz bir durum, ancak herhangi bir öz bilinç veya pişmanlık neredeyse anında pencereden dışarı çıkıyor. Adina muhtemelen koridorda yankılanacak feryatla geldiğinde kelimeler ağzımdan henüz çıkmıştı, vücudu şiddetle boşalırken benimkine karşı titriyordu.

Bir kadının orgazmını hiç bu kadar güzel görmemiştim.

"Baba," diye sızlanıyor ve ben de buna karşılık olarak belli belirsiz bir inilti çıkardığının farkındayım. Öne doğru dudaklarına yapışıyorum, amının ıslaklığı taşaklarımdan serbestçe sızarken yalayıp yutuyorum. Adina'yı öpmek bana başka bir kadınla yaptığım gibi hissettirmiyor. Daha yeni başladık ama şimdiden bağımlısı oldum.

Onun tadı duyarımı istila ediyor ve içimde titreşen hoş, puslu bir vızıltı yaratıyor. Çıplak vücudu hala benimkine yakın bir şekilde bastırılıyor, ama klitorisini bana bastırmaktan kaçınmak için kalçalarını yukarı eğmesinden, zavallı şeyin az önce kendine verdiği orgazmdan aşırı hassas olması gerektiğini söyleyebilirim.

Çok kötü oldu.

Bu sandalyenin izin verdiğinden çok daha fazlasını yapmaya ihtiyaç duyarak kalçalarını kavradım ve onu üzerimden kaldırdım. Ben de ayağa kalkıp onu yatağa ya da o an için cazip görünen düz bir yüzeye doğru yönlendirmek niyetindeydim. Ama şimdi... Şimdi tek yapabildiğim ona bakmak. Şaşkına döndüm, hayrete düştüm. Yeni bir şehvet dalgası üzerime çöküp beni altına çekmekle tehdit ederken, şu anki görüntüsünü hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımdan : bana bakıyor, dudakları şişmiş ve pembe meme uçları otel odasının serin havasında çakıllı, koyu renk saçları omuzlarının etrafında dağınık.

Öne doğru eğildiğimde ellerim solgun kalçalarının yanlarını buluyor. Mükemmel, yuvarlak kıcını kavramak için geriye uzanırken ve dilimi göğüslerinin arasındaki çukurda gezdirmek için öne eğilirken ikimiz de konuşmuyoruz. Parmaklarım ikinci deliğine tehlikeli bir şekilde yakın ve onu orada da okşamaktan kendimi alıkoymak zorundayım.

Hiç hissetmemiştim. Var olduğunu bildiğimden daha derin ve karanlık bir yanıma dokunmayı başardı. Tanrı aşkına, o bir bakire ve ben onun kıcını parmaklamak mı istiyorum? İyi, saygın Doktor Roth gitmiş, yerine güzel bakireyi yatağına bağlayıp bütün gece döllerini içine akıtmak isteyen baskın, sahiplenici bir yaratık . Duştaki orgazmım şiddetliydi, daha önce yaşadığım hatırlayamadığım kadar güçlüydü, ama şimdiden taşaklarım o kadar dolu ki ağrıyor.

Bu istek değil. Saf, katıksız bir ihtiyaç.

Adina üstümde gırtlaktan inliyor, bir elimi bacaklarının arasına götürüp kaygan amını avuçlarken elleri denge için omuzlarıma gidiyor.

Onu sikmeyeceğim. *Yapmayacağım.* Biz geçiciyiz. Bunu anlasa bile, olmadığım bir şey olduğuma inanırken bunu ondan almayı hazmedemem.

Ona kendini iyi hissettireceğim. Dayanamayacak gelene kadar boşalmasını sağlayacağım ve artık acı verecek kadar sertleşmiş olan ereksiyonu görmezden geleceğim.

Nefes alış verişlerimizin sesi sessiz odada doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyor. "Bu nasıl?" Parmaklarımı şişmiş klitorisinin üzerinden kaygan girişine sürükleyerek soruyorum. , göz temasını kesmeden, tek bir parmağımı girişinden geçirip sıkı sıcaklığına bastırıyorum.

Seksi, şok olmuş yüzü sikimin zonklamasına neden oluyor. "Oh."

Tek bir kelime, tek bir hece ve ben bu kadını becerirken kendimi izlemek için kalan ahlak kırıntılarımı terk etmeye hazırım. Ben iri bir adamım ve çok büyük, onun için çok yaşlı olan aletimin onu boyum boyunca gerdiğini düşünmek bile son mantıklı beyin hücremi yakmaya yetiyor.

Başparmağım şişmiş klitorisini buluyor ve alaycı bir şekilde aşağı yukarı, yukarı aşağı okşuyorum; vücudu dokunuşuma anında tepki veriyor.

"Aman Tanrım!" Adina'nın başı geriye düşüyor, kalçaları elime doğru sarsılıyor. İkinci bir parmağımı daha ekleyip onu sığ ve *dikkatli* bir şekilde beceriyorum. Hissettikleri... Şu anda içine girmeye çalışsam muhtemelen kendimi utandırırdım; bunu da bu gece seks yapmayacak olmamızın sayıdaki nedenine ekleyin.

Tanrı yardımcım olsun, onu sikmeyeceğim.

Gözlerimi kırtığımı bile sanmıyorum. Gözlerim onun güzel vücudunu tırmıklamakla, onu inleyen ya da titreten dokunuşları ve kalçalarını elime doğru endişeli bir şekilde kaydırışını açlıkla ezberlemekle meşgul. Deneyimsiz olduğu daha açık olamazdı. Amının darlığı bir yana, azgın küçük meleğimin kalın parmaklarıma alışması için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Bunu başardığında ise, attığı coşku çığlığı sikimin başından ön sperm damlamasına neden oluyor.

"Yakın mı?" Öne doğru eğildim, gözlerim kalçalarının birleştiği yere yapıştı. Onu beceren parmaklarımdan gelen özensiz, ıslak küfür gibi ve her geçen saniye daha da yükseliyor. Daha da heyecanlandığımı hissedebiliyorum, üzerinde yarattığım etkiyi hissedebiliyorum ve vücudum da şekilde karşılık veriyor.

Elleri omuzlarımı ısıyor, şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığına emin olduğum o noktayı bulmak için parmaklarımı dizleri neredeyse bükülüyor. "Baba, geliyorum, geliyorum-"

O anın sıcaklığıyla, bir şekilde bu tuhaf kutusunu açtığımı unutmuşum. Elimde parçalanırken bunu tekrar söylediğini duymak sistemimde bir şok etkisi yarattı. "Çok güzelsin amına koyayım." İnliyorum, ayağa kalkarken şehvet içimi kavuruyor, son iniltilerini aç bir öpücükle yutuyorum, bu da sikimin karnına doğru neden oluyor.

Kollarımda yumuşak ve sıcak, vücudu iki orgazmdan sonra uysal. Yine de, açgözlü kızımın kolları, onu yatak odasına doğru yönlendirmeye başladığım anda boynuma dolanıyor. Öpüşmemizi hiç kesmiyoruz ama her adımda sabırsızlığım artıyor. Pencerelemin önüne dizilmiş şezlonga anlık bakışım içime karanlık, neşeli bir heyecan gönderiyor.

Oda boş ama sokağın karşısındaki ofislerden biri bu tarafa bakacak olsa, bedenlerimizin silüetini görebilecek kadar yeterli. Rotamı değiştiriyorum.

Onu pelüş koltuğa geri ittiğimde Adina ciyaklıyor, yayılırken göğüsleri zıplıyor. Bedenimi üzerine indirirken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, kalçalarının bana yer açmak açıldığını hissediyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor, sesi hırıltılı nefes alış verişlerimizden ve kalbimin atışlarından zar zor duyuluyor.

Birkaç saniye önce omuzlarımı bulan elleri aşağıya doğru kayıyor.

"Angel," diye zayıfça itiraz ediyorum, vücudum onun geçici dokunuşu altında ısınıyor. Aletim aramızdan serbestçe sızıyor, hafifçe kıvrılmış göbeğinin üzerine yapışkan pre-cum çizgileri çiziyor. Bunu yapmayacağımı söylememin tüm nedenlerini hatırlamakta zorlanıyorum.

O bir bakire ve ben de lanet bir yalancıyım.

O para için zengin adamlarla çıkıyor, ben ise fakirim.

O güzel, nazik ve çalışkan; her erkeğin aşık olabileceği türden bir kadın ve ben gerçek bir bağlılıktan yoksun olduğumu kanıtladım.

Bu son neden, bu yeni kanıtlar ışığında kuşkusuz biraz zayıf görünüyor. Eski sevgilimle geçirdiğim altı yıl boyunca, Adina'nın sadece birkaç saat sonra bende uyandırdığı açlık ve cazibe gibi bir şey hissetmemiştim. Bunun bir geceden fazla olmasını istiyorum. Onu elimde tutmak istiyorum. Evlilik mi? Sorun değil, en yakın kilise nerede? Evlilik, kendimi bu kadına her bağlamak için yapabileceklerimin yanında çok hafif kalır.

Eğer izin verseydim bu arzu beni tamamen yutabilirdi. Altımda yayılmış, bunun için yalvarıyor, güzel amı o kadar ıslak ve istekli ki. Uzunluğumu onun girişine yönlendirmek ve ileri doğru bastırmak saniyelik bir iş . O kadar çelişkideyim ki, çok geç olana kadar ne planladığımı fark etmiyorum.

Küçük bir el sikimin tabanını sarıyor ve kendimi tutmak için tek yapabildiğim bu. *Sikeyim*.

Adina'nın nefesi dudaklarımdan üzerinde geziniyor, kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor. Eli sıklaşıyor, göğsümün derinliklerinden gırtlaktan gelen bir inilti koparan deneysel bir vuruş yapıyor. Duraklıyor, güzel yüz hatlarında bir endişe parıltısı beliriyor. "Bu iyi mi?"

Tamam mı?

Kısa, boğuk bir kahkaha atıyorum. Başım zayıfça omzuna düşüyor ve beynimden bağımsız çalışarak kalçalarım onun geçici kavrayışına doğru yuvarlanıyor. "Daha sert," diye emrettiğimi duyuyorum ve Adina bunu hemen yerine getiriyor. Beni yavaşça okşuyor, diğer eli saçlarımdan arasında geziniyor. Onun içinde kaybolmak, bu kadının dokunuşunun zihnimi eriten hazzına kendimi kaptırmak çok kolay olurdu. Kendine güveni artıyor, vuruşları kendi nefesli inlemeleriyle aynı anda geliyor, sanki bu ona da benim zevk veriyor.

Taşaklarım şimdiden sıkışmış, üzerine dökülmekle tehdit ediyor, ama son anda topuklarımdan üzerine oturuyorum. Başım dönüyor ve sikim acıyla zonkluyor, onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kendini sorgulaması için ona zaman tanımadan sedirden geri çekilip dizlerimin üzerine çöküyorum.

Lanet olası bir ziyafet gibi görünüyor, kalçaları gevşek ve açık, bana değerli vücudunun her santimini sunuyor. Bende bencil olma, *alma* isteği uyandırıyor.

"Oh, meleşim. Şu bak." Ellerimi kalçalarına doladım ve onu kenara sürükleyerek kendimi ilk kez amıyla yüz yüze getirdim.

"Asher!" Adina üstümde gıcırıyor ve bir çift ince el kendini örtmek için aşağı fırlıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, zihnimi bulandıran şehvet sisi içinde düşünmeye çalışırken göğsüm kabarıyor. Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar savunmasız olmuş muydu? Bundan şüpheliyim, ama öyle bile olsa... Eğer bir daha bu amı yemenin bir tür angarya olduğunu söylediğini duyarsam, onu dizlerimin üzerine yatırırım.

Sözsüzce bileklerini ellerime alıp ayırıyorum ve kollarını iki yanına sabitliyorum. Bana karşı koymuyor. Ona son bir kez yakıcı bir bakış başımı eğiyorum ve dilimi pembe yarığında geçiriyorum.

Aletimin acısını unutmam için tek bir tat yetiyor.

Sikeyim. Tadı inanılmaz, hayal ettiğimden daha iyi ve işe koyuluyorum, elimden gelenin en iyisini yaparak onu yalayıp temizliyorum. Bu bir aptalın

ayak işi. Saniyeler içinde dilimin üzerinden daha fazla ıslaklık akıyor ve başımın üstündeki utangaç küçük çıgıllıklar daha da yükseliyor. Artık kendini tutmuyor ve bunu bütün gece yapabileceğimi söylemek abartı olmaz.

Onun üzerinde bıraktığım etki beni tüketiyor. Her küçük sarsıntı, her sızlanma, her soluk alıp verme, ileride başvurmak üzere dosyalanıyor.

Henüz bir kadındır ve vücudunu anlamaya ve neye ihtiyacı olduğunu keşfetmeye yeni başlamıştır. Onu boşaltmak için yeterince iyi değil. Yarım beyni olan her sikici, yeterince önemserse bir kadını orgazma ulaştırabilir. Eğer ondan alabileceğim şey buysa, bu bir geceyse, o zaman beni asla unutmadığından emin olmalıyım.

Geceleri yalnız yattığında, parmakları muhtaç amcığında beni düşünmesini istiyorum.

İçinde taşaklarına kadar başka bir adam varken, benim olması gerekeni alırken beni istiyorum. Kendimi onun üzerine basmak, bedeninin ve ruhunun dokusuna istiyorum.

Onu tutmak bir seçenek değil, ama -bu gece tartışmasız bir şekilde kanıtlandığı gibi- ben bencilim.

Şimdiden amcığı şişmiş ve hassaslaşmış durumda, ama kolay kolay vazgeçmeyeceğim. Adina'nın vücudu şimdi titriyor, bacakları daha da açılıyor ve uyarılmışlığının tatlı özü dilimin üzerinden serbestçe akıyor. Bunu ona ben yapıyorum. *Ben* yapıyorum.

Sol elim dizinin arkasını kavramak için yukarı kalkıyor, dilimi o muhtaç küçük deliğe daldırmak için yerim olsun diye öne doğru itiyor. Bu açıdan, şımarık göğüslerini mükemmel bir şekilde görebiliyorum ve ellerinin kendi meme uçlarını bükme ve çekmek için hareket ettiğini izlediğimde sikim sıcıyor. göre zevkle birlikte biraz acıyı da seviyor. *Not edildi.*

Kendime engel olamayınca boştaki elim şişmiş sikimi buluyor ve kendimi acı çekecek kadar sıkıyorum. Bunun bir faydası olmuyor -hiçbir şeyin faydası olmuyor- çünkü yirmi bir yaşında muhteşem bir dilimle beceriyorum ve ona verdiğim zevkten neredeyse kıvranıyor. Bu hayatımın en erotik anı, hiçbir şey bununla kıyaslanamaz ve en ufak bir sürtünme bile muhtemelen beni uçurur.

Siktir .

Elim acımasız darbelerle şaftımda aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor. için çaresizce dilimi klitorisinin üzerinde düz, sert vuruşlarla gezdiriyorum. Saniyeler sonra vücudu kaskatı kesiliyor. Bu orgazm öncekinden farklı. Geliyor ve geliyor ve "baba" inlemeleri ya da yüksek sesle ağılamalar olmasa da, bunun daha yoğun olduğunu söyleyebilirim. Buna ihtiyacı vardı, dizlerimin üzerinde dilimi onun güzel, küçük amına sokmama ihtiyacı .

Saniyeler sonra boşalıyorum, hala şişmiş klitorisini dilimle yatıştırmaya çalışıyorum, vücudum ne kadar sert boşaldığının gücüyle sarsılsa ve salgım kendi elimi kaplasa bile. *Hay sikeyim.* Öne doğru düşünüyorum, yüzümü karnının alt kısmına bastırıyorum, nefes nefese kalıyorum ve onu içime çekiyorum.

Yine de bunların hiçbirini hatırlamaya çalışmama gerek yok. Onun benden asla özgür olamayacağından emin olmak için ne kadar kararlı olsam da, bir şekilde benim de özgür olamayacağımı fark edemedim.

Sonunda başımı kaldırıp arkama yaslanacak gücü bulduğumda Adina beni takip ediyor. Sıcak elleri yüzümü buluyor ve sonra beni tekrar öpüyor. Önceki vahşi çaresizlikle değil, şefkatle ve yavaşça. Bu şekilde öpülmek sanki biri göğsüme bir bıçak dayamış ve beni kesip açmış gibi hissettiriyor. Saklanacak hiçbir yer yok ve denesem bile karşı koyamam.

Yatak odası arkamızdaki kapıdan giriyor ve ben sadece ayağa kalkabilmek için geri çekiliyorum ve terk edilmiş havluya boşalmamı silmek için odayı aceleyle geçiyorum. Ona döndüğümde Adina'yı dirseklerinin üzerine yaslanmış, pencereden şehir ıslıl ıslıl parlarken beni izlerken buluyorum. Bitkin görünüyordu.

İçimden bir şey beni ona geri çekerek öğretiyor ve ben buna karşı koymuyorum. Onu kollarıma almak için odayı geçiyorum, kollarını boynuma dolmasını ve çıplak vücudunun sıcak ağırlığını benimkine yaslamasını seviyorum.

"Bu gece burada kal," diye yalvardım.

Bunun bitmesine hazır değilim. Onu son kez göreceğimi bile kapıdan çıkıp soğuk geceye doğru yürümesini nasıl izleyebilirim? Adina'nın sessiz kabullenışı bile göğsümün ortasında beliren şiddetli acı noktasını yatıştırmaya yetmiyor. Şimdi olmasa bile, yakında veda etmek zorunda kalacağım. Kendime bunun benim olduğunu, böylesinin daha iyi olduğunu hatırlatmak, onu tekrar yatağa yatırırken acımı daha da keskinleştiriyor.

Yanıma geliyor ve bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi ben de onu takip ediyorum. Yorganı ikimizin üzerine çekip bedenimi onunkine sararken konuşmuyoruz.

Adina'nın parmakları benimkilerin üzerinde dans ediyor. "Bana bir sır söyle."

Sesi uyku ve cevap olarak attığım kahkaha omzunun çıplak teninde hayalet gibi dolaşiyor. "Ne tür bir sır?"

Mırıldanıyor, eli ön kolumdaki saçlarla oynamak için sürükleniyor. "Her türlü."

Seni bu gecedan daha fazlası için istiyorum.

Oda karanlık. Şehrin ışığı bile pencereleri kaplayan ağır, zengin perdeler tarafından . Gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekiyorum, teninin her küçük dokunuşunun ve sırtının göğsümde sürekli yükselip alçalmasının tadını çıkarıyorum. Bir şeyden bu kadar derin bir şekilde korkarken aynı zamanda tamamen memnun olmak garip.

"Annem Florida'da yaşıyor. Bu yıl tatil için onu ziyarete gittim." "Bu neden

bir sır?"

"değil." Boğazım . Ona anlatabileceğim onca şey varken -üniversitede yaşadığım kirli olaylar, beni ilginç, komik ya da havalı gösterecek şeyler- bunu mu seçtim? "Beni havaalanından alacak kimsem olmadığı için."

Bir saniye geçti, sonra iki. Adina hareket ettiğinde buna geçmenin, önemsizmiş gibi davranmanın bir yolunu arıyorum. Kollarımda dönüyorum, elleri karanlıkta yüzümü sarıyor. Gözlerimin ıslak olduğunu çok geç fark ediyorum. En son ne zaman ağlamıştım? Tanrım, hatırlayamıyorum. Lindsey'nin gidişi hayatımın en büyük, sözde yıkıcı anıydı ve ben bir damla gözyaşı dökmedim. O uçakta otururken bile, yalnızlıktan içim geçmişken bile kendimi .

Yine de utanacak vaktim yok, çünkü karanlığın içinden sessiz bir burun çekme sesi geliyor. "Özür dilerim." Adina hüzünle gülüyor. "Evime çok yakındı."

"Angel-"

"Hayır! Sorun yok!" Biraz daha yaklaşıyor, yumuşak bacakları benimkilere sürtünüyor. "Artık benim için şey yolunda, ama anlıyorum.

O his. Çok üzgünüm, Asher."

kadar üzgün değil. Bir daha asla içindeki o uçurumu yaşamaması anlamına gelseydi, sonsuza dek böyle hissetmeyi kabul ederdim. Bu kadınla ilgili her şey *iyi*. El üstünde tutulmayı hak ediyor. Her şeyi hak ediyor.

Buna hakkım yok, hem de yok, ama lanet olsun, bunu ona vermek istiyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ADINA

Zaman doldu.

Bunun olacağını biliyordum elbette ama sıcak otel yatağından kayarak kalbim hâlâ ağırlaşıyor. Asher hâlâ uzanmış, mışıl mışıl uyuyor ve sekiz kat altımızdaki trafiğin boğuk sesi dışında odadaki tek gürültü onun ağır nefesi. Bacaklarımın arasında hoş bir sızı var, üç -hayır, dört mü? Kollarında uykuya dalmadan önce vücudumdan kim bilir kaç orgazm çıkardı.

Birinin yanında uyumak benim için yine bir ilkti. Alarmımı kurmadım. Genelde beni rahatsız eden o sürekli, içimi kemiren yorgunluk ilk kez ortalıkta yoktu.

Dün gece beklediğim gibi . Kendimi Asher Roth'a gümüş tepside sundum, bekâretimi ona vermeye tamamen hazırdım ve o, birlikte ilk ve tek geceyi tamamen *beni* iyi hissettirmeye odaklanarak geçirmeyi seçti. Kabul ediyorum, tek gecelik ilişkilerle ilgili deneyimim oldukça sınırlı, ama genellikle işin içinde seks biliyorum.

Nefesimi , gündüzleri dün geceye göre çok daha şık görünen tertemiz odayı tarıyorum. Ben uyurken Asher temizlik yapmak için oturma odasına gitmiş olmalı, çünkü giysilerim kapının yanındaki sandalyede düzgünce katlanmış, Ruby'den aldığım yeni çanta da üstünde duruyor.

Yığına bakarken boğazım düğümleniyor. Bunu okumak için bir neden yok. Muhtemelen nazik olmaya çalışıyordu.

Bir gece. Bunun tekrarlanmayacağını açıkça belirtti ve ben de kabul ettim. Ayrıntıları konuşmadık ama benim gibi biri bile buradaki kuralları bilir: seks yaparsın, uyursun ve sonra eve gidersin. Her ne kadar seks olmasa da ve garip bir şekilde yoğun, duygusal bir an da olsa, son kısmın hala geçerli olduğundan eminim. Kuşkusuz, süper pahalı otel süitinde takılmamı ya da bir şeyler okumamı istemiyor.

Telefonumdaki saate hızlıca bir göz , belirlediğim dört saatten çok daha uzun süre uyuduğumu ve yakında işte olmam gerektiğini doğruluyor. bile kalamazdım. Ki istemiyorum. Sıradanlık tam da ihtiyacım olan şeydi. Eğlendik ama artık düzenli olarak planladığım hayatıma akıllara durgunluk bir cinsel deneyim ve üç bin ekstra dolarla devam edebilirim.

Bu beni fahişe yapmaz. Onunla yemek yemek için para aldım, *ki yedim*, sonra da ayrıldım. Ondan sonraki her şey tamamen bana aitti.

Ash'i uyandırmamak için banyonun kapısını sessizce kapatmaya dikkat ediyorum. *Vay canına.* Oda tavandan tabana mermer ve fayanslar çıplak ayaklarımın altında sıcacık. Tezgâhın üzerinde bir dizi ücretsiz banyo malzemesi buluyorum ve hevesle biyolojik olarak parçalanabilen bambu diş fırçalarından birini ve zengin insanlar gibi kokan bir losyonu alıyorum.

Lavabonun üstündeki aynadaki yansıma bakarken, çıplak vücudumu her açıdan inceleyerek biraz dönmekten kendimi alamıyorum. Göğüslerimde Ash'in ağzından olduğuna emin olduğum birkaç morluk dışında, dün geceyi ne yaparak geçirdiğimize dair hiçbir iz yok. beri içimi kemiren soru dışında *kendimi* farklı, seksi, büyümüş ve özgüvenli *hissediyorum*.

Neden benimle seks yapmak istemedi? Hayır diye mi? Kendimi zihinsel olarak silkeliyorum. Oraya gitmiyorum.

Camla çevrili devasa duştan yararlanmak ya da küvetin kenarında duran farklı köpük banyosu çeşitlerini denemek için bir süre daha kalmak cazip geliyor. Ama gerçek hayat beni çağırıyor ve işe önce üzerimi değiştirmek için şehre dönmem gerektiğini biliyorum. Belki önümüzdeki bilmem kaç yıl boyunca ekstra iyi bir insan olursam, öldüğümde bu banyoya uğrayabilirim. Öbür dünyamı bu küveti kullanarak geçirebileceğim anlamına gelse, tüm çıplak zengin insanlarla başa çıkabilirdim.

Kapının arkasındaki boy aynasında kendime son bir kez bakıyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum ve kapıyı dikkatlice dışarı bakacak kadar açıyorum.

Asher hâlâ uyuyor, beyaz yatağın altında yüzüstü uzanmış, şaşırtıcı derecede kaslı sırtının üst yarısı görünüyor. Bir kolu, sanki bilinçsizce bana uzanıyormuş gibi, birkaç dakika önce yanında uzandığım yere doğru uzanmış.

Alt dudağımı dişlerimin arasında yakalayarak duraklıyorum. Hayatımda ilk kez işe telefon edip onunla kalma dürtüsü o kadar güçlü ki, fiziksel bir sızı gibi.

Bunu uzatmanın bir anlamı yok.

Banka hesabımda fazladan üç bin dolar olsa bile, sekiz saatlik bir vardiyadan vazgeçmeyi midem kaldırmıyor. Özellikle de tekrar yatağa girip sarılmak adam kıyafetlerimi kapıda bırakmışken.

Böyle daha iyi, gariplik olmadan gitmek. Veda etmek için onu uyandırsam ne derdi ki?

Her şey için teşekkürler mi?

erken eğlendim, iyi bir hayatın var mı?

Düşüncesi bile ruhumu burkuyor. Hayır. Hayır. Onurumu koruyarak buradan sıvışmak ve Asher'la ilgili son hatıramın kulağıma gelen alçak, kaba sesi olması, beni uyandırması ve sabahın erken saatlerinde parmaklarına boşalmamı emretmesi daha iyi.

Sabah. Allison'a bıraktığı mektuplar bir süre canını yakacak mı? Muhtemelen. Yine de bunun için imza attım. Kendimi neye biliyordum ve şimdi gerçeklerle yüzleşme zamanı.

Yatağa geri dönme dürtüsünü bir kenara iterek, eşyalarımın olduğu yığına doğru ilerliyorum.

Tam tangamı üzerinden geri çekiyordum ki arkamda yumuşak bir yatak hışırtısı duyuyorum ve yerinden fırlayacak gibi oluyor. Arkamı döndüğümde Asher'in ayağa kalkmış olduğunu görüyorum; saçlarının bir tarafı düz, diğer tarafı yukarı kalkmış, donuk gözlerle bana bakıyor.

İçimde bir şey acıyla bükülüyor. Onunla çok ilgileniyorum. Kendime yalan söyleyemem.

"Yatağa geri dön." Sesi uykudan hâlâ pürüzlüdür ve gözlüklerini bulmak için birkaç saniye komodinin üzerinde körlemesine dolaşmak zorunda kalır.

İstiyorum. Her şeyden çok istiyorum. Eğer bu şimdi zorsa... Başımı sallıyorum. Gülümsemek normalde olduğundan çok daha fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor. "Gitmem gerek. Birkaç saat sonra işim var."

Sakin ol, Adina.

Dikkatimi elbiseme verdiğimde Asher sessizliğe ve elbisemin halinden irkiliyorum. Tek kurtarıcı , bir mucize eseri, Doktor Roth'un muayenehanesinin orada çalışmaya başladığımdan beri ilk kez Cumartesi günü kapalı olacak olmasıydı, muhtemelen adamın kendisi şehir merkezine gidip bekâr seks yapmak istediği için. İstedliğini aldı -bir bakıma- ve şimdi neyse ki kıyafetlerimi değiştirmek için akşama kadar beklemek zorunda kalmayacağım. İş arkadaşlarımdan vardiyaya göğüslerinin yarısını gösteren buruşuk bir tasarım kokteyl elbisesi giyerek gelmedi ve ben de ilk olmak istemiyorum.

"Bir dakika bekle."

Asher yatağın diğer tarafına geçerken başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Tüm yanıyor ve elbiseyi önüme doğru tutarak kendimi geldiğinde örtüyorum. Dün gece vücudumun her santimini gördü ve çoğuna dokundu. Ama gün ışığında, birlikte geçirdiğimiz zamanın dakikalarla ölçülebileceği bir zamanda farklı.

Bir saniye sonra Asher yanımda, elinde bir çift eşofman altı ve beyaz tişört tutuyor.

"Teşekkür ." Giysileri alıp hızla üzerime geçiriyorum, o da yanımdan geçip yatağın kenarına oturuyor ve sessizce ben giyinirken beni izliyor. Bakışlarının ağırlığını görmezden gelmek imkânsız ama elimden geleni yapıyorum. Tişört uyluğumun ortasına kadar düşüyor ve eşofman altı o kadar büyük ki dört kez kıvrımak zorunda kalıyorum, ama utanç yürüyüşü takımından daha iyi.

Şu anda ne düşünüyor? Çaresiz bir bakire olmadığım için rahatladı mı, bunu uzatmaya mı çalışıyor? Bahse girerim bu yüzden benimle yatmadı. Çok fazla yük var. Haklısın.

Eşyalarımı toplarken o sessiz ve ben bir şey söylememesini diliyorum. Neden ben de eğlenceli, seksi bir ilişki yaşayıp sonra da gülümseyerek yoluna devam edebilen kadınlardan biri olamıyorum? Ruby bunu her zaman yapıyor ve daha sonra penis boyutları ya da banyo dolabındaki garip şeyler hakkında şakalar yapıyor. gereken de bu. Yirmi bir ; iyi vakit geçirmek için dışarıda olmalıyım, kendimi bu şehirde hisler tek adama atmamalıyım.

O bir şey söylemeden geçen her saniye daha fazla acı veriyor.

Artık kendime yalan söyleyemem ve kaçınılmaz olanı erteleyemem. Burada olmak için bir nedenim ve onun da umurunda değil.

bunun son olduğunu biliyordum ama bu *gerçekten* son.

Hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için odaya son bir kez bakarken kalbim boğazımda düğümleniyor ve doğrudan Asher'a bakmaktan özenle kaçınıyorum. Poker suratım genellikle kusursuzdur ama şu anda, tüm bu büyük, çelişkili duyguları hissederken, bunu başarabileceğimden emin değilim.

Yutkunuyorum, kapı koluna bakarken neşeli ve rahat bir ses tonu deniyorum. "Peki. Yemek için teşekkürler." "Adina." Sesinde sessiz bir emir var ve itaat etmekten kendimi alamıyorum.

İsteksizce yüzümü ona dönüyorum. "Eğlenceliydi. Yemekler ve orgazmlar? Bunun için teşekkür ederim." İrkildim. Tanrım, şu anda sesim daha da garip çıkabilir mi?

Asher sessizce kıkırdıyor. "Buraya gel." Bana doğru uzanıyor ve sanki bedenimin kendi aklı varmış gibi ona doğru yaklaşıyorum. Ulaşabildiğim anda elleri belimi buluyor ve beni öne doğru çekiyor, böylece bacaklarının arasında durup parlak mavi gözlerine bakıyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, kafası karışık görünüyordu. Sonunda sessiz bir telaşla konuşuyor: "Gelecek hafta sonu buraya döneceğim.

Benimle burada buluşmayı düşünüp müssün?"

Sözleri içime işlerken nabzım atıyor ve midem düğümleniyor. Ona baktığımda, Asher aslında savunmasız görünüyor. Üzerinde sadece boxer ve gözlük var, endişeyle bana bakıyor. Anlayışla dolup taşıyorum ve birden gülmek istiyorum. Hayır diyeceğimden, sadece bir gecelik anlaşılmaya sadık kalmak isteyeceğimden endişeleniyor.

Kendime engel olamayıp öne uzanıyorum ve parmaklarımı dağınık saçlarının arasına daldırıyorum. Başparmaklarım şakaklarını buluyor ve hafifçe bastırıyorum, gerginlik omuzlarından akana ve gözleri kapanana kadar masaj . Göğsünden gelen sessiz , arasındaki hassas kasların gerilmesine neden oluyor.

Kahretsin, bu gerçekten oluyor. *Beni istiyor.*

"İki dakikalığına bu kadar ateşli olmayı bırakabilirsen, biraz daha net düşünmeme yardımcı olabilirsin."

Ash'in gözleri fal taşı gibi açıldı, kaşları yorumuma inanamayarak kalktı. "Bence ikimizden biri boyundan büyük işlere kalkışıyorsa, o benim." Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve buna cevap vermemin tek bir yolu var. Onu öpmek için eğildiğimde

kalbim küt küt atıyor.

Yumuşakça.

Bu mükemmel. Yavaş ve tanıdık, sadece birkaç dakika önce ölmüş olan o küçük umut koru büyümeye başlıyor ve ısıtıyor. On iki saatten daha kısa bir süre önce kafasını bacaklarımın arasına sokmuştu. Bu adamın bana ne kadar iyi hissettirebileceğini bildiğimi sanıyordum ama bu çok daha iyi.

Asher'ın kolları dolanıyor, beni kendine çekiyor ve ben eriyorum. Beni tutmasaydı yerde bir su birikintisi olacağıma eminim.

Oh, lanet olsun. Evet. Kesinlikle çok daha iyi.

Tadı, ödünç aldığım kıyafetlerin arasından sızan neredeyse çıplak vücudunun sıcaklığı ve bunun onu son görüşüm olmadığını bilmek...

Tedbiri bırakmadan, hasta olduğumu söyleyip tüm günü Asher'ın kollarında önce kapıya doğru geri adım atarak geri çekiliyorum. Sanki beni takip etme dürtüsüne direniyormuş gibi öne doğru eğilmesi kalbimi kabartıyor. "Gelecek Cuma mı?" Onaylıyorum, yüzüm kocaman bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor.

Başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. "Masaya sizin için bir anahtar bırakacağım." Tamam o zaman.

Son eşyalarımı toplarken ve elim arkamdaki kapı kolunu bulduğunda uyandığımdan yaklaşık yirmi kat daha hafif hissediyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum. "Cuma günü görüşürüz, Bay Roth."

Doctor Roth,

I got the bathrooms painted (as you can hopefully tell). I hope you had a good weekend.

-A

Allison,

I had an excellent weekend, actually. The best I've had in ages. I left the extra money (as you can hopefully tell) for

*"-i' b ii i""'6no" ay">xø
|Ooq r>|pHD Tddn"i" z i npy (yyp
another year of school to go,
right? Maybe we can work

xo%*>-J!L!nq ou oxsx xummu"y
break to get you some extra
work. Let me know if you're

-Doctor Roth

ASHER

Liam Witt'in ikinci prosedür odasında oturduğunu görünce sinirlendim ama şaşırmadım.

The Witt'teki hafta sonumu takip eden Pazartesi günü ve öğle yemeğinden yeni dönüyorum. Binaya girdiğimde dış asistanlarımı zamankinden çok daha kıkırdarken ve resepsiyon masasında şehir merkezindeki bir fırından alınmış (çoğu yenmiş) kutu gurme hamur işi buldum. Adamla yirmi yıldan uzun bir süredir arkadaş olduğum Liam'ın kadın gruplarını etkileme taktiklerine aşinayım.

Odaya girdiğimde karşılaşmayı beklediğim altı yaşındaki çocuk yerine arkadaşım/canlı öcü muayene koltuğundan bana gururla sırtıyordu.

Teslimiyet içinde iç çekerek çizelgeyi tezgâhın üzerine bırakıyorum ve tutucudan bir çift eldiven kapıyorum. Eğer buradaysa, en azından bir kontrolden geçebilir. Nedense Liam'ın düzenli olarak koruyucu sağlık hizmeti aldığından şüpheliyim. Eldivenleri taktıktan sonra ona ters ters baktım. "Burada ne işin var?"

Liam omuz silkiyor, ben sandalyeyi indirmek için düğmeye basarken şikayet etmeden arkasına yaslanıyor. "Bu . Cuma gününden sonra senden haber alamadım."

"Meşguldüm." Tepe lambasını açtım ve savunmaya geçmemeye çalışarak yerine çektim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Liam, her mali çeyrekte Manhattan'ın erkek ve kadın nüfusunun büyük bir bölümünü beceriyor.

Geceyi bir kadınla geçirmem onu şok etmeyecek. Onu şaşırtacak olan şey seks yapmamış ama de Witt'ten ayrıldığımdan beri birlikte geçirdiğimiz geceyi tekrar tekrar izliyor olmam.

Onunla tanışmak şüphesiz hayatımın en yoğun gecesiydi ve hala kurtulabilmiş değilim.

Tanrı aşkına, şu anda sağ kolum ağrıyor çünkü pornoğu yeni keşfetmiş ergenlik çağındaki bir çocuğun tüm sıklığı ve coşkusıyla anılarına 31 çekiyorum.

Adina ile geçirdiğim bir gecenin yeterli kendimi ikna etmek için hangi dolambaçlı mantığı kullandığımı hatırlamak zor. Her neyse, kendi öz kontrolümün ve kararlılığımın sınırlarını test ettiğim açıktı ve uyandığım ve onunla geçirdiğim son dakikalarda uyumaya ne kadar yaklaştığımı gördüğüm anda her şey yerle bir oldu. O anda içimi kaplayan dehşet ve pişmanlık, onu salonun karşısında ilk gördüğüm andan itibaren içgüdüsel olarak bildiğim şeyi doğruladı: *Daha fazlasına ihtiyacım var.*

Sadece vücudunun daha fazlasını değil - gerçi bu kesinlikle beynimin kimyasını zamanın sonuna kadar değiştirmeye yeterdi - ama *onun* daha fazlasını. Onun parlak gülümsemelerini, kahkahalarını, sıcaklığını ve nezaketini istiyorum. Onu güldürmek, hiç denemediği şeyleri yedirmek ve sevdiği bir şeyi tattığında gözlerinin parlamadığını görmek istiyorum. Ve en korkuncu *da ona* istiyorum.

Yapabileceğimi düşünmediğim içgüdülerim ve arzularım kükreyerek canlanıyor ve önceki ilişkiye kıyasla keskin, çirkin bir ışık saçıyor.

Alet paketini açmamı izleyen Liam düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Ruby'nin arkadaşına ne olduğunu bana hiç anlatmadın. Adele?"

"Adina," düzeltiyorum, biraz fazla hızlı.

Liam'ın gözleri parlıyor. "*Adina*. Özür dilerim. Alışılmadık bir isim. Neredeyse senin kadar sıra dışı, ki Cuma günü kesinlikle eğleniyor gibiydin."

Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum. "Aç." İtaat ediyor ve ben de ona ne söyleyip ne söylememem gerektiğini düşünmek yerine en eski arkadaşımın dişlerinin durumuna dalmış gibi davranarak basit bir muayene yaparak kendime birkaç dakika kazandırıyorum. Daha fazla erteleyemediğimde boğazımı temizliyorum ve kullanılmış aletleri tepsi masasına geri koyuyorum. "Ondan hoşlandım."

"İlginç."

Tek anladığım bu. *İlginç*.

"*Seks* yapmadık" -bir çocuğun odanın önünden geçme ihtimaline karşı sesimi alçaltıyorum- "*seks*."

Sekizinci sınıfa giden bir çocuk gibi konuşuyorum ve Liam'ı bana güldüğü için suçlayamam. Bacaklarını sandalyenin kenarından sallayarak, arkalığını kaldırmamı beklemeden oturuyor. "Yapsaydın kıskanırdım. O kesinlikle... çekiciydi. Her zamanki tipim değil ama bir değişiklik bana iyi gelir. Belki Ruby'ye sadece olacağı bir gece ayarlatırım. Onu daha yakından tanımak isterim." Nispeten uysal sözlerine rağmen, ses tonundan telkin damlıyor.

Açıkçası, ısırıldığımı bilmek ısırmamı engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Dişlerimi sıkarak eldivenlerimi çıkardım ve ayağa kalktım. "Diş etlerinde çekilme var. Yirmi yıl içinde akşam yemeğini pipetle yemek istemiyorsan dişçine git."

Liam diş sorunlarından hiç rahatsız görünmüyor. Gülümsemesi genişliyor. "Eğer istersen onunla çıkmam. Ben böyle mükemmel bir arkadaşım."

"Sen dipsiz bir banka hesabı olan hedonist bir şempanzesin." Gitmek için dönüyorum ama içimde hastalıklı bir dehşet duygusu kıvranıyor. Kapının çerçevesine tutunarak duraklıyorum ve omzumun üzerinden Liam'a bakıyorum. Hâlâ sandalyedeki yerinden beni izliyor, her zamankinden daha kendini beğenmiş. Ona bu zevki tattırmak ne kadar az istiyorsam, Adina'yı becermesi konusunda o kadar az endişelenmek istiyorum. Bu da gururumu bir kenara bırakmam gerektiği anlamına geliyor.

"Başka bir şey var mıydı?" Gözleri zafer beklentisiyle parlıyor. Ondan çok nefret ediyorum.

Yetişkin erkeklerin nasıl yeni arkadaşlar edindiğini öğrenmek için aklıma bir not olarak öfkeli bir nefes üflüyorum. "Lütfen onunla çıkma."

Liam mırıldanıyor. "Seni hiç kıskanç bir tip olarak görmemiştim." "Sen-"

Sanki baş belasıymışım ve üzerimde yepyeni bir koz elde etmek tüm ayının en önemli olayı değilmiş gibi dramatik bir şekilde iç . "Zaten kabul etmezdi."

Zihnimde daha zarif bir hakaret besteleme aşamasındaydım ki duraksadım ve ona bakakaldım. "Bu da ne demek oluyor?"

Liam başka bir şey söylemeden elini cebine atıyor ve telefonunu çıkarıyor. Ekranda bir şey gösteriyor ve almam için bana uzatıyor, gözleri parlıyor. "Bu, onun para için bu işe girdiğini düşünmediğim *anlamına geliyor*."

Yutkunarak, bir ödeme işlemi uygulamasında bir işlem gibi görünen şeye bakıyorum.

Adina Collier'a yapılan ödeme (20 Ocak): 3.000,00 \$ Adina

Collier'dan yapılan ödeme (21 Ocak): 3.000,000 \$

Parayı geri mi verdi?

Derin bir nefes veriyorum, telefonu geri verirken başım dönüyor.

Liam ayağa kalkıp gömleğinin kollarındaki var olmayan kırışıklıkları silerken, "Söylemeliyim ki," diyor. "Daha önce benden para almayı reddeden bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Onu tekrar göreceksin?"

Sessizce başımı sallıyorum ve karikatürize edilmiş balina şeklindeki kancadan paltosunu almak için köşeye geçişini izliyorum.

Parayı geri çevirdi. Vay anasını.

Bunu ummak aklıma bile gelmemişti. Ne de olsa üç bin dolar, iki işte çalışan beş parasız bir üniversite öğrencisi için mucize gibi görünüyordu olmalıydı. Bunu geri çevirmesi, finansal istikrardan çok bana, yani *bize* değer verdiği anlamına geliyordu.

Adina hakkındaki tüm içgüdülerim doğrudu. İnanılmaz bir kadın, elde tutmak için her şeyi yapabileceğin türden bir kadın ve ben onu tek gecelik bir ilişkiye indirgedim. *Ona yalan söyledim.*

Lindsey ile olan ilişkimin sonuna kadar, bir şekilde, bağlanamamamın nedeninin bir parçanın *yanlış* olduğumuzu bilmesi olabileceği aklımdan hiç geçmedi. Bu, çok güzel, çok nazık, çok genç ve benim için tamamen yanlış olan Adina'nın *haklı* olabileceği ihtimalini kabul etmek anlamına gelen tehlikeli bir düşünce treni.

Bu da -açıkçası- çok az tanıdığınız bir kadın hakkında düşünmek için tamamen delice bir şey.

Liam kapıya doğru giderken yanımda duraklıyor ve ben başlıyorum, kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki onun burada olduğunu bir şekilde unutmuşum. "Böyle şeyler söylemediğimizi biliyorum çünkü biz duygusal olarak bodur ve terk edildiği çok belli olan adamlarız.

"-eliyle omzumu buldu ve sıkıca kavradı-"ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen iyi bir insansın Ash. Hatta harikası. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Sarsılarak başımı sallayıp yere bakarken göğsüm sıkışıyor. "Teşekkür ."

Haklı, böyle şeyler konuşmuyoruz ama şimdi konuşuyoruz... Başımı kaldırdığımda yüz ifadesinin alışılmadık derecede ciddi olduğunu görüyorum. "Bilgin olsun, sen de iyi bir insansın Liam. İğrenç"- alaycı bir şekilde gülümsüyorum-"ama iyi. Sadece paranla ilgilenen insanlardan daha fazlasını hak ."

Yirmi yıllık en iyi arkadaşım sırtıyor ve elini kapıya doğru ilerliyor. "İşte bu sen varsın, Roth."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ADINA

Uyku durumu kontrolden çıkmaya başladı. Bana ayrılan uyku süresini altı saate çıkarmakla kalmadım, o kadar çok kahve içiyorum kalbim (muhtemelen kötü) çarpınmaya başladı ve *hala* bitkinim.

Tüm tıp camiasının sekiz saat konusunda hemfikir olduğunu biliyorum ama belli ki hiçbiri ailesinin kuşaklar boyu süren yoksulluk, akıl hastalığı ve bağımlılık döngüsünden kurtulmaya çalışan evsiz bir üniversite öğrencisi olmamış. Sekiz saat çalışmam. Yapamam işte.

Meseleleri daha da karmaşık hale getiren ise rüyalar.

Kabuslar değil - kişisel geçmişim göz önüne alındığında oldukça şaşırtıcı. *Hayır*. Bilinçaltım travmayı yeniden yaşamakla ya da derinlerde yatan korkuları dışa vurmakla ilgilenmiyor. Her gece, ne kadar yorgun olayım, rüyamda Asher Roth tarafından becerildiğimi görüyorum.

Bazen rüyalar puslu ve yavaş oluyor, bir adamın elleri vücudumun üzerinde geziniyor ve arkalarında dikenli bir sıcaklık bırakıyor. Diğer zamanlarda ise o kadar gerçek ve canlı oluyor ki kendimi ve nefes nefese, iç sırılsıklam bir halde uyanıyorum.

Bu bir sorun. *Gerçek bir sorun*. Eğer gerçekten çok yorgun, beynimin dinlenmek yerine seks hayalleri kurması oldukça mantıksız. Tabii bu biyolojik saatle ilgili bir şey değilse, bu durumda rahat olabilir, çünkü yirmi bir yaşındayım. Ayrıca, Collier aile ağacı bildiğim kadarıyla pek fazla sağlam ve hasarsız meyve vermedi, bu yüzden belki de evlat edinmem daha iyi olur.

Düşünüyorum da, beynimin değerli enerjisini maksimum kapasitede çalışmak yerine sevişmemi söylemek için kullanıyor, evrim ağacının bu dalının benimle birlikte sona ermesi gerektiğine dair oldukça ikna edici bir kanıt.

Wittten ayrılalı dört gün oldu ve şu ana kadar Ruby'den uzak durmayı başardım. Birlikte derslerimiz var ama ben her seferinde aceleyle bir yerlere gidiyorum ve o da beni köşeye sıkıştırma fırsatı bulamadı. Ama bunun bir yolu yok. Yarın sabah ilk iş etik dersimiz için bir sunumumuz var ve o benim ortağım.

Kendimi müdürün odasına yürüyormuş gibi hissediyorum, midemde kızgın bir korku yumağı var ve iyi bir azar işiteceğimden eminim. Ruby lafi dolandıracak biri değil ve Asher'la tekrar görüşmemi kesinlikle onaylamayacaktır. Ya da Liam Witt'ten gelen ve Cumartesi günü kafedeki mesaimin yarısında Nakde Çevrildi uygulamamda beliren üç bin dolarlık "hediye"yi" iade etmiş olmam da kadar önemsiz değil.

Bu Ruby için yüz tane kırmızı bayrak gönderecek kısım, çünkü akıllı başında kim üç bin doları çevirir ki? Her gece bir dışının kanepesinde uyuduğumu ve bir spor salonunda duş aldığımı bile bilmiyor ama yine de dehşete düşecektir. Ben de kendime biraz kızıyorum. Bu para benim için bir nimet olabilirdi, ancak uygulamayı her açtığımda, o parlayan yeşil KABUL düğmesine basacağıma ikna oldum, sadece kendimi hasta ve küçük hissettim.

Asher Roth hayatımı kurtardı; o zamanlar olduğum kişiyle, kendimi bu hale getirmek için çok çalıştığım kişi arasında bağlantı kurabilecek dünyadaki tek kişi o. Arkadaşının onunla ilgileniyormuş gibi yapmam için bana para verdiğini öğrenirse kendimle yaşayamazdım. Rol yapmıyordum, bu yüzden o parayı hak etmiyordum. Bu kadar basit.

Bunları Ruby Johnson'a açıklayabileceğimden değil.

Kadın *korkutucu*. Saçmalıkları bomba koklayan bir köpek hassasiyetiyle tespit ve özel hayatımdaki eksiklikleri çok sıkıcı bulduğunu sır olarak. Cuma günü yaşananların eşi benzeri ve şüphesiz beni yalnız yakalayıp neler öğrenmek için bekliyordu. Asher'la olan bu meseleyi önemsizmiş gibi göstermeye çalışmak beni heyecanlandırmıyor ve boktan hayatımın istediğimden çok daha fazlasını ifşa etmeden ona gerçeği nasıl dair hiçbir fikrim yok.

Kütüphaneye vardığımda, Ruby'nin parlak gözleri ikiz lazerler gibi, çalışma masalarının labirentinde yolumu bulurken beni delip geçiyor. "Vay, vay, vay," diyor, ben karşısındaki koltuğa kayarken neşesini zar zor kontrol edebiliyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatma şekli bile kendini beğenmiş.

Cesurca onu gelmeye ve yüzüm domates gibi kızarmamış gibi davranmaya çalışarak, hırpalanmış bilgisayarımı ve İngilizce ders kitabımı çıkarmaya odaklanıyorum.

Şarj aletimin fişini başarıyla bulduğumda ve yapacak bir şey kalmadığında, ona bakmak zorunda kalıyorum. "Günaydın."

Buna karşılık Ruby o kadar yüksek sesle kıkırdar ki yan masadaki kızların aşağılayıcı bakışlarını üzerine çeker.

Onları görmezden gelerek öne doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Eminim *senin* içindir. Seni son gördüğümde, neredeyse seni o otele sürüklemek zorunda kalmıştım. Seni Liam'ın arkadaşına salyalarını akıtırken bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin. Yemekten sonra salona geri döndük ve ikinizi hiçbir *yerde* bulamadık."

Yanaklarım bir şekilde daha da ısınıyor. "Ondan hoşlandım," diye itiraf ediyorum, ona doğrudan bakmamak için gözlerimi bilgisayar ekranıma dikiyorum.

Ruby alay eder. "Az bile söyledim. *Çok*. Kimseye bu kadar bağlandığımı görmemiştım." Sesini alçaltıyor,

Heyecan ses tonunu renklendiriyor. "Siz bir... *anlaşmaya* mı vardınız?"

Ne tür bir anlaşmadan iyi biliyorum. böyle, ruh halim bozuldu.

"bir şey değil." Kitabımı açıyorum, ihtiyacımız olan bölüme ulaşmak için bölümler arasında geziniyorum. "Ben... ondan gerçekten hoşlanıyordum."

Çok fazla. Asher'ın bu işi sadece eğlence olsun diye yapmadığına dair elimde hiçbir kanıt olmadığı için olmam gerekenden çok daha ilerideyim. *Beynim* bunu tamamen anlıyor ama hain kalbim şimdiden gelinlik ve aile tatili fantezileri arasında *ya olursa*" diye fısıldıyor.

Aptal.

Olayların bu çılgınca olasılık dışı dönüşüne ve ardından azgın Kükedisi olarak geçirdiğim geceye rağmen, hayatım bir peri masalı değil. Ancak bunu kendime kaç kez söylediğimin bir önemi yok gibi görünüyor. Kalbimde yanmakta olan küçük umut korunu söndürecek gibi görünmüyorum.

Ruby haklı. Kibar, hatta nazik olmakta sorun yok. Ama iş gerçekten bağ kurmaya gelince? . Ben . Daha ilkokulu bile bitirmeden etrafıma yirmi ayak yüksekliğinde, dikenli tellerle örülü bir duvar inşa etmeye başladım. Şu hala orada, ağır bir şekilde güçlendirilmiş ve boktan kökenlerimden kaçmama engel olabilecek her türlü davetsiz misafiri dışarıda tutmak için hazır bekliyor.

Arkadaş yok. Sevgili yok. Çok fazla soru sorabilecek ya da çok yakınlaşabilecek kimse yok.

Yine de Asher'ın içeri girmesine izin verdim. Yıllardır , bir post-it notuna bırakılan her aptalca tak-tak şakasıyla ve tamamen bencil olmayan desteğiyle kalbimi talep ediyordu. Atasözündeki gibi atılmak ve cesur olmak onunlayken kolaydı, çünkü bunu zaten yapmıştım. Asıl zor olan diğer şeyler, belirsizlik, yalanlar ve para.

Zor ya da değil, yine de uyku saatlerimi onun ellerini üzerimde hayal ederek ve uyanık saatlerimi onun kollarında uykuya dalmanın ya da onun yanında uyanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden edemediğimi hatırlayarak geçiriyorum. Bunda çok *doğal* bir şey vardı - bir daha olmayacağını bilsem bile. Sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi geliyordu.

Sadece bir gece için olduğunu söyledi ama gelecek hafta sonu da buluşmak istedi. Beni başka bir "buluşma" için yeterince sevip emin değil miydi, yoksa onu bir daha asla böyle göremeyeceğimi düşündüğümde yaşadığım paniğin bir parçasını mı hissetti? Benim kendi yalanım hakkında paniklediğim gibi o da kendi yalanı hakkında panikliyor mu?

Kafam o kadar karışık ve karışık ki, önce hangi yöne döneceğimi bilemiyorum.

"Adina. Ben de Liam'dan hoşlanıyorum." Ruby'nin sesindeki sempati ve uyarı, göğsümdeki umut çırasının üzerine atılmış bir kova su gibi. Başka bir şey söylemesine gerek yok. Anlıyorum. Liam'dan hoşlanıyor ama ondan kendisine sunduğundan daha fazlasını beklemiyor. Kalbi kendisine ait.

Tam olarak arkadaş olmayabiliriz ama Ruby bana göz kulak oluyor. Kadınoğlunun bildiği en eski hatayı yapma tehlikesiyle karşı olduğumu söyleyebilir: yanlış adama aşık olmak.

Yüzüme inandırıcı olmayan bir gülümseme yerleştirerek nihayet başımı kaldırıp masanın karşısındaki delici bakışlarıyla buluşmayı başarıyorum. "Ben iyiyim. Ciddiyim. Önemli bir şey değil. Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim."

Yalancı.

Gözlerimi tekrar bilgisayarıma çeviriyor, aniden yerleşen ağırlığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Annemin bana öğrettiği bir şey varsa o da ilişkilerin gelip olduğudur. Kendime bakmalı ve kimsenin benden alamayacağı bir gelecek inşa etmeliyim. Bu para beni hayatım boyunca özlemini çektiğim istikrara biraz daha yaklaştırabilirdi, yine de Asher Roth'un *beni sevmesini* istediğim için mi almadım?

Ruby öne doğru eğilir, dudaklarını büzer. "Sadece kendini toparla. Liam ve Asher gibi adamlar bizi sadece tek bir şey için istiyor ve duygulara gerek yok."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ASHER

Geçen hafta The Witt'e ziyaretten farklı olarak, çantalarımı almak ya da otelin birçok imkânından ücretsiz yararlanmamı sağlamak için bekleyen kişisel bir konsiyerj yok; bu kez otel sahibinin kişisel misafiri değilim. Bu ayrıcalığın kesinlikle avantajları olsa da, Liam'ın soruları olmadan odama kaçabildiğim için minnettarım.

Kimseyle kibar bir konuşma yapacak durumda değilim. Cuma gününe yaklaştığım her gün, dikkatim daha da dağılıyor ve *ondan* başka bir şey düşünemez hale geliyorum. Saate bağlı olarak, suçluluk ve huzursuz heyecan arasında çılgınca salınıyorum.

Ona dört orgazm yaşatıp kendime hiç orgazm yaşatmamak yalanlarımdan dolayı duyduğum suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletti. *Birazını*. Hepsini değil, çünkü Tanrı biliyor ki Adina'nın vücudunun benimkine karşı kıvrandığını hissetmek, ağzımda, ve parçalanırken bana *baba* dediğini duymak... Hayatımın geri kalanında o gecenin anılarıyla boşalacağım.

Bunda fedakarca bir şey yoktu.

Sonra da parayı geri çevirdiğini öğrendim. *Benim için mi?* Kadın iki işte çalışan bir üniversite öğrencisi, belli ki paraya ihtiyacı vardı. Bencil bir piç olabilirim ama gerçeği bilmediği halde bir şey almayı hazmedemiyorum.

Adina gelirse, *hayır. Eğer Adina*. Tam olarak sağlam bir zeminde ayrılmadık. Emin olmadığı belliydi. İlişkimizin sınırlarını mümkün olan son anda değiştirdiğimde nasıl olmasın? *Benim* belirlediğim sınırları. Bu gece gelmeme ihtimali çok yüksek. Gelmezse, bu işin peşini bırakabilecek miyim?

Gururum *evet* diyor.

Geri kalanım *hayır* diyor.

İçinde bulunduğum oda Liam'ın geçen sefer bana verdiği süitten oldukça küçük, sadece küçük bir oturma alanı ve büyük bir yatak varBakmaktan kaçınıyorum çünkü özenle ütülenmiş beyaz yatak takımını her gördüğümde sikim zonklıyor, birkaç saat içinde görüneceğine dair umut dolu fanteziler hayal gücümde çiçek açıyor.

Tüm bunlar yeterince utanç verici değilmiş gibi, bir de köşedeki küçük yuvarlak masanın üzerinde şehirdeki favori paket servis restoranlarımdan aldığım poşetler var. Buraya geldiğimden beri o kadar kıpır kıpırdım ki, yaklaşık dört kez poşetlerden çıkarıp geri koydum. Elimi mi gösteriyordum? Çok mu zorluyordum? Yeterince zorlamıyor muydum?

Yiyecekleri poşetlerden çıkarma işleminin beşinci döngüsüne başlamak üzereydim kapı sessizce çalındı ve sanki biri düğmeyi çevirdi. Tüm vücudum aniden geriliyor ve beş adımda odayı geçip -kendimi sadece yanlışı biri olduğuna ikna ederek-kapıyı açıyorum.

Sıcaklık omurgamda yükseliyor ve başım dönüyor. Geleceğine gerçekten inanmak için kendime izin . Ama burada, geniş, yeşil gözleriyle bana bakıyor, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Adina.

Onu son gördüğümde benim büyük beden kıyafetlerime bürünmüştü, ondan önce de belli ki etkilemek için seçilmiş bir kokteyl elbisesiydi. Şimdi ise kot pantolonu ve kazağıyla sevimli ve rahat, örgülü saçları beyaz örgü şapkasının altından dışarı sarkıyor -Şimdi daha iyi. Olduğuna pişman edemediğim üniversiteli kıza çok benziyor.

Tanrım, çok tatlı.

"Merhaba," diye nefes alıyor Adina, elini bir omzuna astığı aşırı dolu sırt çantasının askısına dolayarak. İçinde ne olduğunu anladığımda gülümsemesi biraz utangaç bir hal alıyor.

Yedek kıyafet getirmiş.

"Merhaba," diye yankılanıyorum, geri adım atıp beni geçip odaya girmesine izin verirken boğazım düğümleniyor.

Mucizevi bir şekilde, hatırladığımdan daha da güzel, gözleri büyük bir süt olmadığı için hayal kırıklığına küçük odayı tarıyor. Masanın üzerindeki paket servis poşetlerini görünce duraksıyor ve yüzüne yayılan gülümsemeyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bütün bunları benim için yapmak zorunda değildin." Dönüyor, gözleri gizlenemez bir şokla irileşiyor.

Onu mutlu ettiğim için ne kadar heyecanlansam da, bu kadar inanılmaz bir kadının bir prenses gibi muamele görmeyi beklememesi beni çok kızdırıyor. O bunu hak ediyor, hem de fazlasıyla hak ediyor ve görünüşü karşısındaki ilk şaşkınlığım, Adina'nın hayatında hedefi bu kadar fevkalade ıskalayan her bir kişiye duyduğum öfkeyle silinip gitti.

"Evet, aldım," diyorum kısaca ve çantasını almak için uzanıyorum. Bu sırada elimin arkası boynuna değiyor ve bu küçük temas bile koluma elektrik gönderiyor. İkimiz de kaskatı kesilip birbirimize bakıyoruz.

Yavaşça, sanki geri bekliyormuş gibi, Adina mesafeyi kapatıyor. Ayak parmaklarının ucuna basarak ağzımın kenarına en kısa, en tatlı öpücüğü bıraktığında kıpırdamadan duruyorum, midem düğümleniyor. İffetli bir öpücük, neredeyse bir öpücük bile değil, ama tek gereken bu.

Mahvoldum.

Tam o anda bu kadın için savaşacağımı anladım. Bu beni bencil yapsa bile. Kendi yaşında biriyle birlikte daha iyi olacak olsa bile. Liam gibi bir adam kadar çok şey sunamayabilirim ama sahip olduğum şey onun. Bir gün çocuklarım bana annelerinin doğru kişi olduğunu ne zaman anladığımı soracaklar ve de o anı hatırlayacağım.

Bu farkındalığın gücü üzerime hücum ederken donup kaldığımı, ona baktığımı fark ediyorum. Adina dudağını ısırıyor, kaşları endişeyle kalkıyor. "Özür dilerim, ben-"

Düşüncesini tamamlayamadı. Saniyeler sonra bedenim duvara bastırıyor ve şaşkınlık dolu nefesi öpücüğümle susturuluyor.

Hay sikeyim. Onun tadı beni yeniden çarpıyor. İnliyorum, ellerim yüzünü kavrarken uçları saçlarını itiyor. Adina'nın elleri gömleğimi sıkıyor, gevşiyor ve tekrar sıkıyor, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyor.

Dağınık ya da sert değil, en son birlikte olduğumuzdaki şiddetli acelecilikle telaşlanmamış, çünkü bu kadını son öpüşüm olmayacak. Yine de, her hırıltılı nefes, dilinin benimkine her dokunuşu, içimde yanan ihtiyacı körüklüyor. Onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, içine girmezsem parçalanacakmışım gibi geliyor.

İşim ve yaşadığım yer hakkında itirafta bulunmalıyım. Liam'ın beni gerçekte olduğumdan çok daha etkileyici göstermeye çalıştığını itiraf etmeliyim ve bunu yapmak için doğru zamanın ne zaman emin değilim. Şu an her şey çok kırılğan, çok *yeni*. Benim yanımda hâlâ gergin ve hoşuma gitsin ya da gitmesin, burada bulunmasının gerçek nedeninin ne olduğunu bilmiyorum. Beni istiyor olabilir, en azından kısmen.

-Benim sağlayabileceğimi düşündüğü istikrar için. Tüm bu durum karmakarışık bir mayın tarlasına dönüştü ve bana olan güvenini sonsuza dek sarsmadan ya da onu tepelere doğru koşturmadan nasıl yol dair hiçbir fikrim yok.

Geri çekilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Adina." melek demeyi seviyorum ama adını söylemek çok daha güzel. Bu isme sahip olan tanıdığım tek kadın olmasını seviyorum. Şimdiden çok tanıdık geliyor, sanki birkaç gündür değil de hayatım boyunca söylüyormuşum gibi, birine memleketimin adını söylemek kadar kolay ve rahat. Nefes nefese bana bakıyor ve yine doğruluk hissine kapılıyorum.

"Özür dilerim." Nefes nefese gülüyor. "Ben sadece..."

Ne olduğunu bilmem için kelimeleri söylemesine gerek yok. Kız arkadaşım beni özledi ve bunu söylemenin beni düşünüyor ve ben de bundan *nefret ediyorum*. Onunla böyle bir ilişki istemiyorum. Kendini tutmasına ya da rol yapmasına izin vermeyeceğim. Onun tam olarak kim olduğunu bilmek ve beni çıldırtanlar da dahil olmak üzere tüm kişilik aşık olmak istiyorum.

Onu suçlayamam. Bu benim hatam. Tanıştığımız gece böyle karmakarışık olmasaydım, her şey farklı olabilirdi.

Şimdi, ondan ne istediğim hakkında hiçbir fikri yok ve benim işim, yaptığım pisliğin en azından bir kısmını temizlemeden bu otelden ayrılmamasını sağlamak.

"Bu hafta seni özledim." Parmaklarım saçının bir tutamını bulup kulağının arkasına sıkıştırıyor ve elimin boynunun narin derisini özen gösteriyorum. Adina bana karşı eriyor ve cevap gülümsemesi o kadar büyük ve sınırsız ki, göğsümde bir şeylerin öğretilmesine neden oluyor. "Buraya gel." İsteksizce geri çekiliyorum ve elini elime alıp onu masaya doğru çekiyorum.

Benimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor ve ben tabakları açmaya başlarken heyecanını gizleyemeyerek getirdiğim seçkiye bakıyor. "*Çok* teşekkür ederim Asher. Bunların hepsi inanılmaz görünüyor. Bütün gün yediğim tek şey staj yaptığım yerdeki dinlenme odasındaki bayat çöreklerdi."

"Tabii ki." Çin yemeği yerken onu izlerken duraksıyorum. "Nerede staj yaptığını sorabilir miyim?"

Adina'gözleri benimkilere kayıyor ve onu bu kadar dikkatle izlediğimi görünce şaşırıldığını anlayabiliyorum. "Elbette. Bu bir sır falan değil. Çocuk Esirgeme Kurumu'ndayım. Çoğunlukla idari işlerle uğraşıyorum ama bugün amirimle birlikte yeni koruyucu aileleri onaylamak için bazı ev ziyaretlerini tamamlamam gerekiyor." Sanki yirmi bir yaşındaki çoğu genç başka bir şey yapmak istemezmiş gibi coşkusu çok açıktı ve birden bu konuda ne kadar fark ettim.

Şimdiye kadar attığı her adım bunun tam tersini kanıtlamışken, onun bu işi para için yaptığını düşünecek kadar nasıl aptal olabildim?

"İtiraf gereken bir şey var." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, göğsüm endişeyle sıkışıyor. "Eski kız arkadaşım altı yıldır birlikteydik ve birkaç ay önce ayrıldık. O zamandan beri kimseyle çıkmadım."

Adina'nın yüzü solgunlaştı ve yavaşça çatalını tabağının yanına bıraktı. Elleri kucığına düşüyor. "Sıradan bir şey istiyorsun. Anlıyorum. Buraya tekrar gelirken hiçbir şey düşünmemiştim-"

Karnım zil çalıyor. "Hayır! *Siktir*, kesinlikle olmaz." Yoğun bir tepki ama değil. *Sıradan* mı? Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken ona bakıyorum. "Aslında tam tersi. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Bunu istemiyorum. Geçen hafta Liam'ın sana benim hakkımda söyledikleri doğru değildi. Beni oraya geri götürmeye çalışıyordu..." Sefil bir şekilde sözümü kesiyorum. "Ben bir diş hekimiyim. Harlem'de bir muayenahanem var. Agresif bir şekilde kârlı değil. Özür dilerim. Bilyorum bu ikinci buluşmada sana çok fazla. Sadece senden ve seni görmeye devam etmek istiyorum."

Karşımda Adina hareketsiz duruyor ve yüz ifadesinde tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey var. Sonunda hafifçe başını sallıyor. "Ben de seninle görüşmeye devam etmek istiyorum."

"Bu kadar mı?" Kıkırdıyorum ama sesi boş geliyor. "Hâlâ yapabiliyorken çıkmak istemiyor musun? Hâlâ *zaman* var. Kahretsin. Lütfen beni görmezden gel. Berbat bir satıcıyım." var benim böyle? Onu kazanmaya çalışıyorum, kapıyı göstermeye değil.

Adina gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bana kendini satmana gerek yok Asher."

Roth. Seni düşünmeden edemiyorum. Ben sadece..." Gözleri yüzümü arıyor, gülümsemesinin hayaleti soluyor. "Geçmişim karmaşık. Gurur , utandığım şeyler yaptım. Bu konuda konuşmak benim için kolay değil."
 , şu anda beni öldürüyor. "Yapmak zorunda değilsin. Hazır olana kadar olmaz." Masanın üzerinden elimi uzatıyorum, avuç içim yukarı ve Adina elimi tutarken gözleri yaşlarla doluyor. "Hazır , ben buradayım. Bana güvenebilirsin."
Cevap gülümsemesi hüzünlü. "Biliyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ADINA

"Yapamam!"

Asher'in parmakları kalçalarımaya saplanıyor ve sabırsız bir hırıltı çıkarıyor. "Yüzüme otur, Adina."

Bu komutun üzerimdeki etkisini görmezden gelmeye çalışarak kıvranıyorum ama kaybedeceğim bir savaş veriyorum. Ellerim Asher'in çıplak omuzlarında, açılmış kalçalarımın arasına dikilmiş, o beni ileri doğru çekmeye çalışırken kendimi tutuyorum.

"Boğulacaksın," diye zayıfça itiraz ediyorum, amımın kendi akli olduğunun farkındayım. Zonklayan klitorisimden ısı yayılıyor ve bacaklarımdaki kasların düpedüz isyan edip altımdan çıkmaya çalıştığından oldukça eminim, ama de hareket etmiyorum.

İtirafını takip eden öpüşme seansından sonra bile önce bana yemek yedirdi. çok hoşlanıyorum, hoşlanmaktan da öte, ama kendimi çok suçlu hissediyorum. Asher Roth beni istiyor. Oyun oynamıyor ya da kolay seks için yapmıyor. Daha önce kendime ne söylediysem, umutsuzca bunun böyle olmasını ummuştum. Şimdi olduğuna göre, ne yazık ki hazırlıksızım. Sonuçta bana karşı dürüst davranıyor, ona güvenebileceğimi ve kendini savunmasız bırakacak kadar önemseddiğini göstermeye çalışıyor. O mükemmel biri - şimdiye kadar tanıdığım en harika insan ve benim kişisel kahramanım - ve bunun farkında bile değil.

Kendi kişisel kahramanım, şimdi yüzüne oturmamı ve muhtemelen onu amımla boğmamı istiyor.

Bir el kıcıma sert bir darbe indiriyor ve ben nefes nefese Asher'a bakıyorum. Yatağa doğru tökezlerken gözlüklerini çıkardı, kıyafetlerimizi çıkarıp yakıcı, aç öpücükler arasında birbirimize dokunduk.

Dudaklarında karanlık, neredeyse tehlikeli bir gülümseme kıvrılıyor ve karnımın alt kısmındaki kaslar zevkle bükülüyor.

"Boğulmayacağım meleğim. Seni boşaltmakla çok meşgul olacağım."

Benden daha iri ve daha güçlü. İtirazlarımı o kadar da şaşırtıcı değil. , ellerim zengin döşemeli yatak başlığının üst kısmını bulurken beni yerine çekiyor. Kalçalarım hâlâ ağzının birkaç santim üzerinde duruyor ve Asher öne doğru eğilip alçak bir iniltiyle dilini yarığımdaya gezdiriyor. "Tadın çok güzel amına koyayım." İki eliyle kıcıma kavıyor ve dilinin düz kısmını zonklayan klitorisimin üzerinde gezdirerek bir kez daha yalıyor.

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan çekeceğim ve karnımdaki kaslar kendimi çalıştığım için ağrıyor. Kendimi savunmasız hissediyorum, saklanacak hiçbir yerim yok, ama yüzü amımda olan adam bunu açıkça severken utanmak zor. "Tanrım, baba-"

Ona böyle seslenmek *istememiştim* ama Asher onaylarcasına inliyor. "öyle, meleğim. Utanma."

Sözleri beni titretiyor. İçimde baş döndürücü ve baştan çıkarıcı bir şey yükseliyor, her türlü öz bilinci suçluluğu uzaklaştırıyor. Teslim olmak, kontrolü ona bırakmak ve bedenimi uygun gördüğü gibi kullanmak çok iyi hissettiriyor. Hiçbir şey gerek yok; sadece iyi bir kız olup dediklerini yapmam gerekiyor, o da karşılığında kendimi iyi hissetmemi sağlayacak.

İnleyerek kendimi biraz daha alçaltıyorum, sıırıslıkam seksim dudaklarının üzerinden geçecek kadar. Yine de Asher için yeterince yakın değil. Sabırsız bir hırıltı çıkararak beni aşağı çekiyor, göbeğimi bekleyen ağzına doğru *sertçe* itiyor.

Bir parçam geçen haftanın şans eseri olduğunu düşünüyordu. Bu adam amımı yemekten *bu* kadar zevk alıyor olamazdı.

Ruby benimle seks hayatı hakkında konuştu - derinlemesine - ve bir kez bile geçen hafta olanlara yakın bir şeyden bahsetmedi. Neden tuttuğunu anlıyorum: O iyi bir insan ve benimle sahte bahanelerle yatmak istemezdi. Gerçi bu konu açıklığa kavuştu ama *yine* de beynimi mümkün olduğunca çok orgazmla eritmekten başka bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyor.

İşe yarıyor.

Nedenini fazla düşünmek resmen askıya alındı ve parmaklarım yatak başlığında acı verici bir şekilde gerilirken, karnımda sıcaklık aşağı doğru kıvrılmaya başlıyor. Şu anda hiçbir şey yapmak ya da olmak zorunda değilim, sadece bana verdiklerini almak zorundayım. Bacaklarımdaki adamın dokunuşuyla bambaşka bir insana dönüşüyorum ve eksik olduğunu bilmediğim bir parçam yerine oturuyor.

Benimle ziyafet çekiyor, kirli sakalları hassas tenimi törpülerken seksimin her santimini yalıyor ve emiyor. Ağzının çalışırken çıkardığı yavaş, ıslak sesler bile inanılmaz derecede seksi ve samimi. Bu çok iyi - o çok iyi. Şimdiden bacaklarım titremeye başladı ve kalçalarımı döndürmeye başladığımda, Asher'in elleri hızımı yönlendirmek için kıcıma sıkıyor. Ben onun kuklasıyım, onun azgın küçük oyuncagıyım. Ve o zonklayan klitorisimi ahlaksızca okşarken, bu konuda neden bu kadar endişelendiğimi hatırlayamıyorum.

Başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde beni böyle görmesi *hoşuma* gidiyor.

"Lütfen, *lütfe*." Nefes nefese kalıp inlerken ne ya da bir şey söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorum. Karnımdaki tüm kaslar gerildi ve gerginim, uçurumun kenarında asılı kaldım ama tam olarak düşemiyorum. Başım geriye doğru eğiliyor, saçlarımdan uçları belime sürtünüyor ve ben daha fazlası için akılsızca ve çaresizce bastırıyorum. Asher'in iki parmağı ıslaklığıma dalıyor ve geri çekilerek *diğer* deliğimin üzerinde nazik daireler çiziyor.

Asher beni yalayıp tüm vücudum titriyor. Bir an sonra dünya dönüyor. Bir şekilde sırtüstü yatıyorum ve Asher göğsü kabarmış, gözleri vahşi bir şekilde üzerime geliyor. Boxerinin kumaşı vücuduma sürtünüyor.

İç uyluklarımın hassas derisi ve ikimiz de aşağı bakıyoruz. Ereksiyonu bizi ayıran ince kumaş tabakasını zorluyor, merkezimden sadece birkaç santim uzakta. Yavaşça kalçalarını indiriyor, çıkıntılı uzunluğunu amımın dudakları arasından geçiriyor. Bu manzara karşısında hipnotize oluyorum ve içgüdüsel olarak ona daha fazlasını sunmak için kalçalarım daha da genişliyor.

"Ne kadar azgın bir melek," diye mırıldanıyor Asher, ağırlığını tek koluna verirken sesi neredeyse kızgın çıkıyor. Sert bir el göğsümü buluyor, avuçluyor ve alay ediyor. "Benim için bu kadar ıslandığına inanmıyorum." Kalçalarını kaldırıyor ve ben de kaybettiğim için sızlanıyorum ama boxer'ının önünün benim uyarılmamla sırlıslıkla olduğunu görmek neredeyse buna değiyor.

"Lütfen beni becer, baba." Bu kelimelerin gerçekten ağzımdan çıktığına inanmıyorum ama umursamayı çoktan geçtim. *Ona ihtiyacım var.*

Onun kalın boyunun içimde aniden ağrıyan ve boşalan alanı doldurduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Bana kadar iyi hissetmesini sağlamalıyım.

Asher öne eğilip alt dudağımı ısırtıyor ve nazik bir öpücükle küçük sızıyı yatıştırıyor. "Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum meleğim. Sikim senin için çok büyük."

"Umurumda değil." Bacaklarımı daha da açarak kendimi ona sundum. Muhtemelen haklıydı, acıtacaktı ama düşündüğü sorun değildi. "Hissetmeye ihtiyacım var."

İnliyor ve vücudunda en ufak bir titreme oluyor. "Henüz değil meleğim. Bana güvenene kadar, *buna* güvenene kadar seni becermeyeceğim."

Kalbim durdu.

Asher sessiz paniğimi hissederek, " yok," diye mırıldanıyor. Başını eğiyor ve yaka kemiğimin üzerine sıcak, ağzı açık öpücükler bırakıyor. "Acele . Bunu doğru yap."

Benimle görüşmeye devam etmek istediğini söyledi ama ayrıntılara girmedik. Asher suçluluk duygusunu yatıştırdı, beni temiz vicdanla becerebilirdi, ama *bunu doğru* mu *yapacaktı*? Kafamda çalan uyarı zillerine rağmen kalbim küt küt atıyor.

"Sana güveniyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum, boğazıma düğümlenen yumruyu yutmaya çalışarak. Gerçek bu. Daha fazla güvendiğim biri olduğundan emin değilim.

Güvenmediğim kendimim. Kendime ve Asher Roth'u hak edebilecek bir insan olma yeteneğime.

Bana olan tutumu sıkılaşıyor. ". Henüz değilsin. Kendini tutuyorsun ve bu . Bugüne kadar benim hakkımda, *bizim hakkımızda* doğru olmayan pek çok şey düşündün. Bu zaman alacak. Sana geçmediğimi göstereceğim."

Hâlâ göğsümü tutan el yukarı doğru hareket ediyor, kalbimin kafesimin altında çılgınca çarptığı yere düz şekilde bastırıyor. Başım dönüyor ve içimde kopan duygu fırtınasına ayak uyduramıyorum. Bana istediğim her şeyi söylüyor, en çılgın fantezilerimi gerçekleştiriyor ama ben çok mutlu .

Bunun yerine, üniversitedeki ilk günümde hissettiğim o savunmasız, dehşete düşmüş duyguya kapıldım. Beni şimdi istiyor, ya da sanıyor, ama gerçeği öğrendiğinde ne diyecek? Beni hiç kimse sevmemişken birini nasıl seveceğime dair ilk şeyi bilmediğimi fark ne diyecek? Belki bu yanlış, belki beni korkak ve yalancı yapıyor ama ona gerçeği söylersem, onu tamamen kaybedebilirim; arkadaşımı ve sevgiliyi. Muhtemelen yaşam düzenimden bahsetmiyorum bile.

Kalbimi bu işin dışında tutmak imkânsız gibi görünüyor ama aptal olamam.

Her şeyi göze alamam. Henüz değil.

Asher kaldırıyor ve ben de bakışlarımı karşılıyorum, yüz ifademi dikkatlice duygusal olarak harap *olmamış* bir şekle sokuyorum. "Özür dilerim." Bir kakhaha atıyor ve çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Bu gece sana çok yüklendiğimin farkındayım."

"Değilsin." Yine de sesim pek inandırıcı gelmiyor. Bütün hafta beklentilerimi yönetmeye dikkat ettim, Ruby'nin uyarılarını aklımın bir köşesinde tuttum. Buraya girdiğimde Asher'ın tüm oyun alanını değiştirmeye hazır olacağını hiç beklemiyordum. Duygularımın karmakarışık karmaşasını gerçek zamanlı olarak işlemek için çabalıyorum ve açıkça işe yaramıyor. "Tamam." İrkildim. "Olabilirsin. Birazcık."

Asher'ın kıkırdaması onun bedeninden benimkine doğru gürliyor. Bu şekilde birbirimize bastırdığımızda, karnıma doğru bastırdığı ereksiyonunun çıkıntısını fark etmemek imkânsız. Hâlâ *sert* -gerçekten sert- ve ona *gerçekten* dokunmak istiyorum. "İnanılmazsın." Sırıttırıyor ve dudaklarını dudaklarıma doğru indirirken karnıma bir sıcaklık yayılıyor.

Derin, araştırmacı bir öpücük, tüm göğsümün gibi hissetmesine neden olan türden, ama işleri zaten gittiklerinden daha ileri götürmeye çalıştığını gösteren türden değil. Yine de daha ileri gitmelerini *istiyorum*. Onun çözülmesini istiyorum. Bu adam diğer herkesle ilgilendiğini *bildiğim* adam: çalışanları, hastaları ve şimdi de ben. O kadar özverili ki, şu anda bundan nefret ediyorum.

Onun geçici dikkat dağınıklığından yararlanarak elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum ve saniyeler içinde sikişin sert uzunluğunu buluyorum.

, Asher hareketsiz duruyor ve çenesinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde gerilmesini izliyorum. Nemli pamuğun içinden onu aşağı yukarı okşamaya başlarken başka tarafa bakmıyorum, bunu durdurmak üzere olduğuna işaretler arıyorum ve protestolarımı daha fazla dünyayı sarsan orgazmıla susturuyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?" Yumuşakça soruyorum, kalçaları dokunuşuma doğru sarsıldığında içimde bir sıcaklık birikiyor.

Dişlerinin arasından alçak bir tıslama çıkarıyor, karanlık bakışları hâlâ yüzümde sabit. Cesaretlenen elim boxer'ının kemerinin altına doğru ilerliyor. Elimde hissettiklerini, teninin yumuşaklığını ve dokunuşumun altında titreşen çelik gibi sertliğini seviyorum. Kavrayışımı sıkılaştırarak, başparmağımı alevlenmiş başın hemen altındaki yere götürüyorum ve hafifçe masaj yaparak bastırıyorum.

Asher anında ürperiyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. *Zafer*. "Ben küçük bir kız değilim, baba. Beni henüz becermemiş olman bazı şeyleri bilmediğim anlamına gelmez." Giriş yerimde yeni bir ıslaklık dalgası toplanırken utangaçça mırıldanıyorum - kendi sözlerime bir yanıt. "Bana cam gibi davranmana gerek yok. Kırılması bundan çok daha zor biriyim."

"*Ben-sikmiyorumkkk*." Kalçaları öne doğru sarsılıyor. "Adına, meleğim..." Bana böyle demesine bayılıyorum.

Dudağımı ısırarak masumca ona bakıyorum. "Sikini emebilir miyim? Lütfen baba?" Başparmağımı yarığında biriken spermin üzerinde gezdirip elimi yukarı çektiğimde göğsü kabarak beni izliyor. Dudaklarım başparmağımın ucuna yaklaşıp bir iniltiyle emerek temizlediğinde, kararlılığının kırıldığını görüyorum.

Asher onu itmeme izin veriyor. Saçları darmadağın ve çıplak göğsü halde yatağa yayılmış, şimdiye kadar tüm fantezilerden fırlamış gibi görünüyor. Bunu uzun zamandır istiyordum, bu adama bana hissettirdiği kadar iyi .

Çok şey veriyor ama bu gece almasını istiyorum.

"Dişçiler genelde bu kadar ateşli midir?" Bacaklarım onun zayıf ve kaslı birinin üzerinde olacak şekilde kayıyorum. Uzanarak göbek deliğinden çıkan ve boxer'ının çizgili bandının altında kaybolan koyu kahverengi saç çizgisine dokunuyorum. Sertliğinin üzerinde gergin duran boxer'ına.

düzensiz bir kahkaha geliyor. "Yirmi bir yaşındaki birine ayak uydurmam gerektiği için spor salonu rutinine minnettarım."

İçimden bir ses, işe yaramasa bile bir sorunu olmayacağını söylüyor. Adam doyumsuz.

"Bu senin kendi hatan." Başımı eğip kemerinin hemen üstündeki hassas deri parçasını nazikçe öpüyorum ve siki seğiriyor.

Pre-cum'un pamuğu ıslattığı ıslak noktayı , karnımdaki ısı alçalıyor.

Boxerını önümden çekmeme yardım ediyor. Ona uzun uzun bakmak, bunu uzatmak ne kadar cazip gelse de, siki serbest kaldığı anda bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Pre-cum, koyu renkli saç izine düzenli olarak damlıyor ve tabanını kavrayıp yaladığımda ikimiz de inliyoruz.

Dudaklarımı başının etrafına doladığımda, Asher'ın ellerinin saçlarıma dolandığını hissederek içim titriyor. Sözsüzce beni aşağıya doğru yönlendiriyor ve nasıl emilmekten hoşlandığını gösteriyor. Başladığımda nefes almak zor ama ritmini uzun sürmüyor.

Hızlı değil. Ağzımı sikmiyor ya da kendini benim rahatça daha fazla zorlamıyor. Bunun tadını çıkarıyormuş gibi bir izlenime kapılıyorum ve hızlıca yukarı baktığımda o delici mavi gözlerin bana yapışmış olduğunu, dilimin her tapınma girdabını ve elimin her darbesini aldığını doğruluyor. Yaptığım her hareketi izliyor, iri göğsü kabarıyor, yüz ifadesi şaşkın ve aç.

"Devam *et-sik-evet*, meleğim. Em beni. Babanın sikini yala."

Aman Tanrım.

Bunun, onun üzerinde yarattığım etkinin etkisindeyim ve çenem ağrısı ve dizlerim zonklamaya başlasa da bunu bütün gece yapabilirim. Her sessiz zevk tıslaması ya da "*meleğim*" iniltisi başımın dönmesine ve ıslaklığın kalçalarıma yayılmasına neden oluyor.

Oda o kadar sessiz ki, çıkardığım her ıslak, utanmaz şapırtı ve boğuk iç çekiş daha da yüksek görünüyor. Utanmalıyım ama bu sadece içimdeki çaresizliği daha da artırıyor.

Ona tapmak istiyorum.

Ona kendini herkesten daha iyi istiyorum.

Birden ilham geldi, geri çekildim ve -gözlerimi kilitli tutmaya dikkat ederek- dilimi alçaltarak sikinin alt tarafını kökünden ucuna kadar yaladım, dudaklarımda bir inilti.

Asher'ın çenesi gerilir. " öyle, yala onu. *Siktirkkk*-"

Ben tekrar yaparken sözleri çiğ bir iniltiye dönüşüyor, ben giderken ağzı açık, saygılı öpücükler bırakıyor. Ucunda ön sperm boncukları var ve ben onu emiyorum, onun tuzlu, topraksı tadını seviyorum. Pozisyonumu ayarlarken çıplak amım baldırına değiyor. Sadece bir kazaydı, ama biraz rahatlamak çok iyi geldi ve bunu tekrar yapmaktan kendimi .

"Lanet olsun." Kalçalarımı tekrar kaldırdığımda tıslıyor, utanç boğazımı tırmalıyor. Gözlerimi aşağıda tutuyorum, dilimi döndürmeye ve onu sevdiği şekilde okşamaya odaklanıyorum. Bir saniye sonra Asher'ın bacağı hafifçe bükülüyor ve amıma doğru bastırıyor. "Bacağıma bin meleğim. Bu beni ediyor. Hadi, utanma."

Sikini daha sıkı kavıyorum, içimde çatışmalar yaşıyorum. Şimdiye kadar yaptığımız onca şeyden sonra bile, sırf sikini yalayarak tahrik olduğum için kendimi onun her tarafına sürtmek bana *fazla* geliyor. Zihnim o kadar emin olmasa da, vücudum açıkça kararını . Vücudumun üzerinde en ufak bir kayması, bacak kıllarının dokusu şişmiş klitorisimi törpülerken sızlanmama neden oluyor.

Üstümden gelen alçak bir küfür karnımdaki düğümün sıkılaşmasına neden oluyor ve aniden artık kendime engel olamıyorum. Rasyonel düşünce şu anda resmen yeteneklerimin çok ötesinde, özellikle kalçalarım onun üzerinde yuvarlanmaya başladığında ve ikimiz de ne kadar ıslandığımızı fark ettiğimizde.

Asher'ın kalçaları hafifçe kalkıyor, beni kendisinden daha fazla beslemeye çalışıyor ve sikinin başı boğazımın arkasına çarptığında öğürüyorum. Bu ses onu daha da sertleştiriyor gibi görünüyor ve ağzımı olabildiğince açık tutup bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum. "Kahretsin, çok ateşlisin. Boğazından aşağı boşalacağım. misin?"

Yanıt olarak inliyorum, kendi orgazmım o kadar hızlı yaklaşıyor ki neredeyse endişe verici. Hayatımda hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım, hatta

Asher'in yüzü bacaklarımın arasında ve bundan *hoşlandığımı* fark etmek karanlık bir heyecan. Çaresiz, çılgınca ve biraz da aşağılayıcı ama hiç bu kadar olmadığımı eminim. Vücudum beni ele geçirmek üzere olan orgazmın gücüyle titremeye başladığında, teori doğrulanmış gibi görünüyor.

Saçlarımı sıkın eller benim tek uyarım. Bir saniye sonra Asher başımı aşağı çekiyor, tuzlu döl boğazımdan aşağı dökülürken titreyen elleriyle beni sabit tutuyor. Boğuluyorum, yeterince hızlı yutkunamıyorum. Gözlerim akarken bile kalçalarım onun bükülmüş bacağına üzerinde çılgınca, titrek itişlerini durdurmuyor. Asher'in elleri gevşediğinde, ben de onu kenardan takip ediyorum, ağzım hâlâ onun dölüyle ve yumuşayan sikiyle doluyken çırpınıyor ve sızlanıyorum.

Bedenimin onunkinin üzerinde kıvrınmayı bırakması tam bir dakika sürüyor. Nefes nefese yana düşer düşmez, Asher üzerimde geziniyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor öpücüklerin arasında, görünüşe göre dudaklarımdaki kendi dölünün tadını umursamıyor.

Titreyerek ona sarıldım. "Bilmiyordum..." Kelimelerim uçup gidiyor ama Asher ne söylemeye çalıştığımı çok iyi biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Ben de." Sesi soluğa geliyor. Gözlerimle buluşmak için geri çekiliyor ve yüzümü büyük bir eliyle kavıyor.

Bize bir şeyler oluyor, kelimelere dökülemeyecek kadar büyük ve yoğun. Bu durumla ilgili her şey o kadar berbat ki - *ben* de berbat durumdayım - ama şu anda hiçbir şey daha doğru gelmiyor.

Uzun süre bu şekilde kalıyoruz, büyük otel yatağının ortasında bedenlerimiz birbirine dolanmış halde sessizce konuşuyoruz. Annesinin adının Martha olduğunu ve destekli yaşam kompleksindeki diğer tüm kadınları tenis kulübüne katılmaları için zorladığını öğreniyorum. Ayrıca Boston'da avukatlık yapan bir ağabeyi var. Sohbet kariyerine geldiğinde, sekizinci sınıfta kariyer günü için bir sınıf arkadaşının babasının gölgesi olarak görevlendirildiğinde diş hekimi olmak istediğini anladığını itiraf ediyor. Ona , stajımdan ve hatta kafedeki şüpheli iş arkadaşlarımdan bahsediyorum.

Daha fazlasını bilmek istiyor, bunu söyleyebilirim, ama zorlamıyor. Böylece kalbimin bir parçasını daha Asher Roth'a kaptırıyorum. Yine de bunun bir bedeli var ve bu yakıcı, korkunç bir suçluluk duygusu.

Sonunda, ter kuruyup tüylerim diken diken olmaya başladığında, Asher yatağın kenarına yuvarlanıyor ve kalkmama yardım ediyor. Banyoya açılıyor olması gereken kapıya doğru ilerlemeden önce uzun bir öpücük daha alıyor. "Benimle duş alır mısın?" diye soruyor omzunun üzerinden, sanki bu adamı çıplak, ıslak ve sabunla kaplı görme fırsatı fiziksel olarak reddedebileceğim bir şeymiş gibi.

Onu banyoya kadar takip ederken trans halindeydim.

Bu banyo daha küçük ama geçen seferki süit banyodan daha az lüks değil. Kapıyı arkamdan kapattığımda ayna güzel mermer duşun buharıyla buğulanmaya başlamıştı bile. Poker suratım eskisi kadar iyi olmasa gerek, çünkü Asher kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet!" Onu geçip duşa giriyorum. Bu güvenceye rağmen Asher arkamdan girerken hâlâ sıkıntılı görünüyor. Elleri benimkileri buluyor ve beni çekmesine izin veriyorum, ılık su çağlayanının altında birbirimize sarılıyoruz.

"Söyle bana, sorun nedir?"

Sesi göğsüne bastırdığım kulağımdan gürliyor. Bu bir soru, emir değil. Bana karşı çok nazik, çok sabırlı. Tanrı aşkına, kendimi adamın kollarına attım ama o benimle seks yapmıyor çünkü önce güvende hissetmemi istiyor. Ona güvenmemi istiyor ve bu zavallı adamın güvenilmemesi gerekenin ben olduğum konusunda hiçbir fikri yok. Burada yalancı olan benim, o değil.

Göğsüm gibi hissediyorum. "Benim hakkımda daha fazla şey öğreneceğinden ve tüm bu değmediğimi fark edeceğinden endişeleniyorum. Ben... Ben durumda olabilirim, Asher. *Gerçekten* olabilirim."

"Adina." Asher'in sert sesi beni tam bir zihinsel sarmalın eşiğinden geri çekiyor. Temkinli bir şekilde ona göz kırptıyorum. Vücudunun büyüklüğü yüzümü su püskürmesinden koruyor ve gerginliğin bir kısmı vücudumdan akıyor. "Seni korkutmamaya çalışıyorum ama bir yere gitmem konusunda endişelenmene gerek yok. Ben bu işin içindeyim. Eğer durumdaysan, seni düzelterek melegim."

Allison,

I'm getting a little worried. I haven't gotten a note from you in a while. Is everything okay with school? Please let me know if you need to scale back on hours. I'll make it work. Your education is more important. Now, turning our attentions to an equally important matter... On the one-to-ten scale, where am I sitting?

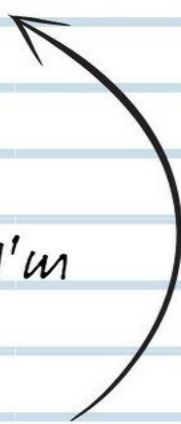
Why was the dentist arrested by the FBI?

For supplying false identiteeth!

I think I have a solid eight on my hands. I'm 99% sure.

-Doctor Roth

Hilarious Joke

Doctor Roth,

7 6 م 00 و 6, (ط) (ووم)
ط 9 00 و 7 م 09 ط 1191 101 واه 06 م 06 1
و ((2//أصرز مروروا 002 ووو وروا وما عأ مزه به
ورمدوط ووم وما 10, 0 مه 1(و) (با) عادر مريون 1/17
أ 6 16 50110 ووره وود أ يط, نوع أبأ و ووره
واق انحن 203 وم lose 9 أو / -0066ءارا ماهم,
وه +

-A

25. 1 دمو و وروع ممرمه /إطا كه (عاور) (مووي)
مسا ووة, ووو و ووما دجمي 01 16025 أ و ما دمما
مما

The joke

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHER

Bana hala güvenmiyor.

The Witt'teki ikinci hafta sonumuzun üzerinden haftalar, aslında bir aydan biraz fazla zaman geçti. Geri dönmedik. Onun yerine hafta sonlarını benim küçük dairemde geçiriyoruz.

Başta ona göstermeye utanmıştım. Ayrılmamın ardından evi alelacele kiralamıştım ve birkaç düz paket mobilya parçasını bir araya getirmekten başka bir şey yapmaya ya da dekore etmeye zahmet etmemiştim. İlk kez gelmeden bir gece önce, bir ev dekorasyonu mağazasına gittim ve çılgınca plastik olmayan tabaklar, bardaklar ve gümüş takımlar satın aldım. Hayatını bu kadar kötü bir şekilde bir araya yetişkin bir adam olmak acınası hissettiriyordu, ancak yepyeni kız arkadaşına benden önce dairemde yaşayan yaşlı kadının bırakmadığı tabaklarda yemeği servis edebilmek bir başlangıçtı (solmuş gül motifi ölü bir haberciydi).

Adina daire konusunda hayal kırıklığına uğramadı. Hatta burada Witt'te olduğundan milyonlarca kat daha rahat ve huzurlu görünüyor ve burada vakit geçirmeye başladığından beri buraya karşı giderek artan bir sevgi duyuyorum. Her nasılsa, Adina sehpanın önünde yere diz çöküp bir sonraki sınavı için bilgi kartlarını önüne serdiğinde, eski, ağır boyalı tavan döşemeleri ve cereyanlı pencereler daha az perişan ve daha tuhaf geliyor.

Hafta içinde de bazen yatıya kalıyor, gece yarısından sonra gözlerinin altında gölgelerle geliyor, bayat kahve ve muayenehanede kullanmak zorunda olduğumuz endüstriyel temizlik malzemeleri kokuyor. Adina tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor; okul, ücretsiz staj ve iki işi arasında kafeinle dolu bir bulanıklık içinde gidip geliyor. Ve tüm bunlara rağmen bana kendimi geçmiş en şanslı adam gibi hissettirmek için zaman ayırıyor.

Ona aşığım.

Ona her baktığımda, onu her düşündüğümde ya da yastığımdaki şampuanının kokusunu her aldığımda içimi kaplayan şiddetli ve sahiplenici duyguyu yok etmenin hiçbir yolu yok. Haftalardır, tüm dünyanın merkezi haline geldi ve parmaklarını kemiğe kadar çalıştırdığını, mücadele ettiğini ve konuda hiçbir şey yapamadığını görmek beni öldürüyor.

Tanıştığımız ilk geceden beri ona karşı açık olmak benim için çok kolaydı. düşündüğümde, yalanlarımın daha başlamadan getireceğini düşündüğümde bile değildi. Son zamanlarda kaç kez dilimi ısırmak zorunda kaldığımı sayamıyorum, kendimi ondan vermeye hazır olduğundan daha fazlasını istemekten alıkoymuyorum.

Ona aşık olduğumu, izin verirse yarın evleneceğimi, ona göz kulak *olacağımı* söylememek için kendimi tutmak hiç bitmeyen bir irade egzersizi.

Bunu istemezdi.

Adina yavaş yavaş kazandığım bir kedi yavrusu gibi. Benimle daha rahat olmaya başladı, ancak yanlış bir hareket yaptığımız tüm ilerlemeyi silecek. Tek yapabileceğim denemeye devam etmek, tutarlı olmak ve onu ne kadar sevdiğimi *göstermek*.

İşe yaradığına dair işaretler var. Kalbinin etrafına ördüğü duvardan küçük şeyler başlıyor, karanlık bir erken yaşamın küçük parçaları. Annesi öldü ve o da benim gibi babasını hiç tanımadı. Onu kimin büyüttüğüne ya da nerede büyüdüğüne dair sorduğum sıradan sorulara çoğunlukla gülüp geçiyor ya da geri çeviriyor. Şu anki hayatından -kafedeki işinden, Ruby ile olan tuhaf ilişkisinden, stajından ve okulundan- açıkça bahsediyor ama bundan öncesi kesinlikle yasak.

Şüphelerim ve yanıldığıma dair umutsuz bir umudum var, ama hepsi bu. Hoşuma gitsin ya da , ona karşı sabırlı olmak ve aşık olduğum bu inanılmaz kadının bir gün bana her şeyi anlatacak kadar güveneceğine inanmak zorundayım. Yine de bazen, kendimden şüphe duyuyorum. Hiç tanımadığım bir kadına bu kadar bağlanarak kendimi aptal yerine mi koyuyorum? Özellikle de benim yarı yaşımda olan ve çok derin bir şekilde korunan birine.

Bu düşünceler genellikle ayrı olduğumuzda, *hissetmek* yerine *düşünmek* için zamanım olduğunda ortaya çıkıyor.

Cuma gecesi geç saatlerde ona kapıyı açtığımda, sadece onu görmek bile durumumuzla ilgili tüm endişeleri gidermeye yetiyor.

Adina rahatlamış bir şekilde öne doğru atıldı ve hırpalanmış sırt çantasını benim küçük giriş kapımda yere bıraktı. Hiç tereddüt etmeden bana sarılıyor.

Lanet olsun. Bu kadın.

Göğsüme doğru "Seni özledim," diye mırıldanıyor ve dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. Kahve ve temizlik malzemelerinin kokusunun altında bile onun tatlı, çiçeksi kokusunun bir ipucunu yakalıyorum. Ona sarılmak bile bunaltıcı.

Nasıl sakın davranabilirim ki? O kapıdan çıktığından beri ilk kez düzgün nefes alıyormuş gibi nasıl ? Elimi omurgasından yukarı çekerek onu kendime yaklaştırıyorum, kalbim boğazımda. "Ben de seni özledim. Aç mısın?"

Adina başını sallıyor ama beni bırakmak için hiçbir hareket yapmıyor. Orada durduk, birbirimize sarıldık ve tek kelime etmedik. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Daha önce bu tür bir yakınlık, konuşmaya gerek kalmadan sevdiğin kişi tarafından sarılmanın rahatlığı ve aşinalığı ve bağımlısı oldum. Bunu her gün istiyorum.

"Bu yaz nerede yaşayacaksın? Mezun olduktan sonra?"

Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıyor ve Adina'nın vücudu benimkine karşı gerildiğinde anında pişman oluyorum.

Bana bakmak için geri çekilirken yüzünde temkinli bir ifade . "Neden?"

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, sözlerinin son zamanlarda içimi dolduran sıcak duyguyu nasıl deldiğini göstermeme izin vermiyorum. İki adım ileri, bir adım geri. "Sadece merak ediyorum."

Endişeli görünüyor. "Asher-"

", seni besleyeyim." Geri çekiliyorum ama elimi omurgasının dibine bastırarak onu küçük mutfak alanına yönlendiriyorum.

Daracık, beyaz dolapları grileşmiş, sahte vinil ahşapla süslenmiş. İki kişilik tek masa köşeye sıkıştırılmış, üstünde dizüstü bilgisayarım açık, bir yığın vergi belgesinin yanında duruyor. Adina masanın karşısındaki koltuğa oturuyor ve ben buzdolabından Çin yemeği poşetini çıkarırken sessizce beni izliyor. "Şunu kapatabilirsin." Yüzümü buruşturarak bilgisayarı gösteriyorum.

Yılın başlangıcı her zaman muhasebecime bir ziyareti ve muayenehanenin zar zor kârlı olmaktan tamamen sürdürülemez olmaya ne kadar yaklaştığına dair pek de hoş olmayan bir hatırlatmayı beraberinde getirir. Bu yıl çoğundan daha iyiydi, ama yine . Adina artık hayatımda olsa bile, kendimi tamamen tükenmişliğe yaklaşmış hissediyorum ve bu konuda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Tatile çıkmayalı yıllar oldu, ancak bunu haklı çıkaramıyorum ya da tüm muayenehaneyi herhangi bir süre için kapatmayı göze alamıyorum.

"Eğlenceli görünüyor," diyor Adina kuru bir sesle, belgeleri dosyalarına geri koyuyor ve ben ilk kap yemeği mikrodalgaya koyarken ekranı kapatıyor.

İçimi çekiyorum ve çenemde sabahtan beri uzamış olan kirli sakalı dalgınca ovuşturuyorum. "Evet. Gerçekten bir hijyenist daha işe almamız gerekiyor ama bütçede buna nasıl yer bulacağımızı bilemiyorum."

Başını hafifçe eğiyor. "Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olmayı hiç düşündünüz mü? Uzun bir süreç olabilir ama pek çok faydası var. Birincisi, bölgedeki diğer muayenehanelerin için personel sağlayabilir, şirketler ekipman ve malzeme bağışlayabilir ve diğer dış hekimleri zamanlarını ayırabilir. Çok daha fazla hastaya yardım edebilirsiniz. Vergiler de cabası..." Düşünceli görünerek sözünü kesiyor. "Uzman falan değilim ama geçen yıl kâr amacı gütmeyen kuruluşların yönetimi konusunda birkaç ders aldım ve size doğru yolu gösterebilirim."

"Bu..." Şaşkınlıkla ona bakarken boğazım düğümleniyor. "Vay canına, meleğim. Bu inanılmaz bir fikir. Bunu hiç düşünmedim."

"Sadece bir düşünceydi." Çok sevimli, kendinden ve övgülerimden çok memnun değilmiş gibi davranmaya çalışıyor. Yine de gülümsemek için alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırması bunu ele veriyor.

Tezgâhı itip ona doğru geçiyorum. "İnanılmazsın." Çenesini yukarı kaldırıyor, öpücüğümü o kadar bariz bir coşkuyla karşılıyor ki vücudum anında karşılık veriyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor, sadece mutlu iç çekişinin yumuşak sesi ve ellerinin omuzlarımdaki hissi bile beni dolduruyor. Arkamda mikrodalga yüksek sesle bipliyor. İsteksizce doğruluyorum ve yemeğimiz bittiğinde ona ne planladığımı açıkça söyleyen bir bakış atıyorum.

Kalçalarının masanın altında hafifçe birbirine bastırmasına bakılırsa, mesajın alındığını düşünebilirim.

"Önümüzdeki hafta muhasebecimle ve muayenehanenin avukatıyla konuşup bunun bir seçenek olup olmadığını öğreneceğim," diyorum ona, şimdi heyecanla. Bu gerçekten de mükemmel bir çözüm. Liam muhtemelen Witt'te bir bağış gecesi düzenlemeye ve zengin ortaklarının bağışta bulunmasını sağlamaya ikna edilebilir. *Normal* saatleri olan *normal* iş bulabilir ve lanet olası binaya zincirlenmek yerine zamanımı bağışlayabilirim.

Allison yine de endişeli. Kâr amacı gütmeyen bir yöneticinin bir temizlikçiye nakit ödeme yapmamı ve ofisimdeki kanepede izin vermemi şüpheliyim. Öte yandan, o da kız arkadaşım gibi yakında üniversiteden mezun olacak. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa geçiş süreci yıllar alabilir ve eminim o kadar yoluna devam edecektir. Onu kaybettiğime üzülecek olsam da, bu işlerin doğal akışı böyle. Daha iyisini yapmasını, üç yıl önce onu o sokağa düşüren şeyin üstesinden gelmesini istiyorum.

Yine de bu gece bunların hiçbiri için endişelenmiyorum. Adina'nın içimde sık sık ortaya çıkardığı rahat, neşeli duygu içimde genişlemeye başlıyor ve günün gerginliğini siliyor. şey mükemmel olmayabilir ve daha gidecek yolumuz olabilir ama *ben mutluyum*. Hayallerimin kadını şu anda mutfak masamda oturuyor ve kendi endişeleriyle boğuşuyor. Bu gece, tüm bunları bir kenara .

Ben de oynamak istiyorum.

"Düşünüyordum da," diye mırıldanıyorum, başka bir paket servis kabıyla meşgul olurken ona doğrudan bakmamaya özen gösteriyorum. "Henüz doğru düzgün bir randevuya çıkmadık."

Arkamdan şaşkın bir kahkaha geliyor. "Bu bir randevu!"

Önümde duran üç saatlik paket servisi aksini söylüyor. "Uzun bir günün ardından kız arkadaşım ile ilgileniyorum." Kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum. "*Romantizmden* bahsediyorum, Adina Collier. *Bridgerton*'ı izlemedin mi?"

"Hayır, ama tahmin ediyorum ki sen ." Yine de gülmemeye çalışıyor ve ben de kendimi bir metre boyunda hissediyorum. Bu kadını gülümsetmek hızla günümün en güzel kısmı haline geldi. Kabul etmek gerekir ki, yüzüme boşalmasını sağlamak ikinci sırada geliyor.

Yüzümün kocaman bir sırtışa dönüşmesini engellemek için muazzam bir çaba sarf ediyorum. "Yani biriyle çıkmak istemiyorsun?"

Sadece

açık."

Sözlerim, karşımdaki güzel yaratığın bir oflamasıyla karşılandı. "Ben öyle bir şey demedim."

Düşünceli bir mırıldanmayla mikrodalgadan son kabı almak için dönüyorum. Adina elektronik eşyaları ve evrak işlerini toplamakla meşgulken ben tabaklarla yaklaşıyorum ve göğsümü sırtına değdirmeye özen gösteriyorum.

Dar mutfakta, böyle bir şeyi sınırlı alanın bir yan etkisi olarak geçiştirmek yeterince kolay olurdu, ama ikimiz de daha iyisini biliyoruz.

Arkadaşça bir sessizlik içinde masayı , mümkün olduğunca ona dokunmaya özen gösteriyorum. birkaç saniyeliğine beline koyduğumda nefes alışındaki küçük kıpırtıyı dinlemek ya da "yanlışıklıkla" kalçalarını masaya bastırdığımda boynunda solgun kızarıklığı görmek tatmin edici olmanın ötesinde.

Kendimi onu becermekten alıkoymak, duygularımı kontrol altında tutmak kadar zor oldu. Geceleri buraya geldiğinde, buna biraz hazırlıklı oluyorum. Beni akıl sağlığımdan eden şey sabahları oluyor. Onu yatağında, bal ve kır çiçeklerinin ılık kokusuyla çevrili bir halde görmek, karmakarışık saçlarını ve çıplak yüzünü görürken, mükemmel, diri kıcının sikime bastırdığını hissetmek... Yarı uykulu bir halde, uzunluğumu onun ıslak sıcaklığının içine sokma dürtüsü içgüdüsel. Buna hazırlanmanın bir yolu yok, onu bir yolu yok ve her seferinde beni kabul etmeye cesaret edemediğim bir çıkıntıya yaklaşıyorum.

"Çatalları aldın mı?" Elim karnının alt kısmına gidiyor ve yanağını hafifçe öpebilmek için öyleymiş gibi yapıyorum. Hiç kanmadı. "Dalga geçiyorsun."

"Öyle ?"

"Evet."

"Hmm," diye , dudaklarımı boynunun eğiminde gezdiriyorum. Vücudunu benimkine daha sıkı bastırırken, sırtının alt kısmına bastırılan ereksiyonumun zonklayan uzunluğunu kaçırmasının olmadığını biliyorum.

Yemek bizden birkaç santim ötede duruyor ama biz onu çoktan unuttuk. Dünya sadece ikimize daraldı. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Asher," diye nefes alıyor ve bana sürtünüyor.

"Bana ihtiyacın var mı meleğim?" Ellerim belinde mükemmel bir şekilde oturdukları yere gidiyor.

Titreyerek başını sallıyor. "Evet."

Solgun, mükemmel kulak memesini ısıriyorum. Bulunduğum noktadan, dilinin ucunun dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatmasını izliyorum. "Nasıl sorulacağını biliyorsun."

"Lütfen?"

"Bence bundan daha iyisini yapabilirsin." Ellerim belinde .

Adina'tüm vücudu titrer, göz kapakları çırpınarak kapanır. "Beni mısın? Lütfen, baba?" Geldiğini asla göremez.

Bir an, azgın küçük şeyim kıcını sert horozuma sürtüyor ve bir sonraki kakhaha iki katına .

"*Bunun* bir randevu olduğunu düşündüğüne inanamıyorum." Gülüyorum, ellerim yanlarında dans ediyor, onu acımasızca gıdıklıyor.

Adina ciyaklayarak kaçmaya çalışıyor ve ikimiz de neredeyse oturma odasının kapısından düşüyoruz, arkamızdan bir sandalye gürültüyle yere çarpıyor.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" O kadar çok gülüyor ki gözlerinde yaşlar ve ben yine de durmuyorum, onunla kanepeye kadar güreşiyorum.

Benden o kadar küçük ki onu alt etmek neredeyse zahmetsiz olurdu, ama bir an için üstünlüğü ele geçirmesine izin verdim, karışık bir uzuv karmaşası içinde minderlerin üzerine yuvarlanırken kendi kakhahalarım da onunkilere katıldı.

"Ve yarın gece seni dışarı çıkarmama izin verecek misin?" Bir elimle bileklerini kavrayıp başının üstünde tutuyorum ve parlayan yüzüne sırtıyorum. Onun hiç güldüğünü duymamıştım, tamamen sınırsız ve özgür.

Adina daha sert gülüyor, kakhahalar arasında nefesi altımda çaresizce . "Evet!" diye ciyaklamayı başarıyor ve zafer kazanmış bir şekilde ona nefesini kaybetmesi için yepyeni bir neden vermeye karar veriyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ADINA

Pek çok insan dişçinin muayenehanesinde kendini güvende hissetmez.

Anlıyorum. En iyi , eldivenli parmaklar ağzınızı kurcalarken, ne sıklıkla diş ipi kullandığınız ya da plağın içini boşaltan şu süslü süpersonik diş fırçalarından almayı düşünüp düşünmediğinizle ilgili sorularla karşılaşıyorsunuz. En kötü ihtimalle, bir sorun ve siz ağzınızdan salyalar akarken birinin dişlerinizden birine delik açması gerekir.

Kabul , koruyucu aile sistemindeki diş bakımı tam olarak birinci sınıf değil ve Tanrı biliyor ki şu anda sigortam yok, ama bir kayanın altında yaşamıyorum. Nesnel olarak, tüm süreç berbat ve sanırım Asher Roth'un muayenehanesinin benim mutlu yerim olması benim hakkımda çok şey söylüyor. Üç yıl boyunca benim sığınağım, kesinlikle tek istikrar noktam oldu. Kira kontratım ya da bir yatağım bile ama o gülünç laboratuvar önlüklü nazik doktora güveniyordum.

Kendime bunu yapmamamı söyledim. Güvende ve emniyette olduğumu düşündüğüm ama olmadığım tüm zamanları hatırladım, ama yine de oldu.

Yol boyunca bir yerlerde, kendime en sığ, en küçük kökleri bırakmama izin verdim. Her an sökülüp atılabilecek kökler, çünkü ona yalan söylemeye devam edemem. *Söyleyemem.*

Asher ondan faydalandığımı düşünecek mi? Ona o otelde buluşmamızın tüm zamanların en çılgın, en tuhaf tesadüf olduğunu söylediğimde bana inanacak mı, yoksa onu bir şekilde hedef aldığımı mı düşünecek? Yıllardır Asher Roth'a ait olan kalbim ona koşulsuz güveniyor. Beynim de onun benim çılgın bir sapık olduğumu düşüneceğinden ve beni kıcımların üstüne atacağından aynı emin.

Tek umudum ona hikâyenin geri kalanını da anlatmak. Gömülü tutmak için çok çalıştığım hayatımın tüm karanlık köşelerine ışık tutmak.

Yine de işe yaramadı. Pek işe yaramadı. Şu anda içinde bulunduğum durum, geldiğim yerin ve ondan kaçma isteğimin doğrudan bir sonucu. Buraya kadar geldiğim için gurur duyuyorum - gerçekten duyuyorum - ama artık daha fazlasını istiyorum.

Onu istiyorum ve kendimi tutmaktan bıktım usandım.

Mutlu olduğum, kendimi en güvende hissettiğim yer artık Doktor Roth'un muayenehanesi değil. Tam burada, onun küçük dairesinde yorganın altına kıvrılmış, sabah ışığı panjurlardan içeri süzülürken çıplak bedeninin sıcaklığı içime sızıyor. Saatlerdir ayaktayım, karşımdaki duvarın çatlamış sıvasına boş boş bakıyorum, her şeyi kafamda evirip çeviriyorum.

Böyle anlarda, tanıştığımız gecedan milyonlarca kilometre uzaklaşmış hissediyorum. Artık üşümüyorum, hissizleşmiyorum ya da kaybolmuyorum çünkü bu adam benim arkamı kolladı. Bir değil, iki değil, son üç yıldır her gün. Gerçeği hak ediyor, bunu söylemek beni paramparça etse bile.

Kendime her zaman cesur olmam gerektiğinde cesur olduğumu söylemişimdir... Şimdi de cesur gerekiyor. Dün gece mutlu olmaya en çok yaklaştığım gecve her şeyi kaybetme düşüncesinden daha acı verici olan tek şey kendimi her gün böyle hissetmekten alıkoymak.

Ne kadar zamandır bu yarı canlı halde yaşıyorum, güneş bir adım gölgede duruyorum? Yaşım.

Saatlerce düşündükten, Asher bana sarılırken durumu zihnimde evirip çevirdikten sonra, hep aynı sonuca varıyorum. Beni kendine duyamadığım kelimeler mırıldanarak kıpırdandığında, göğsümde bir şey yerine oturmuş oluyor; acımasız bir kabulleniş.

"Senin olman gerekmiyor mu?" diye mırıldanıyor, sesi uykudan kısılmış.

Başımı sallıyorum, hâlâ alçı duvarındaki çatlaklardan oluşan örümcek ağına bakıyorum. Birisi tüm bu pisliği kalın bir boya tabakasıyla çalışmış ama her şeyin an meselesi.

Evet, bu inanılmaz insanla olan ilişkiye, boktan ev sahibinin bu duvarlara davrandığı gibi davranmayacağım.

"Patronuma mesaj attım ve gıda zehirlenmesi yaşadığımı söyledim." Parmaklarım kolunun arkasına dağılmış saçlarının üzerinde geziniyor, boğazım düğümleniyor. Daha önce hiç aramamıştım. Hiçbir zaman. Gelir kaybı berbat bir şey ama bugün bu yepyeni karar kafamda asılı dururken boktan yanmış kahve ve berbat çörekler servis etmek için kendimi şehrin öbür ucuna sürüklemeyi midem kaldırmadı.

Asher beni kendine çekip çıplak omzuma kıllı bir öpücük göğsü sessiz bir kahkahayla titriyor. "Seni tamamen kendime mi alacağım? Tüm gün boyunca mı?"

Tanrım, sesi çok mutlu geliyor. Kalçalarımı geriye atmak, kıcımların onun sabah odununa sürtmek ve bizim için her zaman çok kolay olan kimyada kendimi kaybetmek cazip geliyor. Belki bütün günü yatakta birbirimize dokunarak geçirirdik. Belki tek bir kelime bile etmemize gerek kalmazdı.

Onun yerine titreyerek nefes veriyorum, gözlerim hâlâ o çatlak sıvaya yapışık. "Konuşabilir miyiz?"

Asher hareketsiz. "Her şey yolunda mı?" Sesinde bir endişe var; sanki ondan ayrılacağımdan korkuyormuş gibi. Sanki bunu bitirmek isteyebileceği hiç aklına gelmemiş gibi. Belki de gelmemiştir.

"Sana söylemediğim şeyler var. Benim hakkımda." Kabul ediyorum, sana *bir şeyler* anlatma konusunda pek tecrübem yok.

insanlar benim hikayem, ancak şekerle kaplamanın ya da kolaylaştırmanın bir ton yolu yok. Nereden başlayacağımı düşünmek bile içime bir soğukluk gönderiyor. Birdenbire yanan gözlerimi kapatarak vücudumun tenimin Asher'inkine değdiği kısımlarına odaklanıyorum ve bunun beni topraklamasına izin veriyorum.

Tek kelime etmiyor, ama sanki ben sormadan ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni daha sıkı tutuyor.

"Şehir dışında bir saat uzaklıkta doğdum. Annem bir uyuşturucu bağımlısıydı. Babam herhangi bir noktada bu işe bulaştıysa bile onu hatırlamıyorum. Erkekler arasında çok gidip gelirdi. Çoğu uyuşturucu satıcısı ya da kullanıcısıydı ve hiçbirisi nazik değildi." Duraklıyorum, yüzeye çıkmakla tehdit eden sayısız korkunç anıya değil, Asher'ın sıcaklığına yeniden odaklanıyorum.

Artık buradayım. Güvendeyim.

"Çok hareket vardı. Bazen okula gidiyordum, bazen gitmiyordum. Bazen annem benimle ilgileniyordu ama çoğunlukla . Birkaç kez sosyal hizmet görevlilerinin devreye girdiğini kesinlikle hatırlıyorum. Biraz önemsiyor olmalıydı, çünkü ellerinde panolar olan insanlar önce her zaman temiz olduğumdan ve dairenin iyi olduğundan emin olurdu." Gözlerimi kapatıyorum, profesyonel giyimli yabancıların cevaplamaya korktuğum sorularını hatırlıyorum. "O zamanlar bile hayatın bu kadar zor olmaması gerektiğini biliyordum ama tek bildiğim ."

, Asher'ın vücudu gerginleşti ve nefes alış verişini düzgün tutmaya çalıştığını ama pek başarılı olamadığını söyleyebilirim. Nedense, acımın onun üzerinde bu tür bir etkisi olduğunu bilmek beni daha da kötü hissettiriyor ve yıkılmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Çok sayıda korkunç bölüm var, ancak bu hikayenin en çok korktuğum en kötü kısmı burada. "Ben sekiz yaşındayken uyuşturucu kullanımı daha da kötüleşti. Ben on yaşındayken aşırı dozdan öldü. Onu bir sabah buldum. Birlikte kaldığımız adam rezervasyon yaptırmıştı ve ev kadar soğuktu ki uyuduğunu sandım."

Şu anda bile soğuğun yakıcılığını hissediyorum. O kadar gerçek ki vücudumda bir titreme oluyor, sanki yine oradaymışım ve bana tapan bir adamın yatağında güvende değilmişim gibi. Asher dudaklarını omzuma bastırıyor ve yemin ederim onun kaslarının titrediğini hissediyorum. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyor tenime karşı, sesi kırılıyor.

Acılarımın onların da acısı olmasına yetecek kadar biriyle bağ kurdum mu hiç?

Asher beni neredeyse acı verecek kadar sıkı tutarken uzun bir süre sessizce yatıyoruz ama kollarını gevşetmesini istemiyorum.

Artık

buradayım.

Güvendeyim.

.

Güvendeyim

.

Benden konuşmamı ya da soru sormamı istemiyor. Kendimi o korkunç, buz gibi sabahtan kurtarmam uzun zaman alıyor ama sonunda kurtarıyorum.

Devam edebileceğimi fark ediyorum ve konuşmaya başladığımda sesim eskisinden daha güçlü çıkıyor. "Ondan sonrası koruyucu ailelikti.

Koruyucu ailelerimin hiçbirisi kötü insanlar değildi, sorun bendim... Çok öfkeliydim." Bir zamanlar bana evlerini açan son derece iyi, nazik insanlara nasıl davrandığım için utanç duyarak başımı sefilce sallıyorum. "Sanırım bir kez olsun kontrol bende olsun istedim. Onları kendimden uzaklaştırdım. Kuralları ve hareket ettim. Küçük bir pisliktim. Daha kolaymış gibi görünüyordu, anlıyor musunuz? Gönderilmeyi beklemek yerine gitmek istediğine karar vermek. Sigara içtim, içki içtim ve uğruna şeyi mahvettim. Hayatım kontrolden çıkmıştı."

"Ben de kızardım." Asher'ın başı hafifçe sallanıyor, sesi kulağımda alçak, gergin bir dua gibi. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil, Adina."

Göğsümün ortasındaki, görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım, açık, içi boş yara artık ham.

"Belki," diye kabul ediyorum, zayıf bir kayıtsızlık çabasıyla omzumu kaldırıyorum. "On altı yaşına geldiğimde bir düzineden fazla koruyucu ailede kalmıştım. çocukları kabul edecek çok fazla aile yoktu, ben de Albany'de bir grup evine yerleştim. yaşayan yaklaşık otuz kız vardı ve çoğumuz sorunlu, kötü çocuklardık. Kimsenin istemediği çocuklar. Çok erken bu kız grubuyla ters düştüm. Orayı kesinlikle onlar yönetiyordu ve benim peşime çok kötü düşmeye başladılar. Personele yeterince ödeme yapılmıyordu."

Asher sessizce küfrediyor, sanki beni korumaya hazırmış gibi geriliyor. Sıkıca gülümsüyorum. "Evet. Vergilerimiz işe yarıyor, değil mi?"

"Yapma." Kelimede sert bir öfke var. "Bunu küçümseme, Adina."

Geri dönüşü olmayan noktaya, tüm en büyük, en zor gerçeğine yaklaşıyoruz. . "Ya onların pisliklerini kabul ettim ve dayak ya da birine söyledim ve muhbir olduğum için daha çok dayak yedim. Kazanamadım, anlıyor musun? ama tek başıma uzun süre dayanamadım. Ayrıldıktan sadece birkaç hafta sonra hava soğumaya başladı. Bir sığınma evine gittim, ancak kaçak olduğumu ve polisi aradılar, onlar da beni doğruca grup evine geri getirdiler."

Polis aracının arka koltuğuna yan yatmış, hıçkırarak ağlamış ve beni geri getirmemeleri için yalvarmıştım. Herkesin benden nefret ettiği o yere geri dönmeye dayanamıyordum. Kimse o kızların kötü tarafına düşmek istemezdi ve kendileri düşmektense merdivenlerde bana çelme takmayı tercih ederlerdi. Ben onların belirlenmiş kum torbasıydım ve kimse kendini

benim yerime aday göstermek istemiyordu.

ama bu işimi kolaylaştırmıyordu.

"On yedi yaşımdayken kaybetmiştim. Geriye dönüp baktığımda, sanırım gerçekten depresyonda olmalıydım..."

Grup evindeki o son gün, o kızlar saçlarımı kesmek için beni malzeme dolabına ve kahvaltıda son portakal suyu kutusunu

aldığım için beni dövdüklerinde, bir şeyler koptu. Nereye gittiğim ya da bana ne olduğu umurumda değildi ama artık

dayanamıyordum.

"Yine kaçtım, ama bu sefer biraz daha iyisini yaptım. Şehre giden bir trene binecek kadar param vardı. Sahte kimliğimle alabileceğimi düşündüğüm boktan bir tele-pazarlamacı işi vardı. Bu işe yaramadı ve diğer yarım yamalak fikirlerim yaramadı. Benim için buraya kadarmış. Geri dönemezdim ama yardım de korkuyordum. Gerçekten kimsenin umursamadığını düşünüyordum."

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. bu, onun devreye girdiği kısım, çünkü kimsenin umursamadığı konusunda yanılmışım.

Asher önemsediydi. tanıımıyordu bile ama gördü. Bir şey onu durdurdu, bir şey onu evsiz bir kaçağı gözetimsiz olarak

muayenehanesine alma riskine soktu. Bir parçam bu kısma gelebileceğimi ve onun kendi başına farkına varacağını umuyordu.

Belki de kız arkadaşı ve Allison olarak geçirdiğim zamanlardan topladığı küçük parçalarımı fark eder ve *anlar* .

Sonra yavaşça -mucizevi bir şekilde- *Asher*'ın kolu etrafımda daha da kıvrılıyor ve beni doğru çekiyor.

Kalbim boğazımda düğümlendi ve içimde kabaran korku ve umut o kadar büyüdü ki göğsümdeki tüm odayı kapladılar. Zar zor nefes alabiliyorum. Sonunda yüzünü görebildiğimde, öfke ya da şok yok. Benim için üzgün, kederli ama neden konuşmayı kestiğimi anlamamış.

"Asher-" Boğazımdan umutsuz bir hıçkırık kaçıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey .

Eli yüzümü kavırıyor ve öne eğilip beni nazikçe, hırpalanmış kalbimi sızlatacak bir şefkatle öpüyor.

Uzaklaştığında, çok uzağa gitmiyor. "Seni seviyorum." Sanki daha önce hiç bu kadar ciddi olmamış gibi, alçak sesle, umutsuzca ve ölümcül bir ciddiyetle söylüyor sözleri. "Sana aşığım meleğim. Bir daha asla yalnız zorunda kalmayacaksın. Eğer istemiyorsan."

Aman Tanrım.

Birinin bana bu sözleri söylemesini hiç bu kadar istememiştim. Çok uzun zamandır yalnızdım, bu şehirde bir hayalet gibi dolaşıyordum, çünkü tekrar incinmekten korktuğum için biriyle iletişim kurmaya çalışmıyordum. Belki de nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Son zamanlarda içimde taşıdığım kararlılık . Asher her şeyi bilmiyor, henüz değil, ama beni *seviyor*. Artık nereden geldiğimi biliyor, anlayacak kadar biliyor, değil mi? Ona anlatacağım. Anlatacağım. Ona anlatacağım ve her şey girecek. Ama şimdi değil, çünkü şu anda söyleyebileceğim tek bir şey var.

"Ben de seni seviyorum."

O parlak mavi gözlerde zafer parlıyor ve sonra beni tekrar öpüyor, ciğerlerimden nefesimi çalan bir yoğunlukla beni yastıklara geri bastırıyor. Çiğ, dağınık ve çılgınca. Birbirimizi sahipleniyoruz ve hayatımda hiç bir şeyin doğru olduğundan bu kadar emin olmamıştım.

Belki de -sadece *belki* de- ben bu adam için yaratılmıştım, o da benim için.

Belki de tüm evren komplo kuruyor, birbirimizi bulmamız için her şeyi kurnazca düzene sokuyordu ve şimdi bulduk...

Belki her şey yoluna girer.

Olabilir.

Ona az önce söylediklerime ve hâlâ gereken şeylere rağmen, kendimi hiç şu an hissettiğim kadar özgür hissetmemiştim.

İçimde umut yeşeriyor ve Asher nefes nefese alını benimkine bastırmak için geri çekildiğinde, saniyeler içinde onu tekrar kendime çektim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum dudaklarına ve zaten sıcak ve sert olan siki kalçama doğru seğirdiğinde karnımın altındaki kaslar düğümleniyor.

Ellerimi kollarında gezdirip orada hissettiğim ani gerginliği silmeye çalışırken sessizce inliyor. , kendini tutuyor. "Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz." Sesi çakıl taşı gibi.

Neden endişeli olduğunu anlıyorum. Ne de olsa birkaç dakika önce onun için ağlıyordum. Ona hiç kimseye anlatmadığım, kendim hakkında düşünmeye bile cesaret edemediğim şeyleri anlattım. "Ben iyiyim. Yemin ederim." Ellerim yüzünü buluyor ve nabzım düzensiz bir şekilde atarken onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Ben sadece... Kendimi tutmaktan çok ."

Gözleri benimkileri arıyor, endişe ya da kalıcı acı belirtisi arıyor ama bulamayacağını biliyorum.

Kararlılığının kırıldığı anı görüyorum. Bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra kısık bir iniltiyle Asher Roth beni öpüyor. Tıpkı önceki gibi, sanki hiç durmamışız gibi. Aramızda çaresizlik ve sıcaklık artıyor ve o vücudunu benimkinin üzerinde sürüklerken başım dönüyor. Kalçalarım ona yer açmak açılıyor ve siki başı şişmiş klitorisime çarptığında ikimiz de inliyoruz.

The Witt'teki ilk gecemizden beri bu kadar yakın olmamıştık ve Asher'ın kendini test etmek istemediğini hep hissetmişimdir. Sanki siki amımın dudakları arasına girmiş ve ıslaklığım kalın aletini kaplamış olsa, biraz geri çekilip içeri itme isteği karşı konulamayacak kadar fazla olurdu.

"Siktir, meleğim." Asher inliyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde onu elde etmek için boşuna çabalıyorum. Kendimi hiç bu kadar boş hissetmemiştim ve göbeğimdeki kaslar kalçalarımın her yuvarlanışında ağgözlülükle sıkılıyor, onun etrafında gerilmek için çaresizce çırpınıyor. *Sonunda*.

Başını eğerek çakıllı meme uçlarımdan birini dudaklarının arasına alıyor ve hassas etimi dişleriyle sıyrıyor. Kıvraniyorum

Sırtımı onun altına veriyorum ve kalçalarımı olabildiğince açıyorum. Tüm ağırlığıyla üzerimde olması ve beni yatağa bastırması çok iyi hissettiriyor. O benden çok daha büyük; kendimi küçük, savunmasız ve sahiplenilmiş hissediyorum.

Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor - bu daha büyük, daha yaşlı ve daha deneyimli adamın bedenimi istediği gibi kullanması düşüncesi? Sadece onun için sakladığım yerden zevk alması. "Becer beni," diye yalvarıyorum, neredeyse ihtiyaçtan titriyorum. "Nasıl istersen, lütfen-" Büyük bir el bedenlerimizin arasına girdiğinde ve aniden iki parmak girişimi çevrelediğinde sözlerim bir nefese .

Göğsümü serbest bırakan Asher, çenesi gergin bir şekilde bana bakıyor. Dudaklarım aralanıyor ve parmaklarını sokup beni tek bir hamlede doldururken ağlamakla sızlamak arasında bir ses çıkarıyorum. "Bunu hissediyor musun?" diye ve o kalın parmaklar içimde yayılıp duvarlarımı yanana kadar gererken ciyaklıyorum. "Acıyor mu?"

Titreyerek başımı sallıyorum ama üçüncü bir parmak daha ekliyor ve dudaklarım sessiz bir iniltiyle ayrılıyor.

Asher'ın bakışları kararır. "Benim aletim bundan daha büyük. Seni hazırlamama izin verecek misin, yoksa hemen şimdi isteyen sabırsız küçük bir şey misin?"

Tanrım. Küfürlü konuşan Asher'a bayılıyorum.

Ne beklediğimden emin değilim. Ne de olsa şu ana kadar seks *dışında* her şeyi yapmıştık ve onun hırçın, sahiplenici tarafına çok aşınaydım. Daha geçen hafta beni mutfak masasının üzerine yatıran, külotumu indiren ve akşam yemeğinin yarısını ödememi isteyip sorma cüretini gösterdiğim için beni tokatlayan bir adam bu.

Tüm o bekleyişe ve birikime rağmen, sanırım ilk seferimiz için yavaş ve özverili bir sevişme hayal etmiştim. Muhtemelen daha iyi bilmeliydim.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, en küçük endişe kırıntısı şimdi yanan heyecana katılıyor. "Sabırsızım, baba. Hemen şimdi istiyorum."

Asher'ın inlemeleri. "Bacaklarını belime dola. Evet, işte böyle. Aferin kızıma." Vay anasını. Bunu yapıyoruz. *Nihayet.*

Elimi şaftının tabanına dolamak için uzandığımda gözleri parlıyor. Sikinin başını girişime yönlendirmeme izin veriyor, parmaklarını serbest bırakıyor, böylece bizi birbirine sığdırmak için yerim oluyor.

Daire sessiz. Tek duyabildiğim, hırıltılı nefes alış ve içime tam olarak girmese de girme tehdidiyle ilerlerken yatakların yumuşak hışırtısı. Kalçalarını hafifçe esnettiğinde birleşmiş olacağız.

"Rahatlamaya çalış, tamam mı? Bana tutun."

Nefes nefese başımı sallıyorum, ellerim onun geniş omuzlarına yerleşirken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Bir an için sanki zamanda asılı kalmış gibiyiz, birbirimize bakarak olacakları sessizce kabul ediyoruz.

Sonra Asher'ın dudakları benimkileri buluyor ve beni açarak ileri doğru iterken keskin çılgılığım öpücüğüyle boğuluyor.

"Şşşt." Vücudumun onunki tarafından doldurulmasının ezici hissine alışmaya çalışırken duraksıyor, çenemin altındaki narin deriye sıcak, kalıcı öpücükler bırakıyor. Yine de hiçbir şey beni bacaklarımın arasındaki yoğun baskıdan uzaklaştıramıyor. anasını. Şu anda içimde.

Huzursuzca yer değiştiriyorum, içgüdüsel olarak ona daha fazla yer bulmaya çalışıyorum ama bu mümkün değil.

Asher'ın eli saçlarımda sıkılaşıyor ve tekrar durmadan önce biraz daha derine itiyor, hafifçe girip çıkıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın." İnliyor. "Tanrım meleğim, ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu gerginlik çok *fazla* -çok *fazla*- ama onun övgüsü içimde yeni bir ateşi tutuşturdu. Daha önce hiç birine ait ama artık aitim. Asher beni kendine ait kılıyor ve her zaman bu kadar acı verse bile, bunu bana her gün yapması için yalvaracağım.

Yine de bir daha bu kadar acımayacak. Bunu biliyorum. Şimdiden, sahip olduğumu fark etmediğim gerginlik iç kaslarımdan kanamaya başladı ve şekilde duvarlarıma baskı yapan horozunun baskısı, yarattığı aynı ağrıyı yatıştırıyor.

Kararsızca kalçalarımı hafifçe sallıyorum ve o biraz daha kayıyor. Sırtım yatağa doğru eğiliyor, boğazıma bir nefes takılıyor. Asher inliyor. "İşte bu, işte bu *kadar*. Şimdi geri kalanını sana vereceğim, tamam mı?"

Cevap kakhaham titrek ve nefessiz. "Yer olduğunu sanmıyorum."

Şaka yapıyorum. Çoğunlukla. Kuşkusuz, aşağıya bakıp onun etrafında ne kadar sıkı gerildiğimi ve kalın şaftının daha ne kadarını gördüğümde, bunun lojistiği hakkında bazı endişelerim .

Asher yüzümü avuçlarının arasına alarak çenemi yukarı kaldırıyor ve bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorluyor. "Yer açacağım."

ASHER

Bunu için çok ileri gittim.

Onun benim için açılmış görüntüsü, muhteşem küçük amcığının açgözlülükle sikimi kavraması... *Kahretsin*. Hayatımın sonuna kadar Adina Collier'ın bekâretini sikip attığımı hatırlayacağım ve bu hatıranın içinde her şeyimi aldığını anladığında yüzünün alacağı ifade de olmazsa kahrolurum.

Bu olacak ve bunu sevdiğinden emin olacağım. Bana bağımlı olmasına ihtiyacım var, bunu benim kadar çok istemesine ihtiyacım var, çünkü ona asla doyamayacağım. Benim güçlü, dirençli mucize kızım, kaçırdığım her şeyi fark etmemi sağlamak için yoluma atıldı. O benim için yaratılmış ve şimdi bunu ona kanıtlayacağım.

Karanlık bildirim dudaklarımdan daha yeni çıkmıştı ki tekrar ileri atıldım ve o gerilmeye vakit bulamadan uzunluğumun kalanını onun sıcak kanalına ittim. Ne kadar ıslak olsa da daracık bir yer ama vücudu yine de bana açılıyor. Başımı arkaya atmak, gözlerimi kapamak ve omurgamdan akan beyaz-sıcak zevkin tadını çıkarmak istiyorum, ama bunun yerine yüzüne bakıyorum.

Buna değer.

Bağlandığımız yere doğru bakarken kızımın yüz ifadesi kısmen şok, kısmen de masum bir merak.

"meleğim," diye mırıldanıyorum, hafifçe girip çıkmaktan, işleri kolaylaştırmaktan daha fazlasını yapma isteğimi geri çekiyorum. "Nasıl bir his?" Adina , kocaman gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Sanki her yerime dokunuyormuşsun gibi."

İsa, bunu seviyorum.

Birkaç santim geri çekilip tekrar içine girdiğimde göğsümden bir inilti yükseliyor ve ona sikilmenin nasıl bir olduğunu ilk kez gerçek anlamda tattırıyorum. , melek nefes nefese, parmaklarını omuzlarıma gömüyor, sanki beni itmek mi yoksa yaklaştırmak mı istediğinden emin değil.

çok fazla, anlıyorum. Daha yavaş gitmeliyim, *ikimizi* de buna alıştırmalıyım - çünkü ben de bir şey hissetmediğimden eminim - ama başka bir kaygan dalga yolumu kolaylaştırırken... *Kahretsin*. Kendimi onu yatağa ve ikimiz de vücudumun nerede bitip onunkinin nerede başladığını söyleyemeyene kadar sıkı, ıslak amını kullanmaktan alıkoymak için yapabildiğim tek şey bu.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Mümkün olduğunu bildiğimden daha sıkı ve ona bunu yaşattığım için üzgün olmam gerekirken, onun içinde olabilecek tek erkek olduğumu bilmek, kalan akli başında, mantıklı parçaları paramparça etmeye yetiyor. O benim, *sadece* benim ve gitmesine izin vermeyeceğim. Asla.

Onunla bu bağa ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ve derin, gıcırtilı bir ritim bulduğumda, başımı arkaya uluyabilirdim. Kaç kez duş duvarına yaslanıp sikimi ve onun yerine arasında rahatlamayı diledim? Sayılamayacak kadar çok. Bunu akla gelebilecek her pozisyonda hayal ettim - onu tatlı ve utangaç, çaresiz ve , kendinden emin ve aç hayal ettim - ama hiçbir fantezi bunun gerçekte ne kadar enfes hissettirdiğine yaklaşmadı.

"Tanrım." Adina nefes nefese, iç duvarları sikimin üzerinde çırpınmaya başladığında nefesleri keskin pantolonlarla geliyor.

Karşılık olarak çıkardığım sert, hayvani hırıltı vahşi olmaktan başka bir şey değil. Daha fazlası için hazır. Aletimin sadece başı içine girene kadar geri çekiyorum, tekrar aşağı iniyorum ve şok çılgılığına, birlikte çalışan vücutlarımızın ıslak, özensiz sesleri katılıyor.

"Tanrı değil," diye tıslıyorum tekrar geri çekilirken. "Baba." Bir zamanlar yatakta bana böyle seslenmesinin berbat olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun ne kadar mükemmel olduğunu açıkça görüyorum. Onun her *şeyi*, bakıcısı ve koruyucusu, sevgilisi ve arkadaşı olmak istiyorum. Bakire amını yatağıma sokan ve sonrasında ona yatakta kahvaltı hazırlayan adam olmak istiyorum.

Başka bir ismin sesi

-erkek, İncil'den bir varlık ya da başka bir şey- sikim onun içindeyken dudaklarında olması beni öfkeliendiriyor.

"Baba!" Adina nefes nefese, kısa ve sıcak bir öpücük için beni aşağı çekerken, itişlerim onu yatakta daha da yukarı çekiyor. Altımızdaki yatak benim adımlarımla birlikte gıcırıyor ve boktan eski bir yayın bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Umarım lobide yanından geçtiğimizde Adina'ya dik dik bakan şerefsiz komşum bizi duvardan duyuyordur.

Bu düşünce dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor ve bacağını kalçamda daha yükseğe kaldırmak için aşağı uzanıyorum. "Seni duymama izin ver," diye yalvarıyorum, ona doğru bastırıyorum ve yatak başlığı her itişte gürültüyle duvara çarpıyor. "Benim için çılgılık at, meleğim."

Yüksek sesli bir çılgılla boşalıyor, amcığı sikimi sıkıyor ve ben takip etmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

Daha yeni başladık. Şu hissettiklerim... Bu gece için bir kez yeterli olmayacakYakınından bile geçemez. Ben azgın, orta yaşlı bir adamım ve göz kamaştırıcı bir üniversiteli kızla taşaklarına kadar ilişkiye girdim ve *sürdüreceğim*, lanet olsun. Bağımlıyım. Bana izin verdiği kadar sık kendini bu pozisyonda bulacak, sabah, öğlen ve gece dölleriyle dolacak. Bu bile bu kadının bende yarattığı canavarı doyurmaya .

bu sefer, ilk ... Bunu uzatacağım. Ona hatırlayacağı bir şey vereceğim.

Orgazmın gözleri bulanık bir şekilde yatağa yığılmıştı ki ben kendimi kurtarmaya çalışıyordum. Ellerim kalçalarını bulurken nefes nefese bana bakıyor. "Kıçını havaya kaldır, güzelim."

Anında itaat ediyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve o yuvarlak küçük kıçını kaldırıp bana sunuyor. Şaftımın tabanını yumruklamak - hala dölünden yapış yapış - ve kendimi açıklığına geri yönlendirmek saniyelik bir iş.

Kalın aletimin onun hevesli küçük deliğine girerkenki görüntüsü hipnotize edici. Bu şekilde daha da ve dibe vurduğunda ikimiz de tıslıyoruz, aletimin ucu onun en derin kısmına rahatça bastırılıyor.

Ellerim onun güzel kıvrımlarında geziniyor. "Prezervatif takmıyorum. boşalabilir miyim?"

Altımda Adina kıpırdanıyor, içgüdüsel olarak ereksiyonum için fazladan yer açmaya çalışırken bacaklarını daha geniş açıyor. "RİA'm var," diye fısıldıyor düzensiz bir şekilde ve ben de onu kısa, keskin bir hamleyle ödüllendiriyorum, bu da onun şaşkınlıkla ciyaklamasına neden oluyor. "Sen-" Sözleri titriyor ve boynunda pembe bir kızarıklık oluşmaya başlıyor.

Tanrım, çok istekli. "İçine boşalmamı mı " Sanırım, kalçalarım ikimizi de inleyen uzun, sabit itişlerle nabız atmaya başlıyor.

Yastığa karşı başını sallıyor, tatlı amcığı açgözlülükle sikimi kavrarken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Evet lütfen, baba."

Hiç sorun değil.

"Klitorisine dokun," diye homurdanıyorum, şimdi daha hızlı hareket ediyorum ve oda tekrar tokatlanan tenin kaba, ıslak sesiyle doluyor.

Adina hemen itaat ediyor, eli açılmış kalçalarının arasına girdiğinde dudakları uzun bir iniltiyle ayrılıyor. "Baba, bu iyi hissettiriyor."

Lanet olsun, çok sert boşalacağım. Artık kendimi tutamıyorum ama önce onun boşalması gerekiyor. Vücudumdaki her kas kendimi çok erken patlamaktan korumak için geriliyor ve çaresizce elim keskin bir tokatla kıçına .

Görünüşe göre, kızımın uçuruma yuvarlanması için gereken tek şey bu.

Adina yüksek sesli bir hıçkırıkla bitiriyor, amcığı ve bile geri çekemiyorum. Beni kilitledi ve orgazmım bir dalga gibi üzerime çökerken tek yapabildiğim onun üzerinde öne doğru düşmek.

Daha önce bu kadar çok boşaldığımdan şüpheliyim. Sonsuza kadar devam ediyor, uzun sperm fişkırımları benden akıyor ve onu dolduruyor. Bu inanılmaz.

-O inanılmaz ve ben de bağımlısı oldum. Son zevk de geçip gittiğinde ve sikim yumuşadığında bile hala çekmiyorum.

Bunun yerine yana düşüyorum, sırtına kıvrılıyorum ve omzunun nemli tenine saygılı öpücükler yağıdırıyorum. "*Siktir.*"

İnliyorum, ona bağlı olmanın samimiyetini ve ayrıca aletimin tüm o spermi onun içinde tutması fikrini seviyorum.

Adina mırıldanıyor, kıçını kucağıma rahatça yaslamak için sırtını eğiyor ve bizi birbirimize kenetliyor. "Bu inanılmazdı.

Resmen seksin büyük bir hayranıyım."

Kıkırdıyorum, elim göğsünün yumuşak sıcaklığını buluyor ve onu avucuma yaslıyorum. "Her zaman böyle değil meleşim. bir şey gelmesin."

Tanrı aşkına, bundan bahseden benim ama yine de içimde kıskançlık duyguları kabarıyor.

"Endişelenme." Omzunun üzerinden uzanıp saçlarımla oynuyor. "Çıplak olduğumuz zamanlar hariç günün her saati bana tatlı , gözlüklü, sevimli diş hekimlerine bir zaafım var."

"Bu çok özel bir durum."

Adina mutlu şekilde mırıldanıyor. "Şikayet mi ediyorsun?"

Hah.

"Nasıl hissediyorsun?" Elim göğsünden karnının alt doğru ilerliyor ve göbek deliğinin altındaki yumuşak deriye bastırıyor.

Adina mutlu bir şekilde iç çekiyor, kucağımda kıvranıyor.

"Acıyor." Hemen geri çekilmek için hamle yapıyorum ama eli koluma yapışıp beni durduruyor. "Hayır, yapma. İçimde hoşuma gidiyor."

Omurgamın dibine yeniden sıcaklık yerleşmeye başladığında yutkunuyorum. "Tekrar sertleşeceğim. Eğer çok ağrıyorsan..."

Hâlâ kolumu bırakmıyor ama ikimiz de rahatlıyoruz, pencerenin altındaki eski radyatör gürültülü bir şekilde yatağa geri yerleşiyoruz. Dışarıda, kabarık kar taneleri pencere pervazına yerleşiyor. Bana anlattığı her şeyin yoğunluğuna ve az önce yaşadığımız seksin çılgınca açıklığına rağmen, kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Geçmişle ilgili öğrendiğim şeyler korkunç, ancak bunların üstesinden gelmiş olması ona daha da aşık olmamı sağlıyor. O inanılmaz biri ve artık onun da benimle aynı şeyleri istediğini . Zamanımız var, dünya kadar zamanımız var ve artık ona karşı hissettiklerimi saklamak zorunda değilim. Adina henüz bunu bilmiyor ama ben onun bir daha asla yalnız ya da sevilmemiş hissetmemesini sağlamayı hayatımın misyonu haline getirdim.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyorum, arkama uzanıp ikimizin de üzerine bir battaniye çekiyorum. "En sevdiğim yemek araştırmasının sonuçlarını belirlediğimizi hiç sanmıyorum."

Adina iç geçiriyor ve başını çevirerek altına soktuğum kolunu öpüyor. "O tacoları *çok severdim.*"

"Bunlar denediğin ilk şeydi! İlk şeyi seçemezsin Adina," diye şakacı bir şekilde itiraz ediyorum, parmaklarım tehditkâr bir şekilde onun yanında dans ediyor. Kıkırdıyor, biraz kıvranıyor ve sikim zonkluyor. Bu hafif hareket bile onu ısıtmaya yetiyor.

Karnımda bir karıncalanma. Lanet olsun, çok hızlıydı.

"Seni ilk denemede seçtim," diye hatırlatıyor bana nazikçe.

Çok doğru, öyle yaptı.

Elim aşağı kayarak karnının alt kısmına bastırıyor ve onu sıkıca yerinde tutuyor. Bana yaptıklarını onun da hissetmesini istiyorum.

"Çok güzel bir vücudun var meleğim," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı çıplak omzunun üzerinde gezdirerek. "Bu kıvrımlar..."

Adina kesik kesik bir nefes alıyor ve kan aletime hücum edip içinde yeniden sertleşmeye başladığımda bunu hissettiğini biliyorum. "Lanet olsun," diye fısıldıyor, karnındaki kaslar elimin altında spazm geçiriyor.

Acele etmiyorum, sadece yatıyorum, sikim kabarırken kulağına sessiz övgüler mırıldanıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama enfes bir şey. "mu?" Tamamen oturduğumda soruyorum, şişmiş klitorisinin üzerinde nazik daireler çizmek için elimi uyluklarının arasına itiyorum.

Titriyor, daha da yaklaşıyor. "Evet, ama iyi anlamda."

Başka bir şey söylemeden, onu yatağa bastırarak yuvarlanıyorum. Ben hareket etmeye başladığımda ve Adina ilk iniltisini çıkardığında, duvara çarpan keskin bir ikimizin de durup yukarı bakmasına neden oluyor.

"Tanrı aşkına!" diye boğuk bir sesle bağırdı sarkıntılık eden komşum. "Anladım!"

Evet, eminim öyledir. Yine de emin olmak için Adina'yı kollarıma alıyorum ve küçük odayı geçip onu duvara yaslayarak beceriyorum.

Doctor Roth,

I'm so sorry to do this to you, but would it be possible to have tomorrow off?

I'm sorry to do this to you, but would it be possible to have tomorrow off?

I'm sorry to do this to you, but would it be possible to have tomorrow off?

I'm sorry to do this to you, but would it be possible to have tomorrow off?

I'm sorry to do this to you, but would it be possible to have tomorrow off?

Again, I'm so sorry.

-A

Allison,

Considering you haven't taken a night off in three years, yes. I believe we can make that work.

I'll have some of my

staff clean up.

Don't trouble yourself about it, and have a very well-deserved break.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ADINA

"Harika bir iş çıkarıyorsun, Adina."

Kendimden çok memnun görünmemeye çalışıyorum ama kaybedeceğim bir veriyor olabilirim. Ne de olsa sosyal hizmet, sonsuza dek yapmak istediğim tek şeydi. Sonsuza kadar değil, ama kesinlikle öfkeli bir ergen olmaktan çıkıp normal bir hayat yaşamaya karar verdiğimden beri. Belki de kıl payı kaçtığım dünyaya geri dönmek bazı insanlara çılgınca ama bu bana... doğru geliyordu.

Benim gibi çocuklara yardım etmek istiyorum; hayata en kolay başlangıcı yapamamış ama yine de yaşamak için her fırsatı hak eden çocuklara.

Her kayıp kızın bir Asher Roth'u yok ve ben ne kadar zor zamanlar geçirmiş olsam da ne kadar şanslı olduğumu asla hafife almadım. Benim hikayem çok farklı olabilirdi ve eğer bir çocuğa daha yardım edebilirim... iyi. Belki de kendi uğraştığıma değecek.

Ancak tüm bunları düşünmek başka, staj amirinizin sizi ofisine çekip yirmi dakika boyunca çalışmanızı övmesi başka bir şeydir.

İşıldamamak için dudaklarımı birbirine bastırarak profesyonelce başımı sallıyorum. "Çok teşekkürler, Faith."

Faith'in ofisi küçük ve dağınık, penceresiz duvarları çerçeveli sertifikalar ve renkli el çizimi resimlerle dolu. Masasının üzerinde muhtemelen benden daha uzun bir dosya yığını var ve bluzunun önünde bir kahve lekesi. Yine de bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve üzerinde haftalarımı harcadığım araştırma raporu, fosforlu kalem işaretleriyle kaplı bir şekilde önünde duruyor.

"Bu gerçekten iyi bir şey." Zımbalanmış paketi gösteriyor. "Etkilendim. Mezun olduktan sonrası için bir planın var mı?"

Midem bulanıyor. "Ben hep burada çalışmak istemişimdir. Bir vaka çalışanı olarak." Bunu biraz bir şekilde söylüyorum, yine de yarı yarıya yüzüme gülmesini bekliyorum. Çocuk Esirgeme Kurumu'nun finansmanı pek iyi değil ve bu departmandaki insanların çoğu onlarca yıldır burada çalışıyor. Şu anda beş stajyerden biriyim ve diğerleri çok daha iyi üniversitelere gidiyorlar.

Faith yine de gülmüyor. Aksine, döner koltuğunda arkasına yaslanıp beni değerlendiriyor. "Bence bu konuda çok iyi bir şansın var. Tam zamanlı pozisyonları ilk başta bulmak zordur, özellikle de üniversiteden hemen sonra, ama eğer harcırah dönemine kadar dayanabilirsen, ilk sırada sen olursun." Özür dileyerek gülümsüyor. "Yaşam koşullarınızın nasıl olduğunu sormamın bir sakıncası var mı? Şehirde yaşamak zor."

Dudağımı ısırıyorum. Asher'in yanına taşınmadım, *resmi olarak* değil ama bir hafta önce ilk kez birlikte yattığımızdan beri kanepede tek bir gece bile geçirmedim. Onu tek gördüğüm zamanlar gece yarısını geçtikten sonra yatağına girdiğim zamanlar bile, stajımdan kafeye, oradan da temizlik yapmak için ofisine koşturduktan sonra yorgunluktan ve açlıktan ölmek üzereyken sonunda ağrıyan ayaklarımı onun dairesine sürüklüyorum. Tüm bu çifte hayat olayı beni yıpratıyor ve ona bulmacanın son - kuşkusuz büyük- yakında söylemem gerektiğini biliyorum.

"Sanırım yakında erkek arkadaşımın yanına taşınacağım," diye itiraf ediyorum utangaç bir şekilde, bunu yüksek sesle söylemek kadere meydan okumak gibi gelse de. Mutluyuz ama bu değişebilir. Düşünmesi ne kadar imkânsız olsa da, onu kaybedebilirim ve bu benden başka kimsenin suçu.

Faith neşeyle başını sallıyor, benim ani endişemden habersiz. "İyi iş çıkardın. Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Dosyana bir tavsiye mektubu koyacağım, işe alım zamanı geldiğinde çok yardımcı olacaktır." Göz kırıyor. "İK'dan Gina'ya söyle, bana hâlâ bir iyilik borcu var."

Ben dışarı çıktığımda Asher DCW binasının dışında bekliyordu. Elleri ceplerinde bir banka yaslanmış, ütülü gömleği ve The Witt'te tanıştığımız gece taktığı papyonuyla her daha yakışıklı görünüyor.

Ayağa kalkıp, onun için gittiğimi *bilen bir* adamın özgüveniyle bana doğru yürürken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yumuşak bir merhabayı ancak başarabildim ki bir elini sırtımın en küçük yerine koyup vücudumu kendine doğru çekiyor, dudakları başımı döndüren bir öpücükle dudaklarıma iniyor.

Ayrıldığıımızda tekrar "Merhaba," diyorum, şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Saat beş bile değil, gökyüzü hâlâ mavi ve ben bu gece ilk randevuma çıkıyorum. Şimdiye kadarki. Aceleci davranmamaya da çalışıyorum -çünkü önümde engeller olduğu açık- ama bu benim *son* ilk randevum olsa iyi olur.

Asher'in dudaklarının kenarı çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor ve bana yukarıdan aşağıya bakmak için geri çekiliyor. "Çok güzelsin meleğim."

Normalde cömert davrandığını düşünürdüm ama oldukça iyi görünüyorum. Bu sabah ders arasında bir indirim mağazasına gittim ve panikle stajıma ve bu akşamki randevuma uygun düzgün bir etek ve bluz aldım. Binadan çıkmadan önce saçımı bütün gün ördüğüm topuzdan çıkardım ve şimdi mükemmel bir şekilde dalgalı.

Frizz. Bunu iyiye alamet olarak kabul ediyorum.

"Sen de öylesin. Yakışıklısın yani." Ellerim papyonuna gidiyor, onu ayarlarken yüzümün kendi gülümsememle bölündüğünü hissediyorum. Asher beni kaldırımın büyük bir kısmını kaplayan bir grup turistin önünden çekerken gülümsemesi daha da genişliyor.

"Ömrünün sonuna kadar romantize edilmeye hazır mısın?"

"Emin değilim. Kulağa tehlikeli geliyor," diye yumuşak bir şekilde şaka yapıyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Artık doğal geliyor, sanki haftalardır değil de yıllardır yapıyormuşuz gibi. Yine de bir şey beni kısa kesiyor ve Asher'ın sağ işaret parmağına sarılmış bandaja bakarak birbirine dolanmış ellerimizi kaldırıyorum. "Ne oldu?"

Gözlerini deviriyor ve kaldırım boyunca ilerlerken ellerimizi bırakıyor. "Beş yaşında biri beni ısırdı."

Çenem düştü. "Böyle şeyler *olur* mu?" Hemen telaşlanarak ciyakladım.

"ki çok sık değil." Asher kıkırdıyor, etkilenmemiş. "Fena değil. Gerçi annesi çok utandı. Bu olay onun için benim için olduğundan daha travmatikti."

Elini sıkarak ürperiyorum. "Şu anda sosyal hizmeti seçtiğim için çok mutluyum."

Buna yanıt vermiyor ve ona baktığımda yüzünde dile getirilmemiş bir soru görüyorum.

"Bir gün sana tüm hikâyeyi anlatacağım," diye onu nazıkçe temin ediyorum, her ne kadar kalbim *şimdi* anlatmaya hazır olduğum için sızlıyor olsa da. Yine de ona tüm gerçeği anlatmanın bir yolu yok, bu yolu seçmemde *onun* büyük bir payı olduğunu ortaya çıkarmadan olmaz. Ona gerektiğini biliyorum... Resmen çok uzun zaman oldu ve bu büyük, korkunç sırrın üzerimde asılı kalmasından çok yoruldum. Bazen tek şey bu oluyor ve geçtiğimiz hafta iki kez Asher'ın beni bir daha görmek istemediğini söylediği rüyalarından nefes nefese ve ter içinde uyandım.

Düşen ruh halimi hissettiğinden kuşku duymadığım Asher beni kolunun altına alıyor ve saçımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum."

Aynen böyle, eriyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Beni nereye götüreceğini söyleyecek misin? Yoksa bu, yüksek romantizm seviyesini engeller mi?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle titriyor. "Karışmak yok. , bir araba bulalım, sana yolda anlatırım." Kaldırıma çıktı ve elini kaldırarak bir taksi çağırdı. Adam kenara çekince benim için kapıyı açtı. Eski moda ama bu jestle ilgili bir şey beni olduğum durdurup ona bakmama neden oluyor. Muhtemelen şu gözlerimde kocaman karikatür kalpler atıyor, çünkü -bu adamın beni kazanmak için yaptığı romantik jestlerden sonra yemin ederim hiç kimseye ya da hiçbir şeye karşı şu anda hissettiğim kadar çok şey hissetmedim.

"Adina?"

Gözlerimi kırıştıtırıp aşk sersemliğimden sıyrılıyorum ve kendimi arabanın arka koltuğuna atmak için acele ediyorum. Asher peşimden geliyor, tanımadığım bir adresi şoföre söylüyor, şoför de homurdanarak onaylıyor ve arabayı trafiğe çıkarıyor.

"Bana orada ne olduğunu söylemek ister misin?" Kulağıma mırıldanıyor, bir kolunu omuzlarıma doluyor ve şakağımı öpüyor.

İç çekerek göğsünün sıcaklığına yaslanıyorum, gözlerim arabanın ön camının ötesinde kararan şehirde. "Sadece mutluyum."

Keşke bu duyguyu şişeleylebilsem ve en çok ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere saklayabilsem.

Asher mırıldanıyor. "Amacım buydu. Bir taksi yolculuğuyla mutlu olacağını bilseydim, bunu daha önce yapardım."

Şaka ama onunla arabayla gezintiye çıkmak beni gerçekten mutlu . Ya da evindeki kanepeye sarılıp film izlemek. Ya da markete yürürken elini tutmak. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona bakıyorum. "Biliyorsun, tüm bunları benim için yapmak zorunda değilsin. Seninle olmaktan gerçekten mutluyum."

Uzun bir süre bana bakıyor ve yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim ham ve yeni bir şey . "davranılmayı hak ediyorsun, Adina. Sen başıma en iyi şeysin ve bunu hafife aldığım gün kıçımı terk ettiğin gün olacak. Anlıyor musun?" Alt dudağım titriyor ve başparmağını dudağımın üzerinde yumuşatıyor, ifadesi yumuşak. "Çok uzun zamandır çok güçlüsün meleğim. Bana anlatmadığın, belki de *hiç anlatmayacağın* şeyler olduğunu biliyorum ama artık tek başına değilsin."

Cevap vermiyorum. Veremem.

Tek yapabildiğim ona sarılmak ve taksinin dışında şehir hızla akıp giderken başımı omzuna yaslamak. Artık ertelemek yok. Bu geceyi geçireceğiz, sonra da yarın... Yarın, işten sonra ona her şeyi anlatacağım. Yarın.

ASHER

Eve döndüğümde kız arkadaşımın gittiğini, dairemin neredeyse tamamen boşaldığını ve istediğimi düşündüğüm her şeyin harabeye döndüğünü gördüğümünden bu yana geçen yedi ay içinde bambaşka bir insan oldum.

Hayatının geri kalanında tek bir kadına bağlanma düşüncesiyle soğuk, kemirici bir paniğe kapılan bir adamdan çok uzakta, kendimi öğle tatillerinde internette nişan yüzüklerine bakarken ve Adina'ya bir balayı sürprizi yapmak için yetersiz bütçemde yer açıp açamayacağımı düşünürken buldum. *Kahretsin*, onun kışını bikinili görmeyi çok isterdim.

Çok *erken* -çok çok erken- ama Adina'nın evliliğin istikrarı ve kalıcılığı içinde gelişeceğine dair içimi kemiren şüpheye engel olamıyorum. Bu kadar kısa sürede bu kadar uzun bir yol kat ettik, ancak gözlerindeki korku hala mevcut, özellikle de en mutlu zamanlarda. Sanki her şeyin elinden alınacağını düşünüyor ve bu iç burkucu olsa da onu nasıl suçlayabilirim ki?

Dün gece onu modern bir sanat enstalasyonuna götürdüm. Devasa renkli heykeller arasında ve tamamen ışıktan yapılmış yapılar arasında saatlerce dolaştık. Doğrusu, gördüklerimizin ancak yarısını anlatabildim. Adina'nın tepkilerinin tadını meşguldüm, özellikle heyecan verici veya güzel bir şey olduğunda otomatik olarak bana bakma şeklini takıntı haline . Daha sonra, ilk gece keşfettiğimiz aynı Meksika restoranında durduk ve günlerimiz hakkında konuştuk.

İnanılmazdı.

Gerçi daha sonra eve geldiğimizde oturma odasının zemininde sikime bindiği zamanki kadar inanılmaz değildi.

Adina ile seks şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyiydi. Haftalar süren , onun amını yemekten ve gerginliğin bir kısmını hafifletmek için kendi sikimi yumruklamaktan sonra, birlikte geçirdiğimiz ilk gece . Sadece fiziksel yakınlık değil, aynı zamanda bu kadını dünyadaki herkesten daha iyi anladığımın bilgisi. Onun *benim* olduğunu biliyorum ve hâlâ önümüzde uzun bir yol olsa da, bunu çözeceğimizden de aynı derecede eminim.

Eski ilişkimde geçirdiğim yıllara, ne kadar mutsuz dair keskin ve çirkin bir ışık tutan bu yeni mercekten bakmak şaşırtıcı. Evimizde kahkaha ya da neşe yoktu, seks rutin ve göstermelikti çoğu zaman en küçük kararlar bile kavgaya dönüşüyordu.

Lindsey gittiğinde, her şey bitmişti. İşimiz bitmişti ve devam etme zamanıydı. Ya da benim durumunda, başlangıçta doğru olmayan bir şeyi yürütemediğim için kendimi küçümsemenin. Sarhoş, yalvaran sesli mesajlar ya da öfkeli, duygusal konuşmalar yoktu. Birlikte geçirdiğimiz altı yıldan sonra veda bile etmedik. Sadece son sözü söylemek için bile olsa bana ulaşmasını bekledim ama bu hiç olmadı. Aylar geçtikçe, ondan bunu beklemeyi bıraktım.

Bugün, güzel kız arkadaşımın kıvranışının taze anılarıyla, beni unutulmaya sürüklerken göğüsleri zıplıyor... şey. Söylemeye gerek yok, aklımda başka bir kadın yok. Geleceğim buradayken ve çok daha fazlası varken neden geçmişe takılıp kalayım ki? Adina bu gece geç saatlere kadar gelmeyecek, bu da bana akşam yemeği hazırlamam ya da en azından fena olmayan bir girişimde bulunmam ve bir sonraki büyük hedefimi planlamam için zaman veriyor: onun benim yanıma taşınmasını sağlamak. Okuldaki son dönemine sadece birkaç ay kaldı. Geleceğe ilk adımlarını atacak ve onun yanında olmak istediğime dair aklımda en ufak bir şüphe yok.

Şimdi, sadece onu ikna etmem gerekiyor.

Nihayet gün sona erdiğinde, tam eşyalarımı toplamak üzereydim ki kapı çalındı. Resepsiyonistim June, endişeli bir ifadeyle kafasını içeri uzattı.

Ben hâlâ telaşla ona bakıyordum. "Her şey yolunda mı?"

June yüzünü buruşturur. "Evet, biz iyiyiz. Herkes dışarı çıkıyor. Ama *Lindsey* seni görmeye geldi. Hâlâ burada olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini söyledim. Ondan kurtulmamı ister misin?" Eski kız arkadaşımın adını söyleme şeklinden onaylamadığı daha net anlaşılamazdı.

Lindsey burada mı?

Şokumu bastırmak için başımı sallıyorum. "Hayır. Beklesin. Ben hemen geliyorum."

Onaylamayan son bir mırıltıyla June ortadan kayboluyor. Kıpırdamadan duruyor, boş gözlerle kapının arkasına bakıyorum. Yedi ay oldu ve şimdi ne isteyebileceğini hayal bile edemiyorum. Tabii... *Kahretsin*. Annesi uzun zamandır hastaydı. Eğer öldüyse ve Lindsey cenazeye gitmemi istiyorsa, bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Kadın hoşlanmıyordu bile, eminim cenazesinde yas tutanların arasında garip bir şekilde durmasam da gayet iyi olurdu.

Bunu düşünecek zaman yok.

Eski kız arkadaşımı boş lobide beklerken buluyorum. Ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş, dans eden dişlerden oluşan duvar resmine sanki onu bir şekilde rahatsız etmişler gibi bakıyordu. Onu son gördüğümünden beri, belli ki kendini yeniden keşfetmiş.

Saçları daha açık, teni daha bronz ve giysileri biz giydiklerinden daha modaya uygun görünüyor. Yine de o hala Lindsey, altı yıl boyunca yanında uyuduğum aynı kadın ve şimdi ona bakarken... Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Asher." Ayağa kalkıp omzundaki çantasının askısını ayarlarken gözlerini bana diyor. Ona ne diyeceğim? Yutkunuyorum. "Burada ne işin var?"

Dudakları bir çizgi halinde düzleşiyor. "Özel olarak konuşabilir miyiz?" Yine aynı küçümseme havasıyla bekleme odasına bakıyor. Burada kimse yok - şüphesiz June, Lindsey'nin gelişini haber verdikten sonra geceyi burada geçirdi - ama itiraz etmiyorum. Tek kelime daha etmeden geldiğim yoldan geri dönüp ofisime doğru ilerliyorum. Ben dönüp masama yaslandığımda, o kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bu neyle ilgili?"

Bir an için Lindsey bana baktı. Sonra, sert bir şekilde, "Biliyorum." dedi. "Biliyor musun?"

"Evet." Dudakları kıvrılıyor. "Sensiz *gayet iyiyim* Asher. Hatta harika. Biriyle görüşüyorum ve çok iyi gidiyor. Hatta dün gece beni Nona sergisine götürdü. Sen gittin mi?"

Midem bulanıyor. *Tanrım*. Adına ve beni müzede birlikte görmüş. Belli ki onu üzdüğüm için üzgün olmalıyım, ama umursamıyorum. "Biz *aylardır* ayrıyız, Lindsey. Biriyle görüştüğünü kendin söyledin. Görüşüyor olmamın ne önemi var?"

Küçük ofisin karşısında Lindsey öldürücü bir şekilde bakıyor. "Beni aptal mı sanıyorsun?" "Tanrı aşkına-"

"Hayır!" Sesi yükseldi ve göğsü kabararak öne doğru adım attı. "Beni aldatıyordun. Bu yüzden evlenmek istemedin, bu yüzden sürekli işteydin. Bu yüzden ben ayrıldıktan sonra iyi olduğumdan emin olma zahmetine bile girmedin. Yerime genç ve ateşli birini bulmuştun."

Çenem gevşedi. "Onunla altı hafta önce tanıştım. Aslında tanışmadık bile. Bu çok saçma. Lütfen git."

Lindsey'nin yumrukları iki yanında kıvrılıyor ve o kadar öfkeli görünüyor ki, bir an için bana gerçekten vurabileceğini düşünüyorum. Eski bir ilişkisi olsun ya da olmasın, bana doğru bir adım daha atarsa polisi . "Sen tam yalancısın," diye hırlıyor ve koridora doğru geri adım atıyor. "İstedığın kadar iyi adam rolüne bürün Asher, ama ben gerçeği biliyorum. Buraya bunu söylemek için geldim. Umarım sen ve değerli *Allison* birlikte çok mutlusunuzdur."

Ben hâlâ ona bakıyorum. "Dün gece birlikte olduğum kadının Allison olduğunu sana düşündüren nedir?"

Lindsey alay ediyor. "Sana aptal olmadığımı söylemişim. Cidden kız arkadaşının, rastgele bir gencin ofisinde uyumasına izin vermeni şüphelenmeden kabul edeceğini mi düşündün? Onu bir gece orada gördüm, seni *pislik*. Ofisinin hemen dışında oturdum ve onun içeri girişini izledim." Homurdanıyor, gitmek için dönüyor. "Ne . Küçük, değersiz bir sokak faresiyle ilgilenmeyeceğini sanmışım. Anlaşılan standartlarını fazla abartmışım."

Başka bir şey söylemeden kapıyı açıyor ve hışımla gözden kayboluyor.

Ellerim masayı buluyor, ahşap avuçları ısıyor ve ben yıpranmış ofis kanepesine gözümü ayırmadan bakıyorum. Allison'ın üç yıldır her gece kıvrılıp uyuduğu kanepeye.

Hareket edemiyorum.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Lindsey yanılıyor olmalı. Allison'ı görmeyeli yıllar olmuş olmalı... Yanlış hatırlıyor. İmkânı yok. Ama bunu reddettiğim , yapamayacağımı fark ettim.

Adına'nın gece geç saatlere kadar çalışması, saçlarındaki temizleyici kokusu, bana geçmişiyile ilgili anlattıkları... Uyuyor.

Uymasını istemiyorum ama kişisel hislerim gerçekleri değiştirmiyor. Hoşuma gitsin ya da gitmesin ve itiraf etmek ne kadar çirkin olsa da, aşık olduğum kadın hakkında korkutucu derecede az şey biliyorum. Birlikte uyuduğumuz ilk gece, hikâyede daha fazlası olduğunu biliyordum. Yine de devam et, bunun onun için çok fazla olduğunu düşündüm. Duygularım beni o kadar kör etmişti ki, bana anlattıkları karşısında dehşete düşmüştüm ve aynı zamanda sonunda bana açıldığı için heyecanlanmışım...

Soğukta ölmeye tamamen hazır , dayak yemiş yüzüyle o metanetli kızın anısı beni yıllarca ayakta tuttu. Ona yardım etmek için yaptığım şeyin yeterli olduğuna ve daha büyük ve daha iyi şeylere geçeceğine inanıyordum. Bana notlar, daha iyi olduğuna dair küçük ipuçları - midem bulanıyor - artık üniversitedeydi.

İçimdeki acı tadı yutkunarak dönüyorum ve Allison'ın eşyalarını koymasına izin verdiğim dolabın kapısına doğru çılgınca bakıyorum. Burada geçirdiği üç yıl boyunca hiçbir zaman onun mahremiyetine tecavüz etmek istememişim. şimdi... Masadan kalkıp ilerliyorum, zihnim tüm bu olanları aşmanın bir yolunu bulmak çabalamaya devam etse bile.

Lindsey . . Bu tuhaf bir tesadüf, öyle olmalı, çünkü türlü... Kendimle yaşayabileceğimden emin değilim.

Kapıyı açtığımda göğsüm sıkışıyor ve köşeye düzgünce itilmiş kireç yeşili çöp kutusuna bakıyorum. Dizlerimin üzerine çökerek onu kendime doğru sürüklüyorum. Ağır ya da çok büyük değil ama kapağını kaldırmak için harcadığım efor kaslarımı zorluyor.

Daha içindekilere bakmadan *anladım*.

Bal ve kır çiçeklerinin kokusu duyularıma saldırıyor, Lindsey'in ortaya çıkardığı şeyin tartışılmaz, acı verici bir teyidi. Buradan hışımla çıkıp gitmesi sadece birkaç dakika önce miydi? Sanki saatler, hatta günler geçmiş gibi. Bir kez daha, Adina Collier

hayatımı alt üst etti ve bu sefer... Elimî ağzıma bastırıyorum, kapak yanımda yere düşerken titriyorum.

Kutunun içindekiler özenle düzenlenmiş. Çamaşır olması gereken plastik bir torba en uzak köşeye, düzgünce katlanmış temiz giysilerin yanına itilmiş. Küçük seyahat şampuanı şişeleri, bir diş fırçası ve diş macunu, birkaç üniversite ders kitabı ve bir telefon şarj cihazı var. Bütün bir hayat, lanet bir kutunun içine tıkıştırılmış.

Uyuşuk bir şekilde uzanıp giysi yığınının üstündeki tişörtlü dokunuyorum. Yaşlandıkça yıpranmış ve solmuş, yakasının hemen altında, hareket halindeyken lambaya takılmasından dolayı küçük bir delik var. Witt'teki o ilk sabah ona giydirdiğimin aynısı.

Gözlerim gereksiz gibi görünen tek bir eşyaya takılıyor: küçük, vitraylı bir kutu. Sanki düzenli olarak açıyormuş ders kitaplarının üzerinde düzgünce duruyor. İçinde bulduklarımın beni şu anda hissettiğimden daha kötü hissettiremeyeceğini bilerek onu da açıyorum.

Notlar.

Yüzlerce not, hepsi benim el yazımla. Görünüşe bakılırsa, Allison'a yazdığım her bir kelime.

Allison-Adina değil, çünkü elbette o ilk notu sahte bir isimle imzalayacaktı. Daha önce de kaçmış ve geri alınmıştı, değil mi? Bunu tekrar riske atmasına imkan yok.

Bu da meleşimin, sevdiğim kadının üç yıldır lanet olası bir kanepede uyuduğu anlamına geliyor. Muayenehanemdeki lanet olası tuvaletleri temizliyor, sonra da kollarımda uyumak için kendini şehrin öbür ucuna sürüklüyor. Sahip olduğu her şeyi dolabımın arkasına koyduğu plastik bir kutuda saklıyordu. Ben mışıl mışıl uyurken, Allison için yaptığım şeyden dolayı kendimi *iyi* hissediyordum.

Şimdi - kahretsin - onun eski hayatıyla ilgili hayal ettiğim korkunç şeyler artık hayal değil. Bunların kanıtlarını üç yıl önce gördüm. Kendi gözlerimle morluklarını, acımasızca kesilmiş saçlarını ve neredeyse kesin olan ölümle yüzleştiği soğuk, acımasız kabullenişini gördüm.

Çıkardığım ses yaralı bir hayvaninkine benziyor kendimle kutu arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Sanki kanıtı göremezsem, zaten bildiğim şeyi inkâr edebilecekmişim gibi. Bu imkânsız. Geçen her saniye sadece daha fazla soru ve korkunç farkındalıklar getiriyor.

Her şey uyuyor. The Witt'teki o ilk geceden itibaren, sanki birbirimizi uzun zamandır gibi ona çekildiğimi hissettim - *çünkü* öyle. Adina sevgilim olmadan çok önce Allison arkadaşımdaydı.

Bana nasıl söylemez?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ADINA

Asher'ın bu akşamki antrenmanına gidebilmem için ekstra büyük bir kahve, zihinsel bir moral konuşması ve metroda kazara kestirmem gerekti.

Çok yorgunum, tüm vücudum ağrıyor ve görüşüm kenarlarda o garip vızıltılı şeyi yapmaya başlıyor. Görünüşe göre, programıma 'kız arkadaş' eklemek uykusuzluk durumuma yardımcı olmamış. Yine de Asher'ın yatağında uyumak ofisindeki kanepede uyumaktan çok daha iyi geldi ve spor salonunda duş almayı kesmek biraz yardımcı oldu. Son birkaç haftada akademik standartlarım bile biraz düştü. İyi gidiyorum, endişelenecek bir şey yok, ancak her ekstra kredi ödenvini bir solucanın peşinden giden bir balık gibi daire içine almıyorum.

Asher'la hâlâ görüştüğümü kesinlikle bilen ama bunu hiçbir şekilde kabul etmeyen Ruby, bende "son sınıf tembelliği sendromu" olduğunu iddia ediyor ve haksız da değil. Ben hiçbir zaman okulu seven insanlardan olmadım - bu her zaman bir amaç için bir araç oldu

-Ve artık sona yaklaşıldı... Ben artık ve hayatımın geri kalanında başka bir ders kitabı açmayacak olmanın heyecanını yaşıyorum.

Dikkatimin dağılmasının nedeni sadece "kıdemli tembellik sendromu" değil. Bugün değil. Travma psikolojisi dersimde not almak yerine, tüm semineri Asher'a Allison olduğumu itiraf eden bir konuşma yaparak geçirdim. Sonunda, *neredeyse* mutlu olduğum şey ortaya çıktı. Tabii ki bunu onun önünde okumayacağım ama umarım bu gece evine gitmeden önce en azından bir kez daha gözden geçirebilirim. Çünkü bu gece ona söyleyeceğim. Artık bahane yok. Daha fazla ertelemek yok.

Nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok ve bunu ona en başında söylememin daha iyi olup olmayacağından hala emin değilim. Bunu vahşi bir tesadüf olarak yazmak belki daha kolay olurdu, ama bunu yapsaydım, bana aşık olur muydu? Yoksa beni hep çöp kutularının yanına kıvrılmış zavallı kaçak Allison olarak mı görürdü?

Sıradan bir şey istediğini düşündüm ve eğer ondan alabileceğim tek şey , alsam iyi olur diye düşündüm. Ne de olsa benim Asher'a olan hislerim onun bana olan hislerinden çok daha eskiye dayanıyordu. Çok bencilceydi ama hiçbir şeyi onu istediğimden fazla istememiştim. Sanırım bir parçam bu aşk işi , en azından onun hâlâ bir arkadaşım olarak kalacağını umuyordu.

Anlayacaktır. Kızgın olabilir ama... *Tanrım*. Umarım anlar.

Asher'la ilk tanıştığımız ıssız sokağa vardığımda saat neredeyse akşamın dokuzu oluyor. Son birkaç yıldır burada o kadar çok zaman geçirdim ki, bu mahalle bana dünyadaki herhangi bir yerden daha tanıdık geliyor. İhtiyacım olanı bulmak için anahtarlarımı cebimden çıkarmam bile gerekmiyor, diğerlerinden biraz daha uzun ve muayenehanenin kapısında kolayca dönüyor. ilgili her şey rutin, ama alarm sistemini devre dışı bırakmak için hareket ettiğimde, hala.

Ayarlanmadı.

Yutkunuyorum ve boş bekleme odasına dönüyorum. Durgun ve sessiz, gibi karmakarışık boyama kitapları ve kırık boya kalemleri uzun, dar sehpanın üzerine dağılmış ve kahve makinesinin yanındaki küçük çöp kutusu dolup taşıyor. Uzun, kavisli resepsiyon masasının ötesinde bilgisayarların gücü kesilmiş ve yoldan geçen bir arabanın ışıkları panjurların arasından parlıyor.

Her şey normal ama Asher üç yıldır bir kez bile alarmı kurmayı unutmadı. Şimdi ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

Binanın içine doğru ilerlerken elim anahtarlığımdaya asılı duran küçük biber gazı kapsülünün etrafına dolanıyor ve davetsiz bir misafirin işaretlerini dinliyorum. Yine de muayenehane sessiz ve ben temizlik koltuklarına ve ofislere giden koridora doğru ilerlerken trafiğin sessiz gürültüsü bile azalıyor.

Saçmalıyorum. Burada kimse yok. Asher alarmı kurmayı unutmuş çünkü o da benim gibi dün gecenin büyük bir kısmını seks yaparak geçirmiş.

Uzun bir iç çekişten sonra, hâlâ biber gazını tutarak ama kimseyle karşılaşmayı beklemeden ilerliyorum. Tüm ekipman sterilizatörlerinin bulunduğu odanın hemen dışında narkotik depolamak için kullanılan bir kasa var ve hızlı bir bakış ona dokunulmadığını doğruluyor. Biri içeri girecek olsa, ön kapıyı arkadan kilitlemezdi ve ilk hedefleri o kasa olurdu. New York'taki suçluların Asher'ın eski masaüstü bilgisayarını ya da diş çekme ekipmanı ile özellikle ilgilendiğinden şüpheliyim.

Çok ağır olan sırt çantamı omzuma atıp ofisinin kapısını iterek açtığımda tiz bir çığlık attım. Orada, loş odanın ortasındaki masaya yaslanmış, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam duruyordu.

Yine de sadece bir saniyeliliğine korkuyorum. Ya da, en azından, küçük bir suçlunun bir saniyeliliğine kafama vuracağından korkuyorum.

O zaman korku tamamen başka bir şeye dönüşür.

"Asher." Sesim kesiliyor ve ışık düğmesini kurcalıyorum, şu anda onun yüzünü görmek istediğimden emin olmadığımı yarım saniye geç fark ediyorum.

Tüm bunlar olurken kılını bile kıpırdatmadı ve tepedeki floresan ışıkları yanıp sönerken, bacaklarımın altına çökmesini engellemek için elimden gelen tek şey .

Sevdiğim adam yere bakıyor, ifadesi sabit ve taş gibi. görünüyor ki... Onu hiç görmediğim kadar soğuk görünüyor, sanki gözlerinin ardındaki tüm ışık sönmüş gibi. Arkasında, dolabın kapısı açık ve yeşil saklama kutum, kapağı kenara atılmış bir şekilde kapı girişinde duruyor.

Hayır. Lütfen hayır.

Her nasılsa, bu şekilde öğreneceğini hiç düşünmemiştim. Bu konuşmayı kafamda canlandırdığım tüm farklı şekillerde, hiç *yakalanmadım*. Ezberlemeye çalıştığım tüm dikkatli kelimeler rüzgara savruldu, kayboldu. Artık bir önemi yok.

Gözlerim doluyor ve dudaklarımdan düzensiz bir hıçkırık kopuyor. "Asher, lütfen-"

"Yapma. Şu anda konuşma, Adina."

İçimde bir şey paramparça oluyor. Sanırım kalbim olabilir.

Elimi cebime atıp seminer sırasında yazdığım katlanmış notu çıkarırken alt dudağım titriyor. Sadece birkaç dakika önce bunun yeterli olacağını ummuştum ama artık değil.

Ben yaklaşırken Asher bana bakmıyor, yavaşça yanındaki masaya bırakıyor. Tanrım, bu çok kötü acıtıyor. Hep "kırık kalp "in bir deyim olduğunu sanırdım ama değilmiş, çünkü kırık *hissediyorum*.

Yine de, kapıya doğru geri adım atarken, seslenip beni durduracağını kendimi alamıyorum. Durdurmadı. Tabii ki yapmaz, çünkü neden ki? Sanki bu adam daha önce benimle boy ölçüşemiyormuş gibi, şimdi de benim bir sahtekâr olduğumu biliyor. Sağduyusunu ihmal ettiği bir adama aşık olan aptal, hasarlı bir kız ve şimdi başladığı yere geri dönecek. Evsiz ve yalnız.

Odanın kenarında öylece duruyorum ve ağzımı açıp konuşmak için çaba sarf ediyorum. "Ben giderim," diye fısıldıyorum, zar zor duyuluyor.

Sözlerim üzerine Asher başını kaldırıyor ve kısık gözlerle bana bakıyor. "Bu da ne demek oluyor?" vahşice soruyor ve ben duraklıyorum, şaşkınlığım kederimi rahatsız edici bir şekilde kesiyor.

Göz kırıyorum. "Düşündüm ki... Yani..."

Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. "Gitmeni isteyeceğimi mi sandın? Şubat ayında seni sokağa atacağımı mı sandın? Bu yüzden mi bana söylemedin?"

Ağzım bir anda açılıyor ama tek yapabildiğim boğuk bir inançsızlık sesi çıkarmak oluyor.

Asher homurdanıyor, içinden küfrediyor ve kanepeyi işaret ediyor. "Otur, Adina. *Otur oraya* ve sakın kıpırdama."

Gitmemi istemiyor mu? Bu da bir şeydir, değil mi? Eğer buna son verecek olsaydı, sadece gitmemi isterdi, değil mi?

Oturmuş, Asher'ın uzun bacakları onu bir duvardan diğerine taşıyarak odada adım atmaya başlamasını izliyorum. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi ve kendimle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bir şey söylemeye çalışmalı mıyım?

"Asher-"

"Hayır."

Tamam o zaman.

Gözyaşlarım hâlâ akıyor, ama kanepenin köşesine büzüldüğümde, bunun *belki* de tamamen umutsuz olmadığını düşünmeden edemiyorum. Asher bunu kendi yöntemleriyle aşmaya çalışıyor gibi görünüyor ve görünüşe göre sadece burada oturup onu izlememi istiyor. Yeterince adil. Bizi bu karmaşanın ben soktum ve yorgun olsam da olmasam da, onu kaybetmeyeceğim anlamına geliyorsa bütün gece burada oturacağım.

Bir noktada Asher bıraktığım notun farkına varır gibi oldu. Tekrar yola koyulmadan önce masasının önünde durup nota bakıyor.

En az on beş dakika aralıksız volta attıktan sonra, bir şeyler söyleme ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Artık ağlamıyorum bile, ama içimdeki yepyeni yara acıyla zonkluyor. Beni kapı dışarı etmemiş olsa da, bu bu işi çözmek istediği ya da beni affedeceği anlamına gelmiyor. Yaşayacak yerimi kaybetmediğim minnettar olmalıyım ama sanırım Asher'ın kollarında uyumanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra - artık beni istemediğini ve mezun olup gidene kadar gün saydığını bilerek - bu kanepede tekrar kıvrılmak özel bir işkence olurdu.

Tam bir şeyler söylemek için cesaretimi topluyordum ki, birdenbire yine durdu, gözleri katlanmış nottaydı. Bunu okuması için yazmamıştım ama en azından söylemek istediğimin, söylemeyi *planladığının* bir kanıtı. Bir an için yine bakacağını düşünüyorum ama notu eline aldığı anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bana bakmıyor ya da herhangi bir şekilde beni tanımıyor ama Asher yavaşça notu açmaya başlıyor.

Hiç bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyorum. Tüm kalbim yırtık bir defter döküldü. Onun hakkında hissettiklerim, ona karşı *her zaman* hissettiklerim, ona neden daha önce söylemediğim ve geleceğimiz için ne istediğim - hepsi orada.

Asher'ın gözleri notanın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor, kaşları çatık ve ağzı düz bir çizgi halinde. Bir ya da iki kez durup gözlerini kapattığını görüyorum, sanki yeniden başlamadan önce kendini dengelemesi gerekiyormuş gibi. Burada oturup her şeyin yeterince iyi olmadığına karar verişini izlemek işkence gibi. Söylemem gereken başka şeyler de . Belki farklı kelimeler kullansaydım, farklı açıklasaydım...

Sonunda Asher'ın eli düştüğünde ağzım kuruyor. Not tekrar masasına düşüyor ve boş muayenehanenin doğaüstü durgunluğu ve sessizliği üzerimize çöküyor. Bana dönüyor, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve *ben ne yapacağımı bilemiyorum*. Ben

Biriyle nasıl barışacağım, berbat ettiğim bir ilişkiyi nasıl onaracağım, hatta bu korkunç, sonsuz sessizliği nasıl bozacağım hakkında hiçbir fikrim yok. "Bana neden söylemediğini anlıyorum."

Ne?

Şok olmuş bir inançsızlıkla sessiz, çaresiz bir ses çıkarıyorum ve iri gözlerle ona bakıyorum. Bu odaya girdiğimden beri, bunun nasıl sona erebileceğine dair milyonlarca korkunç olasılık aklımdan geçti ve hiçbiri Asher'ın yaptığım şeyi sakince kabul etmesini içermiyordu. Tamamen ve şimdi nihayet konuşmamın bir sakıncası yokmuş gibi görüldüğüne göre, söyleyecek söz bulamıyorum.

Asher bir elini saçlarında gezdiriyor, boğazı düğümleniyor. "Bana güvendiğini, beni sevdiğini biliyorum ama geçmişini düşününce, buradaki güvenliğini riske atmanı nasıl bekleyebilirdim ki?" İçinde bulunduğumuz odayı belli belirsiz işaret ederken sesi sessiz ve üzgün. "Dürüst olmak gerekirse, ben senin yerinde olsaydım ne yapardım hiçbir fikrim yok."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler hiçbir yerde bulunamıyor. Bu gerçekten oluyor olamaz, değil mi?

Beni öylece affedemez mi?

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Asher'ın dudaklarının köşesi acılı, mizahsız bir gülümsemeyle kalkıyor. "Seni dışarı atacağıma gerçekten inandın mı?"

Boğazım düğümleniyor, çünkü *evet, öyle*. "Yalnız olmaya alışkınım. Hiç... *insanım*." Sesimin içi boş. "Bilmiyordum."

Asher'ın omuzları çöküyor ve bana doğru ilerliyor, sonunda benden hemen önce duruyor. Ayaklarımın dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına aldığı anda kalbimin şimdi bambaşka bir nedenle kırılıyor olabileceğini düşünüyorum. "Beni dinle," diye mırıldanıyor nazikçe. "Hiçbir yere gitmiyorum. *Asla*, Adina. Benim için bu kadar. Sen tanıdığım en çalışkan, en nazik, en güzel insansın. Her gün sana hayranlık duyuyorum ve seni hak ettiğin şekilde seven ilk kişi olmak hayatımın en büyük ayrıcalığı."

Kırıyorum.

Bir an ona bakıyorum, umut ve utanç içimde kabarıyor, sonra hıçkırığa hıçkırığa ağılıyorum.

Asher beni kendine yakın tutuyor, dudakları şakağıma bastırıyor ve büyük eli güven verici bir şekilde omurgamı aşağı yukarı okşuyor. "Özür dilerim," diye tekrar tekrar zırlıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Her şey yoluna girecek meleşim." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. Korkunç görünüyor olmalıym, gözlerim yorgunluktan ve yaşlarla parlıyor, ama o bana şimdiye kadar gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor. "Bazı isteklerim var. Aslında üç tane."

O cümlesini bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Her şeyi yaparım." Bu doğru. Bu adam için her şeyi yaparım ve artık böyle hissetmekten korkmuyorum.

Başparmakları yanaklarımda gezinerek kalan gözyaşlarımı siliyor ve Asher bana nazikçe gülümsüyor. "İlk olarak, benim yanıma taşınacaksın. *Bu gece*. Bu lanet olası kanepede bir kez daha uyuyacağın düşüncesini midem kaldırmıyor."

Bunun bir istek olduğu konusunda söylediği her şeye rağmen, kesinlikle talep gibi görünüyor. Ben bunu *isterken* hayır demek aptalca geliyor. Başım sessiz bir onaylamayla aşağı yukarı sallanıyor ve Asher'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı akıp gidiyor gibi görünüyor.

"İkincisi" -bana bir sonraki isteğinin kabul etmemin o kadar kolay olmayacağını ima eden uyarıcı bir bakış fırlattı- "artık bu ofisi temizlemeyeceksin. Kahve zar zor kaldırabilirim ama gün içinde yaptığın şeyden sonra ellerin ve dizlerin üzerinde lanet olası tuvaletleri fırçalamamı istemiyorum."

Yutkunuyorum ve zaten çok kısıtlı olan bütçemle bunu nasıl başarabileceğimi düşünüyorum. Harcamalarım oldukça düşük, özellikle de artık ödemem gereken kitaplar ve okul ücretleri olmadığına göre ve Asher'la birlikte yaşayacaksam, bir daire için para biriktirmek zorunda kalmayacağım. "Senin dairenin kirasının yarısı ne kadar?" Böyle duygusal bir gecenin ardından sormak aptalca bir şey gibi görünse sessizce soruyorum.

Asher kaşlarını çatıyor. "Kira ödemiyorsun, Adina." Bunu önerdiğim için bile dehşete düşmüş gibiydi. "Yaşamak için bedava bir yerden vazgeçmeni isteyip, sonra da kira için senden ayda yüzlerce dolar fazladan para beklemeyeceğim." şehir düşünüldüğünde yüzlerce dolar oldukça cömert görünüyor. Asher'ın küçük ve en iyi mahallede olmayan dairesi bile binlerce dolar tutuyor olmalı.

Dudağımı ısırdım. "Avantaj elde etmek istemiyorum."

"*Değilsin*," diyor sabırsızca, elleri yüzümü biraz daha sıkı tutarken. "Seninle ilgilenmek istiyorum ve bundan da öte, kendini güvende hissetmeni istiyorum. Yarın sabah ev sahibini arayacağım ve adının kira kontratına eklendiğinden emin olacağım. Eğer seni mutlu edecekse, mezun olduğunda kira ödemeye başlayabilirsin."

Bu güvenliğe ne kadar ihtiyacım olduğunu nereden bilebilir?

Gözlerim yine yaşlarla doluyor ama bir kez başımı sallarken onlarla savaşıyorum, kalbim patlayacak kadar dolu. Bu kadar kısa bir süre içinde tam bir yıkımdan tam bir sevince geçmek nasıl mümkün ? Bu mümkün görünmüyor.

Asher küçük, rahatlamış bir ses çıkarıyor ve sonra öne doğru eğilip beni şiddetle öpüyor. "Üç numaralı istek nedir?" Nefes nefese ayrıldığımızda titrek bir kahkaha atarak soruyorum.

Asher çoktan ayağa bile ve ben de onun odayı geçip yeşil çöp kutusunun kapağını kapatıp kolunun altına almasını izliyorum.

"Bunu yarın konuşuruz." Yanımda durdu ve boştaki elini uzattı. "Hadi meleşim. Eve gidelim."

Alırken, birinin bana bunu söylemesi için uzun zamandır -aslında yirmi bir yıldır- beklediğimi fark ettim.

night on the street

Asher,

To be honest, I Hiçbir şey yok how to start this, so I
guess I'll just. start.

When I told you about my pas(Jbe oJber n ight;
were important things I lef(***I- {burad
The truth is that the night @ Jbe Wtff -o "Sn'af!ie
(irsf jme -ne've mef. L kne'<i '-7l jou were because
fliree qeer5 ego,)ou seve-l my (i(e.

"//ter runntng"-uqg fne secon'f fime "n'f("|/ing /zrick
walls every way I turned, I wanted to give up. I
-i "s - "i "tkin\$ -lo-"in flue si\$e-"t "kk, n\$ L yus(S(oppeç

("o'rrs. @es'p(.e mzer/°e "j t\$ieir eyes qn-/ no@-/g çpoşe /°o
me, and i'(was ttke everg sinşte one a(them was(urJfer
proving Ib-4 I u<s --nrJb noJliing. Guwpf
you.

I'm so sorry I lied you. Firs signing those
notes as Abbtson, <n/ /tien değıl/etting you right away.
A little ptece a/ wie /e/.I in tove --J ith you that first...

اردب 4 ل عت لدالات اصطفال نا ال night
مودمانب. مودما وماباه أمرعا أدبز , 1دمن more about

طادیم باددم ا أن. | ما 4062-10-06 زمزم عزن

که ینون مه لدي که أو 2أصدنه 7 .تدم عرو ادداء 12 اوغراهعک

ight. أط عطه 0. أدمرز کانه 2/2 (۱۱ 26. I could

I trust you more than anyone else in this world,

مره م 227 وض know 1 ودع رباک جم 1" أوجره

6ممع وماصصیم نمق رمد انه ددم /و /6مردم مرتعإمرول

6 7e مم سملت ععادم 1۰ وماوه) أوطم 1م. "کابام

truth.

لد لب النا لد 4 لسن له لعب 2 ین

5066 م allowed myself to 60 م 1 g this

نمق (2أمامازه ءأبابة ماده ون .[أده نوط"/ 2۰6110(لواکمام

م ۰ کار 1و (م مبط .أطاوزب

که وطاوطاناصمة که أمصیمک روط تعادجم مم 1 وباباب[هم 90

اه مع .الات اهمده 7 دمرداتم اعت یم م وا ود

this.

Today. I'm telling you today.

لم ماو مر 0 204 / 6م 7 ((

-Adina

YİRMİNCİ BÖLÜM

ASHER

Eve vardığımızda Adina o kadar bitkin düşmüştü ki kendi ayakkabılarını bile zar zor çıkarabilmişti.

Bir gecede ikinci kez ayaklarının dibinde diz çöktüm. Omuzlarımdan tutarak bağını çözmeme ve ön kapının yanındaki kendi botlarımla birlikte bir yığının içine atmama izin verdi. Ayakkabılarla yetinmedim. Girişte giysilerini çıkardım, açıkta kalan her yeni ten parçasına iffetli, kalıcı öpücükler kondurdum.

Onu kollarıma aldığımda memnuniyetle mırıldandı, ben yatak odasına doğru yürürken yüzünü boynuma bastırdı. O sabah yatağı hiç yapmamıştık ve onu sadece saatler önce uykulu, yavaş bir seks yaptığımız yere yatırmak garipti.

Oda aynıydı ama biz farklıydık.

Zavallı kızım. Zihnim ne zaman onun dönse, içimdeki yepyeni yara yeniden açılıyor sanki.

Kendini koruduğu için bir yalancı ve sahtekâr gibi hissetmesi düşüncesinden *nefret ediyorum*.

Her o lanet kanepede tek başına kıvrılıp yattığı düşüncesinden nefret ediyorum.

Bu konuda midemi bulandıran milyonlarca şey var. Ama en nefret ettiğim şey, beni gecenin yarısına kadar uyutmayan şey, Adina'nın tanıştığımız geceyi hatırlaması - tanıştığımız *gerçek* geceyi.

Ona hayran olduğumu söylediğimde, bu yetersiz bir ifadeydi. Çöpün yanındaki kırık dökük, kaybolmuş kızın büyüyüp delicesine aşık olduğum zeki, nazik ve zarif bir kadın olabilmesi... *Tanrım*, imkânsız gibi görünüyor.

Belki de bu yüzden bulmacanın parçalarını bir araya getiremedim. Nasıl olur da *bir insan* oy kullanacak yaşa bile gelmeden hayatın sunduğu en kötü maruz kalır ve de dünyaya geri vermeyi seçer? Yaşadığı onca şeye rağmen meleğimin alaycı, öfkeli ya da soğuk olmaması nasıl mümkün olabilir?

Akşam boyunca bir yerlerde, içimde temel bir şeyler değişti. Daha düne kadar Adina Collier'a daha fazla aşık olmamın mümkün olmadığını düşünürken, şimdi... Şey, şimdi, kalbimin bu kadının tamamen sahip olmadığı bir parçası olduğundan şüpheliyim.

Bir kanepede uyurken ve boğaz tokluğuna çalışırken bile bana olan saygısından dolayı üç bin doları geri çevirdiğini unutmadım. Bu dünyadaki herhangi bir adam benden daha şanslı olabilir ?

Kıyafetlerimi çıkarırken karanlığın içinden bana baktı ve bana doğru kıvrılmadan önce zar zor uzandım. Kaslarındaki gerginlik yavaşça azalana ve nefesleri uzayıp eşitlenene kadar kendime yakın tuttum.

Uykuya dalmam çok daha uzun sürdü, ama sonunda uyuduğumda, kar fırtınaları ve Adina'nın gözyaşlarıyla dolu kabuslar beni rahatsız etti.

Güneş doğmadan tam bir gece uykusu almaktan vazgeçiyorum, ama düşünmek için zamanım olduğu için minnettarım. edeceğinden ciddi şüphelerim olan üçüncü isteğim için daha uzun bir konuşma yapmam gerekecek. Gün ışığı panjurlardan içeri süzölmeye başladığında ve sevdiğim kadın kollarımda kıpırdanıp yumuşak, uykulu bir memnuniyet sesi çıkardığında hala buna yaklaşmanın iyi bir yolunu düşünmeye çalışıyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, ben komodinin üzerindeki gözlüklerime uzanırken parmakları saçlarda dalgınca geziniyor. Bu, onu doğru düzgün görmek istediğim bir konuşma.

"Günaydın." Arkama yaslanıp ona bakıyorum. Hâlâ yorgun görünüyor ama dün geceye göre daha iyi. Yine de yüzünde başka bir şey var, daha önce orada gördüğümde emin olmadığım bir şey.

Umut.

Belki üçüncü isteğimi duyduğunda bu iyimserliğe dönüşür.

Adina dudağını ısırır. "Pişman değil misin?" Gözleri dün gece saklama kutusunu bıraktığım odanın köşesine kayıyor.

Kısa, inanmayan bir kahkaha attım. "Tabii ki hayır. Ya sen? Sen uyuduktan sonra bu durumu kendi lehime kullanmış olabileceğim aklıma geldi."

Sözlerime tembel, yaramaz bir sırıtışla karşılık veriyor. Alaycı bir çekiştirmeyle Adina yatağı kaydırıyor, böylece çıplak vücudunun tamamını görebiliyorum.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp vücudu benimkinin üzerine gelene kadar sürünme gösterisi yaparken inliyorum. Üzerimde sadece bir çift boxer ve birkaç saniye önce sertleşmemiştim. Yine de yüzümdeki sıkı, şımarık göğüslerinin görüntüsü, sikimi taş a çevirmek için gereken tek şey.

Adina kucağıma geri yerleşiyor, çıplak seksi ince bir pamuk tabakasıyla ayrılmış uzunluğumun tam üzerine bastırıyor. Ondan gelen ısıyı hissedebiliyor, ne kadar hissedebiliyorum. Şaftımın üzerinde sallanıyor, meme uçları cereyanlı apartman havasında çakıllanıyor ve başımın yastığa izin veriyorum, küçük performansının tadını çıkarıyorum.

Normalde, istediği kadar oynamasına izin verirdim, ama bugün? *Lanet* olsun. Onun içine girmem lazım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Oynamak mı istiyorsun meleğim? Yoksa bana istediğimi vermek mi istiyorsun?"

Bu sözler karşısında şok olmuş gibi yumuşak bir nefes ve hepsi bu kadar. Kalçalarını kaldırarak boxer'ımı indirmeme ve sikimi kavrayarak sıcak, ıslak girişiyle hizalamama izin veriyor.

"Otur."

Onu bunu yaparken izlemek her zaman boyutlarımızın ne kadar uyumsuz olduğunu hatırlatıyor. Ondan neredeyse bir karış daha uzunum ve ona uygun aletim var. Bu sapıkça ama kendime yalan söyleyemem. Onun vücudunu benimkine uyacak şekilde esnetmekten daha tatmin edici bir şey yok.

sikişiyoruz, ama kasları hala benim ilk yarımı aldığımda endişeyle birbirine dolanıyor. Bu benim ne kadar pis, yaşlı bir adam olduğumu, yirmi bir yaşındaki kız arkadaşımın daracık amcığı için fazla büyük olmayı ne kadar hatırlatıyor.

Bugün kararlı ve kendini üzerime bırakıp sikime gömülürken hiç tereddüt etmiyor.

Sanki o da benimle aynı şeyleri gibi, kıcı nihayet kucağıma yerleştiğinde Adina'nın dudakları sessiz bir iç çekişle aralanıyor.

"İyi hissediyor musun, baba?"

Evet, öyle.

Yüz ifademi etkilenmemiş gibi tutmaya dikkat ederek onayımı mırıldanıyorum. Kızım bana ne yaptığını duymayı çok seviyor ama son haftalar bana övgüyü hak ettiğinde çok daha fazla ıslandığını ve çok daha sert boşaldığını öğretti. "Elbette . Yine de beni nasıl daha iyi hissettirebileceğini biliyorsun sanırım."

Yeni bir yapışkan uyarılma dalgası sikimi kaplıyor ve Adina dizlerinin üzerine kalkıp kendini tekrar aşağı itmeden önce yarım saniye kadar tereddüt ediyor. Kızım zıplarken, ellerini göğsüme koyarken ve göğüslerini daha iyi görebilmem için yumuşak, nefes nefese inilti odayı dolduruyor.

"Kendini mısın?" Ellerimi kalçalarında gezdirerek gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla soruyorum. Taşaklarım zaten gergin ve ağrıyor, patlamaya hazır, ama onu becerdiğimde hep böyle oluyor. Beni bir saat önce boşaltmış olsa bile, onun daracık amına girdiğim an, çok erken boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Parmakları göğsüme saplanıyor, Adina sallanıyor, daha hızlı ve daha hızlı. Ağzı açılıyor ve inlemesini ya da yalvarmasını bekliyorum ama yerine söylediği şey beni sarsıyor.

"Seni seviyorum."

Lanet olsun. Bu kadın.

Bir iniltiyle onu kendime çekmek için uzandım ve ikimizi de iterek onu bedenimle yatağın arasına hapsettim. "Ben de seni seviyorum meleğim. Hem de çok. Sik beni, bu iyi hissettiriyor. Küçük deliğin lanet olası bir mucize, beni çok iyi hissettiriyor-" Taze ıslaklık boyumu kaplıyor ve beni kontrol altında tutan görünmez bağı koparıyor.

Çıkardığım ses saf hayvani bir arzunun sesi. Karın kaslarım ve kalçalarım yanıyor, Adina'nın bacakları titreyene ve sırtı yatağa doğru eğilene kadar sikimi olabildiğince sert bir şekilde o yoğun dar kanala pompalıyorum.

"Baba!"

bana böyle asla bıkmayacağım. "istiyor musun?" Homurdanıyorum, ağırlığımı bir koluma kaydırıyorum, böylece göğüslerinden birini elime alıp yoğurup sıkabiliyorum. Hiçbir incelik yok, sadece beni *her yerinde* hissettiğinden emin olmak için ham *bir* ihtiyaç. "Söyle bana, meleğim."

"Evet-oh, siktir-evet!" Hıçkırıyor, son orgazmı da sona ererken omuzlarını tutuyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, omurgamın tabanında ısı oluşmaya başladığında daha sert bastırıyorum. Artık boşalmak için yanıp tutuşuyorum, yükümü o kadar derine boşaltmak için yanıp tutuşuyorum ki saatlerce içinden sızıyor. Eğer bugün planladığım gibi giderse -eğer üçüncü isteğimi kabul ederse- bunu yaptığımızda içinde benden bir parça olacak.

Bu kadına bağlanmak, mümkün olan her biyolojik, duygusal ve yasal yolla birleşmek istiyorum. Adina'nın topukları kilitleniyor, beni daha yakına çekmeye çalışırken çığlıkları kulağıma geliyor.

"İşte geliyor," diye homurdanıyorum, yüzümü boynuna bastırıp en sevdiğim kokuyu açgözlülükle içime çekerken hızım kesiliyor.

Şiddetle ve hiçbir uyarıda bulunmadan boşalıyorum. Zevk içimde patlarken görüşüm kararıyor, onun derinliklerine boşalırken tüm vücudum bunun gücüyle . Ne kadar sürdüğü ya da ne kadar süre onun üstünde yattığım hakkında hiçbir fikrim yok, kendimi geri çekemiyorum.

Sırtımdaki ter soğumaya başladığında ve kaslarımın gevşemek üzere olduğundan emin olduğumda, zayıf bir kakhaha atarak onun yanına düşüyorum. Kendime geldiğimde yumuşak eller saçlarımı hafifçe okşuyor, uzuvlarımız yorganın altında birbirine dolanıyor. Boxerım bir şekilde bacaklarımdan birine dolanmış ama aletim dışarıda, salgılarımızın birleşimi tenimde kuruyor.

Kusursuz, samimi ve inanılmaz bir şey.

Beni taşınmaya motive edebilecek tek bir şey var.

"Gitmemiz gerek," diye mırıldanıyorum, çalar saatin saatine bakmak için başımı kaldırıyorum.

Adina gözlerini kırıştırıyor ve ben yataktan kalkıp köşedeki küçük dolaba doğru yürürken şaşkınlıkla beni izliyor. "Nereye?"

Keşke bunu planlamak için daha fazla zamanım olsaydı. Adina acele etmekten çok daha fazlasını hak ediyor ama onu birkaç saat daha en ufak bir tedirginlik içinde bırakmak istemiyorum. Dün gece uyuduktan sonra en erken aldım ve Liam' mesaj yirmi yıllık bir iyilik yapmasını istedim.

Şimdi, sadece ona söylemem gerekiyor.

"Doğum belgeniz yanınızda, değil mi?" Dünden kalan kıyafetlerimi çıkarırken sordum.

Adina kaşlarını çatarak bana göz kırıyor. "Evet, okula kaydolmak için bunu almak

zorundaydım. Neden?" Bacaklarıma yeni bir çift boxer . "İhtiyacımız var."

"Asher." Sabırsızca oflayıp pufluyor, yorganı çıplak göğsünün üzerine çekiyor ve yastıklara gömülüyor. Güneş ışığı

saçlarına vuruyor ve içimde bir şeyler kıpırdanıyor. "Bu neyle ilgili?"

Doğruluyorum, ne kadar güzel olduğu geçici olarak dikkatimi dağıtıyor. "Üçüncü isteğim."

Dudakları büzüldü. "Bilerek mi çileden çıkarıyorsun?"

Hayır, ama belki ileride yapmalıyım, çünkü onun bana kızmasını izlemek çok sevimli. Dolaptan temiz bir tişört çıkarıp başıma geçirirken sırtıyorum. "Açık olmak gerekirse, hayır diyebilirsiniz. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yine de yüzde yüz bu işin içinde olduğumu bilmeni istiyorum. Geri adım atmak yok." Yatağın kenarına oturmak için geri çekildiğimde nabzım zonkluyor. "Evleniyoruz. Bir saat içinde."

Bu açıklama karşısında yüzümde beliren şok ifadesi anında ve mükemmel bir şekilde tahmin edilebilir. "Ne!"

"Evleniyoruz. ama. Liam'a bazı iyilikler yaptırdım. Yol üzerinde bir mağaza var, bizim için erken açılmasını bekleyen birileri olacak. Bir elbise alabilirsin, orada makyaj yapacak biri var ve yüzük seçebiliriz." Yüzümün kocaman bir gülümsemeyle ikiye ayrıldığını hissediyorum, bunu başardığım için kendimden fazlasıyla memnunum. "Belediye Binası'nda bir fotoğrafçı ve çiçekler bekliyor olacak. Eğer büyük bir şey yapmak istersen, bunu da yapabiliriz. Belki mezun olduktan sonra?"

Alt dudağı titriyor ve o güzel yeşil gözleri aniden yaşlarla parlıyor. "Sadece altı hafta falan oldu!"

İnsanlar altı hafta sonra evlenmez!"

Cevap gülümsemem zahmetsiz, çünkü hayır demedi. "Biliyoruz. Korkmakta sonuna kadar haklısın, Adina. Pek insan seni hayal kırıklığına uğrattı. Ama ben asla onlardan biri olmayacağım ve sana bunu göstermek için gelen en iyi yol bu. Hiçbir yere gitmiyorum ve *seni* istiyorum, *hepinizi*." Elini tutmak için uzandım. "Seni çok mutlu edeceğim meleşim. Sadece bana güvenmen gerek."

Adina sanki çok hızlı cevap vermemek için bir elini kaldırıp kendi ağzına bastırıyor.

Şu anda çok dolu hissediyorum, çünkü onu *tanıyorum*. O da bunu en az kadar çok istiyor ve benim yeni yeni anlamaya başladığım bir şekilde buna ihtiyacı var.

Bugün evleniyoruz ve ben onun evi, güvenli alanı ve dünya her şeyi alt üst dayanak noktası olacağım.

Ben bir bilim adamıyım ama artık kadere inanmayan tek bir parçam bile yok. Kanıtlar gözümün önündeyken, bana deliymişim gibi bakarken nasıl inanmayayım? O, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey ve birini kendimden daha çok sevme kapasitem konusunda yanıldığının canlı kanıtı.

"Angel." Gülüyorum, yanağından süzülen tek bir damla yaşı silmek için uzanıyorum. "Seni acele ettirmek istemem ama bunu yapacakpantolon giymen gerekecek."

Eli kucağına düşüyor. "Yani... şimdi mi?" Yarı gülüyor, yarı ağlıyor. "Hemen

şimdi," diye onaylıyorum, deli gibi sırtarak.

Bir saniye geçer, sonra iki.

"Oh, Tanrım." Sesi kesiliyor ve sonra tüm yüzü buruşuyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Sonra göğsüm patlayacakmış gibi oluyor, çünkü *başını sallıyor*.

Vay anasını.

"Bu bir evet mi?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum, kalbim boğazıma sığıyor.

Adina burnunu çekiyor ve gözyaşları arasında tekrar başını sallıyor.

Benim için yeterince iyi. Kabul ediyorum.

Komşuları uyandıracak kadar yüksek bir heyecan çılgılığıyla yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözyaşı damlalarıyla kaplı teninin her santimini öpüyorum. Bir süre sonra hıçkırıkları kaha-kaha dönüşüyor ve sonra ikimiz de giyinmek için yataktan fırlıyoruz.

Evden çıkarken Adina bana gülümsüyor ve ben de başının üzerinden uzanıp askıda unuttuğu örgü şapkayı alıp kulaklarına geçiriyorum. Gitmemiz gerekiyor ama durup ona bakmaktan kendimi alamıyorum, bu anın her ezberlemeye çalışıyorum. Hayatımın en mutlu anıydı. Daha fazlası da olacak, çünkü o benim *karım* olacak.

"Hazır mısın?" Elini benimkinin içine sokuyor ve sonra beni apartmandan çıkarıp siyah bir arabanın bizi şehir merkezine götürmek için beklediği yere götürüyor.

"Evet meleşim," diye cevap veriyorum sonunda, arka koltukta birbirimize sokulduğumuzda. "Ben hazırım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ADINA

6 Ay Sonra

İşi aldım.

Bunu beklemiyordum. En azından, beklememe *izin* vermezdim.

Her nasılsa, hayatımın mükemmele oldukça yakın olduğu altı aydan sonra bile, kendimi bu konuda iyimser olmaya ikna edemiyordum. Sonuçta, eğer işi alamayacağımı düşünseydim, mutlu ve şaşırabilirdim. İş almayı bekleseydin ve sonunda alamasaydın, yıkılırdım.

İnanılmaz bir şekilde, bugün mutluluk ve şaşkınlık galip geldi ve Asher'ın ofisinin köşesindeki tanıdık metro durağında inerken neredeyse sıırıyorum.

Geceleri buraya uğradığım günlerde, birlikte çalıştığı insanları merak ederdim. Şimdi, ön girerken resepsiyonun arkasındaki iki kadına, June ve Dana'ya el sallıyorum. Diş hekimi asistanı Ryan yüzünü buruşturuyor ve onu arka koridorda karşıladığımda benden ödünç aldığı kitabı yakında iade edeceğine söz veriyor.

Hiçbiri beni eskiden çöp sepetlerini boşaltan kız olarak tanımıyor. Ben sadece patronlarının aşık kadını. *Karısı*.

Lavanta rengi laboratuvar önlüğü giyen sevimli kocamı ofisinde, bilgisayar ekranına kaşlarını çatmış halde buluyorum. Ben içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken Asher başını kaldırıp bakıyor.

Sandalyesini masadan geriye itiyor, yüzü o kadar büyük bir gülümsemeyle yarıyor ki, ona karşılık vermek neredeyse istemsiz bir tepki oluyor. "Buraya gel."

İkinci kez sorulmasına gerek yok. Odayı geçip masanın köşesinden zar zor sıyrıldım ki bir çift güçlü kol belimi sararak beni tanıdık, sert bir göğse doğru sürükledi. Sıcaklık kaslarıma yayılıyor, sadece ona yakın olduğum için taşıdığının farkında bile olmadığım gerginliği gevşetiyor.

Asher Roth benim mutlu yerim.

"Seni özledim," mırıldanıyorum sessizce, eğilip dudaklarına yapışıyorum. Asher'ın kolları karşılık olarak geriliyor ve bedenimi daha sıkı bir şekilde kendine doğru çekiyor.

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyor sonunda ayrıldığımızda, bana öyle gizlenmemiş bir hayranlıkla bakıyor ki kalbim çıkacak gibi oluyor. Bana bakılmasına asla alışamayacağım; sanki dünyanın en önemli insanıymışım, gördüğü en güzel ve en sevdiği kişiymişim gibi, hepsi bir arada. "Günün nasıl geçti?"

Gülümsemem genişliyor. İş almak heyecan vericiydi ama Asher'a söylemek da güzeldi. Dudağımı ısıırıyorum, haberi vermeden önce yarım saniye boyunca beklentinin tadını . "Aslında buraya gelirken bir telefon aldım... İş aldım!"

Asher'ın yüzü anında değişir. "*Anladın mı?*" Ünlemi o kadar yüksek ki koridordan duyulabileceğine eminim. Ayağa fırlayıp sarılma gücüyle beni yerden kaldırdığında çığlık atıyorum. "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor saçlarıma ve ben yüzümü boynuna gömüp kokluyorum.

Bu bizim için tam bir dönüm noktası. Karlı bir gecede bana yatacak bir yer veren nazik diş hekiminin, her şeyin sonunda kollarında tutacağını ve hayallerime ulaşmamı kutlayacağını nereden bilebilirdim ki? Yıllarca o gün ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Kötü şansım sonunda tükenmişti ve doğru zamanda doğru yerdeydim.

Şansın bu kadar az olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Asher beni masasının kenarına oturtup yüzümü ellerinin arasına alarak öyle bir bağlılıkla öpüyor ki boğazım .

Birini bu kadar çok sevmek nasıl mümkün olabilir?

Ayrıldığımızda ona "Başlangıç için yevmiye" diyorum, birbirimize bakarken alnımız hâlâ birbirine yapışık. "Para harika değil ama görünüşe göre bu yıl birkaç tam zamanlı çalışan emekli olacakmış, kim bilir." İçimde bir parça endişe gülümsemem biraz azalıyor. "Maaş çeklerinin ilk birkaç ay biraz dağınık konusunda beni uyardılar-"

"Bunun bir önemi yok." Asher'ın sesi sert ve tartışmaya yer bırakmıyor. Başını hafifçe sallıyor, başparmakları yüzümün kenarlarında ileri geri geziniyor. "Sen benim hayatımın aşkısın Adina Roth ve bunun için inanılmaz derecede çok çalıştın. Günlerini *çocukları koruyarak* geçireceksin. Ne kadar para kazandığın gerçekten umurumda mı sanıyorsun?" Ses tonu kuşkulu ve kaşları kalkıyor.

Şey, o söyleyince.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve içimdeki son şüphe de uçup giderken ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissediyorum.

"Ben gerçekten

heyecanlıyım. Yani... *gerçekten* heyecanlı."

"Öyle olmalısın." Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. "Seninle gurur duyduğumu söylemiş miydim? Gülünç derecede gururlu? Bu gerçekten müstehcen. Karımın ne kadar harika olduğunu utanmadan övmek için bir reklam panosu kiralamam gerekecek."

Kıkırdayarak öne eğilip alt dudağını ısııyorum. Şapşal Asher'a bayılıyorum. "Sanırım bundan bahsetmiştin."

"Ben de birkaç kez daha söyleyeceğim." Geri çekilerek saatine bakar. "Biraz randevum daha var ama ondan sonra kutlama için yemeğe ."

Yoğun birkaç ay geçirdik. Klinik resmi olarak kayıtlı bir kar amacı gütmeyen kuruluş haline geldi ve şehirdeki düşük gelirli ailelere uygun diş bakımı sunuyor. Bağışlar akmaya devam ediyor ve yaklaşık bir düzine yerel diş hekimi düzenli olarak gönüllü olarak zaman ayırmaya başladı. Buraya her geldiğimde yeni ekipmanlar getiriliyor, bekleme odasındaki masalara yeni dergiler serpiştiriliyor ve aileler omuzlarında daha az endişeyle içeri çıkıyorlar. Şimdiden genişleme ve başka yerler açma .

Asher artık telefonlara çıkmıyor ama gibi görünüyor. Bütçeyi denetlemekten sorumlu bir yönetim kurulu var ve yaptıkları ilk şey maaşını dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde yaşayan bir diş hekiminin gereken miktara yükseltmek oldu. Hastalar ve aileler onu seviyor ve sanırım onu kaybetmekten endişe ediyorlar.

Ben de gülünç derecede gururlu olabilirim.

"Sanırım bu gece evde yemeyi tercih ederim, Doktor Roth." Zihnim birkaç hafta önceki *o geceye* kayarken ellerim göğsünden inip karnının üzerinde dinleniyor. Son personeli de gece için ayrıldıktan sonra, saygıdeğer doktor beni çırılçıplak soydu ve tam da bu yerde becerdi. Tüm seksimiz inanılmazdı, ama o gece *sonsuza dek* aklımda kirasız yaşayacak. Şimdi bile, haftalar sonra, sadece onu düşünürken bile tenim ısınıyor ve karıncalanıyor.

O da aklımdan geçenleri çok iyi biliyor, çünkü tavrındaki değişiklik hissediliyor. Başını eğerek boynumun bir yerine öyle bir öpücük konduruyor ki kararsız bir nefes alıyorum. "*Hmm.* sanmıyorum. Size hava atmak istiyorum, Bayan Roth."

Başım geriye düşüyor ve gülmekle inlemek arasında bir ses çıkarıyorum. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum. "Asher..."

O çok kaba. Yalnız kalmamız *saatler sürecektir*. Bu da demek oluyor ki akşamı ıslak külotla *dolaşarak* geçireceğim ve kolumu her okşadığında ya da taksiye binmeme yardım ettiğinde *daha da ıslanacağım*. Tabii ki bu da tam olarak o pisliğin istediği şey.

Sırt üstü yatan ben -ıslak, çaresiz ve beni sikmesi için yalvaran ben- Asher'ın en sevdiği şey. Ne yazık ki ikimiz için de şu anda komşu muayene odalarında diş hekimlerini bekleyen çocuklar var. Objektif olarak, hastalarına ne kadar çabuk bakarsa o kadar çabuk biliyorum. Ama azgın, duygusal tarafım, şu anda ağrıyan amımla doğrudan bağlantılı olan tarafım, onun gözümün önünden ayrılmasını istemiyor.

Yaka kemiğime son bir öpücük kondurduktan sonra çekiliyor, elleri pantolonunu zorlayan ereksiyonunun uzunluğunu ayarlamak için hareket ediyor. Gözlerimin bu hareketi yakından takip etmesini kaçırmayan Asher gırtlaktan kıkırdıyor. "Sabırlı ol meleğim. Seninle her zaman ilgilendiğimi biliyorsun."

Oflayıp masadan kalkıyorum. "Tam bir baş belasısın."

"Bunu telafi edeceğim." Arkasına yaslanıp bir bana baktı. "Anlayacağımı biliyordum. Geçen ay iş pikniğine gittiğimizde, staj amirinin seni öve öve bitiremiyordu."

Kendimi çok memnun görünmekten alıkoymak için kaybedilmiş bir savaş veriyorum.

"Hastalarınızı görmeye gidin, Doktor Roth." Papyonunu düzelttim ve onu nazikçe öptüm, tüm kalbim patlayacak kadar doluydu.

Sırıttırıyor ve kapıya doğru geri dönmeden önce bir öpücük daha çalıyor. "Ben de bu hafta sonu seni uzaklara götürmek istiyorum. Şehir çıkalım."

"Aslında..." Dudağımı ısııyorum, bu diğer bilgi için ihtiyatlı bir şekilde heyecanlanıyorum. "Vaka çalışanlarından bazıları bu hafta birkaç kez beni öğle yemeğine davet etti. Sanırım içlerinden biri, Elizabeth, bu hafta sonu bir doğum günü partisi veriyor ve beni de davet etti. Sadece ofisten grup kız ."

Asher'ın gülümsemesi genişler. "Arkadaş edinmişsin."

Yüzümün şu anda domates kadar kırmızı olduğundan eminim ama başımı sallıyorum. "Olayı büyütme," diyorum, tam olarak yapacağımı çok iyi bildiğim için. "Yine de tuhaf biri olduğuma karar verebilirler."

"Kendini koyuyorsun, meleğim!" Gülüyor. "İnanılmazsın. Kahretsin, gerçekten gitmeliyim. Burada bekle, uzun sürmez. Belki yemekten sonra bir yerde dururuz? Partide giymek için yeni bir şeyler alırsın?"

"Bu kadar mükemmel olmayı bırak. Seninle seks yapmak istememe neden oluyorsun."

Kahkahalarla kükrüyor. "Karıma layık olmaya çalışıyorum. Tamam. Gerçekten gidiyorum. Hemen şimdi." Bunu söylemesine rağmen, bir kez daha sert bir öpücük çalmak için geri dönmekten kendini alamıyor.

O gittikten sonra tanıdık duvarlara bakıyorum, içim neredeyse bastırılamayacak kadar büyük duygularla doluyor. Buranın bir zamanlar kaçak bir genç kızın kanepeye uzanıp, yaşamak istediğini fark ettiğinde keder ve korkuyla hıçkırığa hıçkırığa ağıladığı oda gözümden kaçmıyor.

Bazen o kayıp kız için duyduğum keder beni en beklenmedik zamanlarda vuruyor ama son zamanlarda giderek azaldı. Belki de

Çünkü hayatımdaki iyilikler kötülükleri yok ediyor ya da Asher'ın ağırlığı beni tekrar dibe çekmekle tehdit ettiğinde ona söylemeyi başardığım için. Ya da belki de işgüzar kocamın ikimiz için de ısrarla istediği terapi gerçekten işe yarıyordur.

Durum ne olursa olsun, bundan sonra olacaklar için oldukça heyecanlıyım.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir değerlendirme veya yorum bırakmak için zaman ayırın, benim gibi bağımsız yazarlar için çok büyük bir yardım ve insanların çalışmalarım hakkındaki düşüncelerini duymayı gerçekten çok ! - Cleo

Beynim hileli adımlar, sahte kapılar ve bir sürü saçma dekorasyonla dolu gizemli, dolambaçlı bir yer olduğu için, Gölge Çağı zoraki bir yakınlık, Hanuka romantizmi olarak başladı. Ancak yazmaya başladığımda, tamamen farklı bir hikaye ortaya çıktı ve başka türlü olmasını da istemezdim. Asher ve Adina (neredeyse başından beri bu uğraşan uzun süredir acı çeken beta okuyucum Anya tarafından adlandırıldı) kendi hayatlarını kurdular ve işte buradayız.

Bunu yazarken bana destek olan herkese, ailem de dahil olmak üzere (bu kitabı asla okumayacak olan) teşekkür ederim. Asla.), arkadaşlarım (oral seks sahnesi hakkındaki düşüncelerini neşeyle bana mesaj atacaklar), ama özellikle de beni her şüphe, sendromu, yenilgi ve yorgunluk satın aldığımda koşulsuzca seven ve cesaretlendiren kocam. Bana ve müstehcen kitaplarıma inandığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Seni seviyorum. Sen benim en sevdiğim insansın.

Kuşkusuz, bunu muhteşem editörüm/arkadaşım/arkadaşım ADHD gremlin Lauren'e göndermeden önce , ancak inanılmaz iş çıkaracağından %99,9 eminim, bu yüzden şimdiden kocaman bir teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Anya, Dani, Mandy ve Meagan'a paha biçilmez tavsiyeleriniz ve kirli zihinlerinizi bana ödünç verdikleri bir kez daha teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu hikaye bu gelmezdi.

Her ne kadar bu yazıda çok fazla "teşekkür ederim" demiş gibi hissetsem de, içimi kemiren rahatsızlıkla mücadele ederek ARC okuyucularıma bir kez daha teşekkür edeceğim. . Sizler yayıncılık dünyasının isimsiz kahramanlarısınız ve zamanınızı bu kitap gibi kitapların görülmesine adadığınız için inanılmaz insanlarsınız.

Tamam! Tamam! Bitirdim! Teşekkür ederim-oh *lanet olsun, bir tane daha* destek olduğun için!

Cleo White

Cleo White'ın karanlık, dramatik ve umutsuzca romantik olan her şeye olan ilgisi, Sevgililer Günü'nde rekor kıran bir kar fırtınasının ortasına denk gelen doğduğu gün başladı. Edebiyat sevgisi kısa süre sonra ortaya çıktı ve çocukluğunun büyük bir bölümünü elinde bitmemiş öykülerle dolu bir defter ve bir kitapla geçirdi. Hayatının dönemlerinde, karmaşık karakterler ve işlevsiz aile dramları içeren baharatlı kitaplar yazmayı sevdi. Cleo şu anda Vermont'ta kocası ve iki kızıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yaparken, bahçeyle uğraşırken, resim yaparken ve aşırı miktarda kafein tüketirken bulunabilir.

Gelecek sürümlerden haberdar olmak ve özel bonus içerikler almak için www.cleowhitebooks.com adresinden haber bültenime abone olun.

Daha fazla yasak insta-aşk, yaş farkı, baharatlı iyilik havasında mısınız? Cleo'nun şimdi satışa sunulan diğer kitaplarına göz atın!

[Parçalar](#)

[Halinde](#)

[Gözden Uzak](#)

[Gölge Çağı](#)

[Kişisel Konular](#)

[Fırtına](#)

[Her Zaman İçin](#)

[Son Oyun Bir](#)

[Kez Daha](#)

Silver Fox A-Listers Serisi

[Aktör](#)

[Sanatçı](#)

[Rockçı](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.